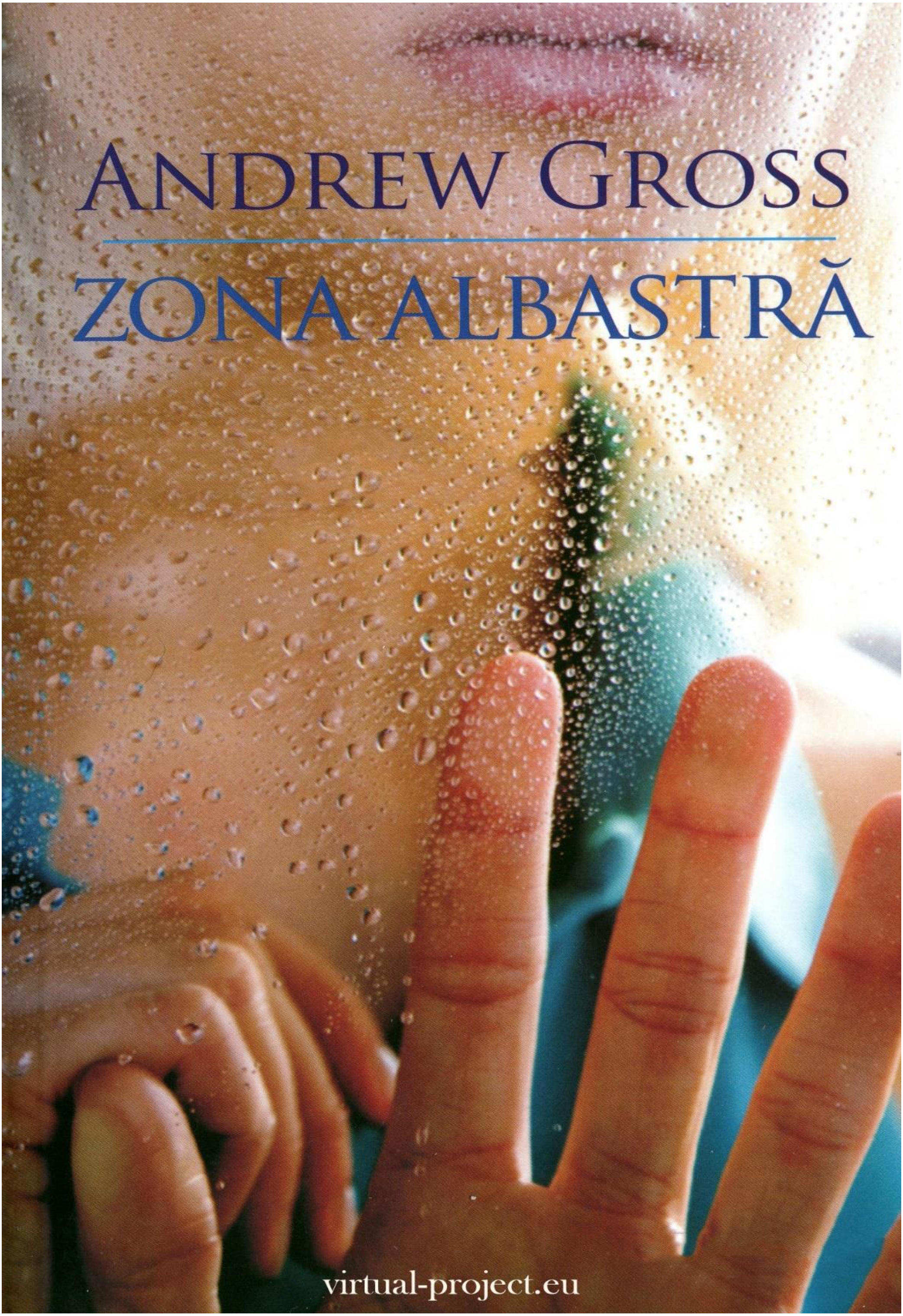
ANDREW GROSS

ZONA ALBASTRĂ

virtual-project.eu

ANDREW GROSS

ZONA ALBASTRĂ

Original: *The Blue Zone* (2007)

Traducere din limba engleză:
SMARANDA NISTOR

PARALELA 45 EDITURA

2008

Manualul WITSEC, agenţia din cadrul Serviciului Şerifilor Federali ai Statelor Unite care administrează Programul de Protecţie a Martorilor, defineşte trei stadii de implicare a agenţiei.

Zona roşie – atunci când o persoană protejată se află sub pază în scop de protecţie, pe perioada arestului preventiv sau în timpul desfăşurării procesului penal.

Zona verde – atunci când persoana protejată, împreună cu aparţinătorii, a primit o nouă identitate şi un nou domiciliu, trăind în condiţii de siguranţă sub noua identitate, care nu este cunoscută decât agentului său de legătură din cadrul WITSEC.

Zona albastră – stadiul cel mai periculos, când există suspiciunea că noua identitate a unei persoane protejate a fost descoperită sau făcută publică. Atunci când nu se ştie unde se află persoana respectivă, când aceasta a întrerupt contactul cu agentul său de legătură sau s-a sustras din proprie iniţiativă condiţiilor de siguranţă ale programului. Când nu se cunoaşte la nivel oficial dacă persoana în cauză mai trăieşte sau nu.

PROLOG

Nu i-au trebuit decât câteva minute doctorului Emil Varga ca să ajungă în camera bătrânului. Dormea adânc, visând o femeie din vremea studenţiei sale, trecuse o viaţă de atunci, dar la auzul ciocăniturilor înnebunite ale servitoarei, îşi aruncase pe umeri jacheta din stofă de lână şi-şi apucase trusa.

— Vă rog, domnule doctor, a spus ea, fugind pe scări înaintea lui, veniţi degrabă!

Varga ştia drumul. Stătea la fermă de mai multe săptămâni. De fapt, bărbatul acesta dârz şi încăpăţânat, care ţinuse moartea în şah atâta timp, era singurul lui pacient în prezent. Varga se gândea uneori, deasupra unui pahar de coniac la ceas de seară, că fidelitatea pe care i-o arătase fusese aceea care-i grăbise ieşirea dintr-o carieră îndelungată şi distinsă.

Să se fi terminat, în sfârşit...?

Doctorul se opri o clipă în uşa dormitorului. Odaia era întunecată şi mirosea greu; ferestrele în arcadă, oblonite, ţineau pe loc apariţia zorilor. Mirosul i-a spus tot ce avea nevoie să ştie. Şi pieptul bătrânului – pentru prima dată liniştit, de săptămâni întregi. Avea gura deschisă şi capul uşor înclinat pe pernă. Un firicel de salivă gălbuie i se uscase pe buze.

Cu paşi înceţi, Varga s-a apropiat de patul mare din lemn de mahon şi şi-a aşezat trusa pe masă. Nu mai era nevoie de instrumente. În viaţă, pacientul lui fusese un munte de om. Varga se gândi la câtă violenţă provocase. Acum însă obrajii cu pometi proeminenţi, de amerindian, erau supţi şi palizi. Era ceva aici care doctorului i se păru că ţine de dreapta măsură. Cum se poate ca un om care-a pricinuit la viaţa lui atâta frică şi suferinţă să pară acum atât de bicisnic şi prăpădit?

Varga auzi voci venind de pe coridor, destrămând calmul zorilor. Bobi, cel mai mic dintre fiii bătrânului, dădu buzna în cameră, îmbrăcat în haine de noapte. Se opri imediat şi privirea i se fixă pe trupul fără viaţă din pat, cu ochii larg deschişi.

— *E mort*?

Doctorul încuviinţă din cap.

— A dat drumul vieţii, până la urmă. Optzeci de ani a ţinut-o strâns, n-a lăsat-o să-i scape din mână.

Nevasta lui Bobi, Marguerite, care era însărcinată cu al treilea nepot al bătrânului, începu să bocească în pragul uşii. Fiul se furişă precaut spre pat,

de parcă s-ar fi apropiat de o pumă ațipită care în orice moment putea să sară la atac. Îngenunche și atinse ușor fața bătrânului, obrajii lui pungiți și ofiliți. Apoi îi luă mâna, și-acum aspră și bătătorită ca de pălmaș, și o sărută blând pe încheietura degetelor.

— *Todas apuestas se terminaron, Papa,* murmură el, uitându-se lung în ochii lipsiți de viață ai bătrânului.

Jocurile sunt făcute, tată.

Apoi Bobi s-a ridicat și-a dat din cap.

— Mulțumesc, doctore, pentru tot ce-ai făcut. Voi avea grijă să afle și frații mei.

Varga încercă să descifreze ce se vedea în ochii fiului. Durere. Refuzul de-a crede. Boala tatălui său dura de-atâta timp, iar acum venise în sfârșit ziua.

Ba nu, era mai mult o întrebare scrisă acolo: de ani buni bătrânul ținea lucrurile laolaltă doar prin puterea voinței lui.

Acum ce avea să se întâmple?

Bobi și-a luat nevasta de braț și au ieșit din încăpere. Varga s-a dus la fereastră. Deschise obloanele, lăsând să pătrundă înăuntru lumina dimineții. Zorii scăldau întreaga vale.

Bătrânul avea în stăpânire totul, kilometri întregi, mult dincolo de porți, pășunile, lanțul muntos scânteind în soare, înalt de trei mii de metri. Lângă grajduri erau parcate două sport-utilitare negre, americane. Câțiva bodyguarzi, înarmați cu pistoale-mitralieră, trândăveau cățărați pe un gard, sorbindu-și cafeaua, indiferenți.

— Da, mormăi Varga, dă-le de veste fraților tăi.

Se întoarse iar spre bătrân. *Vezi, ticălosule, până și mort ai rămas un om periculos.*

Stăvilarele se ridicaseră. Apele vor năvăli sălbatic. Sângele nu se spală niciodată cu sânge.

Decât aici.

Deasupra patului era un tablou cu Madona și pruncul, într-o ramă cioplită de mână, despre care Varga știa că-i fusese dăruită bătrânului de o biserică din Buenaventura, locul lui de baștină. Doctorul nu era credincios, dar își făcu totuși cruce, ridicând cearșaful jilav și așezându-l cu delicatețe peste fața bătrânului.

— Sper că ți-ai găsit în sfârșit pacea, bătrâne, oriunde te-ai afla... Pentru că aici o să fie iadul pe pământ.

•••

Nu-mi dau seama dacă visez sau e aievea.

Cobor din autobuzul care oprește pe Second Avenue. E doar la câteva străzi distanță de unde stau. Simt imediat că ceva e în neregulă.

Poate din cauza tipului pe care-l văd plecând din faţa magazinului, aruncându-şi ţigara jos, pe trotuar, şi venind după mine la mică distanţă. Poate e ţăcănitul ritmic al paşilor lui pe trotuar, în spatele meu, când traversez spre Twelfth Street.

În mod normal nu m-aş întoarce. Nici nu m-aş mai gândi. Doar suntem în East Village. E plin de lume. Oameni peste tot. E doar unul din zgomotele oraşului. Mai mereu e-aşa.

De data asta însă chiar mă întorc. Trebuie. Doar cât să-l zăresc pe tip, clar hispanic, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei negre din piele.

Dumnezeule, Kate, încearcă să nu mai fii aşa de paranoică, fato...

Doar că de data asta nu sunt deloc paranoică. De data asta, tipul continuă să mă urmărească.

Ajung pe Twelfth Street. E mai întunecos aici, mai puţină circulaţie. Nişte vecini stau de vorbă afară, pe verandă. Un cuplu de tineri care se giugiulesc în penumbră. Tipul e tot după mine. Încă îi mai aud paşii, nu departe în spatele meu.

Grăbeşte pasul, *îmi spun.* Nu stai decât la câteva străzi distanţă.

Îmi spun singură că nu se poate să mi se întâmple aşa ceva. Dacă e doar un vis, Kate, acum e momentul să te trezeşti! *Dar nu mă trezesc. De data asta e adevărat. De data asta deţin un secret suficient de important încă să mă ducă la moarte.*

Traversez strada, accelerând ritmul. Inima începe să-mi bată nebuneşte. Paşii individului parcă îmi înfig cuţite în spate. Îi zăresc în fugă chipul reflectat într-o vitrină. Mustaţa neagră şi părul scurt, ţepos.

Inima mi se zbate acum, ciocnindu-se înainte şi înapoi de coaste.

Uite magazinul alimentar de unde mai cumpăr uneori legume. Dau buzna înăuntru. E lume acolo. Pentru o clipă mă simt în siguranţă. Iau un coş, mă ascund printre raioane, arunc în coş lucruri de care mă prefac că am nevoie. Dar în tot acest timp nu fac decât să aştept. Să mă rog ca tipul să treacă mai departe.

Plătesc. Îi zâmbesc, un surâs cam nervos, lui Ingrid, fetei de la casă, care mă cunoaşte. Am o presimţire stranie. Dacă e ultima persoană care mă vede în viaţă?

Din nou afară, mă simt uşurată pentru o secundă. Tipul trebuie să fi dispărut. Nici urmă de el. Pe urmă însă îngheţ. E în continuare acolo. Rezemat fără grijă de-o maşină parcată pe cealaltă parte a străzii, vorbind la telefon. Ochii îi alunecă leneş spre mine, privirile ni se încrucişează...

La naiba, Kate, şi-acum ce dracu' faci?

Acum fug. Într-un pas indecis la început, apoi mai repede. Aud ritmul frenetic al paşilor tot mai zoriţi pe trotuar – dar de data aceasta sunt ai mei.

Bag mâna în geantă după telefon. Poate-ar trebui să-l sun pe Greg. Vreau să-i spun că îl iubesc. Dar știu cât e ceasul – exact în mijlocul vizitei de seară. N-aş reuşi decât să dau peste mesageria vocală. E la ora de vizită prin saloane.

Poate-ar trebui să sun la urgenţe, la 911, sau să mă opresc şi să ţip. Kate, fă ceva – acum!

Clădirea mea e doar la câţiva zeci de metri distanţă. Deja o pot vedea. Copertina verde de deasupra intrării. 445 East Seventh. Bâjbâi după chei. Mâinile îmi tremură. Te rog, nu mai sunt decât câţiva metri...

Ultimii câţiva paşi îi fac alergând cât mă ţin picioarele. Vâr cheia în yala exterioară, rugându-mă să se învârtă – şi se învârte! *Împing cu toată forţa uşile grele din sticlă. Arunc o ultimă privire în urmă. Individul care mă urmărea s-a oprit câteva clădiri mai jos. Aud uşa de la intrare închizându-se în spatele meu şi yala milostivindu-se să se încuie la loc.*

Acum sunt în siguranţă. Îmi simt pieptul practic implodând de uşurare. Gata, Kate, s-a terminat. Slavă Domnului.

Abia acum simt că puloverul mi s-a lipit de piele, ud tot de-o sudoare lipicioasă. Chestia asta trebuie să înceteze. Trebuie să te duci la cineva, Kate. *Sunt atât de uşurată, încât încep efectiv să plâng.*

Dar la cine să mă duc?

La poliţie? *Poliţiştii m-au minţit de la bun început. La cea mai bună prietenă a mea*? *Se zbate între viaţă şi moarte, într-un spital din Bellevue. Ăsta sigur nu e vis.*

Familia mea? Familia ta s-a dus, Kate. *Pe vecie.*

Era prea târziu pentru oricare dintre ele.

Intru în lift şi apăs pe butonul etajului meu. Şapte. E unul din ăla de tip industrial, greoi, zdrăngănind ca un tren când trece pe lângă fiecare etaj. Tot ce-mi doresc e să ajung odată în apartamentul meu şi să închid uşa.

La şapte, liftul se opreşte zdrăngănind. Gata, s-a terminat. Sunt în siguranţă. Trag de plasa metalică, îmi pregătesc cheile, împing uşa grea din exterior.

Doi bărbaţi îmi stau în drum.

Încerc să ţip, dar ca să ce? *Nu m-ar auzi nimeni. Fac un pas înapoi. Sângele mi se răceşte în vene. Tot ce pot să fac e să mă uit fără un cuvânt în ochii lor.*

Ştiu că sunt aici ca să mă omoare.

Ce nu ştiu e dacă au fost trimişi de tatăl meu, de columbieni sau de FBI.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Aurul urcase cu doi la sută în dimineaţa în care viaţa lui Benjamín Raab a început să se destrame.

Stătea rezemat de masa de lucru, uitându-se în jos spre Forty-seventh Street, în confortul somptuos al biroului pe care-l ocupa sus de tot, pe Avenue of the America, cu telefonul cuibărit între ureche şi gât.

— Aştept, Raj...

Raab avea un contract spot[1] pentru nouă sute de kilograme de aur, pe care-l amânase până-n ultimul moment. Peste un milion de dolari. Indienii erau cei mai mari clienţi ai lui, printre cei mai importanţi exportatori de bijuterii din lume. *Doi la sută.* Raab verifică ecranul cu cotaţii. Asta însemna treizeci de mii de dolari. *Până-n prânz.*

— *Haide,* Raj, îl îmboldi Raab. Fiică-mea are nunta în după-amiaza asta. Mi-ar plăcea să ajung şi eu acolo, dacă se poate...

— *Katie se mărită*? Indianul părea rănit în amorul propriu. Ben, dar de ce nu ne-ai spus...

— E doar un mod de-a spune, Raj. Dacă fata mea, Kate, s-ar mărita, aţi fi şi voi acolo. Haide, Raj, zău aşa... că doar vorbim de aur, nu de pastramă. *Nu se strică dacă stă.*

Asta făcea Raab. Plimba aur de colo-colo. De douăzeci de ani îşi avea propria societate comercială lângă Districtul Diamantelor din New York. Începuse cu ani în urmă prin a cumpăra marfă de la micii bijutieri de cartier care dădeau faliment. Acum îi aproviziona cu aur pe jumătate din intermediarii de pe Wall Street. Ca şi pe câţiva dintre cei mai mari exportatori de bijuterii din toată lumea.

Toţi cei din branşă îl cunoşteau. Nu putea înfuleca şi el un copan de curcan alături, la Gotham, fără ca vreunul dintre bijutierii hasizi, băgăreţi şi îndesaţi, să nu se strecoare în separeul lui ca să-i dea de ştire despre un ştiu ce uluitoare piatră pe care tocmai o puseseră în vânzare. (Deşi întotdeauna se văitau că el, fiind evreu sefard, nici măcar nu era unul de-al lor.) Sau

---

[1] Contract care presupune că livrarea mărfii către cumpărător este efectuată imediat după ce a fost încheiată tranzacţia. (*n.r.*).

vreunul dintre tinerii curieri portoricani care duceau contractele, ca să-i mulţumească pentru florile pe care i le trimisese la nuntă. Sau chinezii, sperând să-şi asigure nişte dolari contra fluctuaţiilor monetare. Sau australienii, ispitindu-l cu ceva pietre netăiate de calitate industrială.

Am avut noroc, spunea mereu Raab. Avea o nevastă care-l adora, trei copii frumoşi care-l umpleau de mândrie. Casa lui din Larchmont (care era cu mult mai mult decât o casă), cu vedere la braţul de apă Long Island Sound, şi maşina Ferrari 585, cu care Raab concurase odată la raliul automobilelor de epocă Lime Rock şi care îşi avea propriul loc special în garajul cu cinci maşini. Ca să nu mai vorbim de loja proprie la stadionul Yankee şi de biletele rezervate la meciurile echipei Knicks, în Madison Square Garden, jos lângă teren, imediat în spatele băncii jucătorilor.

Betsy, care-i era asistentă de peste douăzeci de ani, a intrat în birou cu un platou de salată, specialitatea bucătarului-şef, alături de un şervet din pânză – cea mai bună apărare a lui Raab în faţa înclinaţiei lui spre a-şi păta cu grăsime cravatele Hermès. Şi-a ridicat ochii în tavan:

— Tot cu Raj...?

Benjamín dădu din umeri, atrăgându-i atenţia asupra blocnotesului său, unde scrisese deja rezultatul: *648,50 dolari.* Ştia că are un cumpărător care va bate palma. Raj întotdeauna o făcea. De ani de zile dansau amândoi tangoul ăsta. *Dar chiar trebuie de fiecare dată să lungească atâta spectacolul*?

— În regulă, prietene, oftă într-un târziu indianul, cedând. Considerăm că am bătut palma.

— *Uffff*, Raj, se prefăcu Raab că suspină uşurat. Reporterii de la *Financial Times* deja sunt afară, aşteaptă un interviu exclusiv despre afacerea secolului.

Indianul râse şi el, după care au stabilit preţul final: 648,50 dolari, exact aşa cum scrisese Raab.

Betsy zâmbi – „Zice chestia asta de fiecare dată, nu?" – şi înlocui pe masă contractul scris de mână cu două broşuri turistice din hârtie lucioasă, pe care le aşeză lângă platou.

Raab îşi vârî colţul şervetului pe după gulerul cămăşii dungate Thomas Pink.

— De cincisprezece ani.

Nu trebuia decât să păşeşti în biroul aglomerat al lui Raab, că era imposibil să nu observi pereţii şi măsuţele pline cu fotografii de-ale lui Sharon, soţia lui, şi de-ale copiilor – Kate, cea mai mare, care absolvise Universitatea Brown; Emily, care avea şaisprezece ani şi se număra printre cele mai bune jucătoare de squash din ţară; şi Justin, cu doi ani mai mic

decât Emily – din toate fabuloasele excursii în familie pe care le făcuseră de-a lungul anilor.

Vila din Toscana. În Kenya la safari. Schiind la Courchevel în Alpii francezi. Ben în costumul lui de pilot de curse, cu Richard Petty, la şcoala Porsche pentru pilotaj de raliu.

Tocmai asta voia să facă în timp ce mânca, să traseze itinerarul următoarei lor mari excursii – cea mai tare de până acum. Machu Picchu. Anzii. Pe urmă un tur fantastic pe jos prin Patagonia. Cea de-a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei lor se apropia cu repeziciune. Patagonia fusese dintotdeauna un vis de-al lui Sharon.

— În viaţa mea viitoare – râse Betsy în timp ce închidea uşa la birou – o să am grijă să mă întorc pe pământ ca unul dintre copiii tăi.

— În viaţa mea viitoare, strigă Raab după ea, acelaşi lucru o să-l fac şi eu.

Brusc s-a auzit un zgomot puternic din anticamera biroului. La început, Raab a crezut că era vreo explozie sau nişte hoţi care dăduseră buzna. Chiar s-a gândit să declanşeze alarma. Voci necunoscute și aspre lătrau comenzi una la alta.

Betsy a năvălit iar înăuntru, cu o expresie de panică pe faţă. La un pas în urma ei, doi bărbaţi în costume şi jachete de vânt bleumarin.

— Benjamín Raab?

— Da..., zise Raab, ridicându-se în picioare şi uitându-se la bărbatul înalt și cu început de chelie care i se adresase și care părea să dea ordinele. Nu puteţi da buzna aici, aşa, pur şi simplu. *Ce dracu' se întâmplă*?...

— Ce se întâmplă, domnule Raab – bărbatul i-a aruncat pe masă un document împăturit –, este că avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, emis de un judecător federal.

— *De arestare*?...

Dintr-odată era plin peste tot de oameni îmbrăcaţi cu jachete pe care scria FBI. Angajaţii firmei erau adunaţi în anticameră şi li se spunea să părăsească incinta.

— Pentru ce naiba să fiu arestat?

— Pentru spălare de bani, complicitate la comiterea unor acte criminale şi conspiraţie în vederea fraudării guvernului Statelor Unite, citi agentul de pe mandat. Cum vi se pare, domnule Raab? Tot ce se află în acest birou se confiscă, drept dovezi materiale în acest caz.

— *Poftim*?

Înainte să mai poată scoate o vorbă, cel de-al doilea agent, un tânăr hispanic, îl întoarse pe Raab fără menajamente, forţându-l să-şi aducă mâinile la spate, şi-i puse o pereche de cătuşe, de faţă cu tot personalul angajat.

— *E o nebunie*! se răsuci Raab, încercând să-l privească în faţă pe agent.
— Sigur că e, chicoti agentul hispanic.
Îi luă din mâini lui Raab broşurile turistice.
— Păcat.
Îi făcu cu ochiul, azvârlindu-le înapoi pe birou.
— Părea o excursie a dracului de mişto.

Capitolul 2

— Ia fii atentă la puişorii ăştia, a îngânat Kate Raab, uitându-se prin microscopul Siemens de mare rezoluţie.
Tina O'Hearn, colega ei de laborator, s-a aplecat şi ea peste microscop.
— *Oau*!
Pe fondul de luminescenţă scânteietoare al lentilei de înaltă rezoluţie au devenit clare două celule puternic mărite. Una era limfocita, leucocita bolnavă, cu membrana înconjurată de un cerc din particule păroase ieşite în afară. Cealaltă celulă era mai subţire, de forma unui tirbuşon, şi avea un punct mare de culoare albă în mijloc.
— Ăsta-i băieţaşul rău, a spus Kate, ajustând lent gradul de amplificare a imaginii. Noi le spunem Tristan şi Isolda. Cum i-a botezat Packer.
Luă o sondă minusculă din metal de pe masă.
— Ia fii atentă acum...
Pe măsură ce Kate împungea cu sonda, Tristan părea să înghiontească limfocita mai densă. Celula bolnavă rezista, dar celula-tirbuşon se încăpăţâna să revină, de parcă ar fi căutat o fisură în membrana limfocitei. *De parcă ar fi atacat-o.*
— Seamănă mai degrabă cu Nick şi Jessica[2], chicoti Tina, aplecată peste microscop.
— *Uită-te*!
De parcă ar fi auzit-o, celula-tirbuşon părea să-şi facă loc prin conturul păros al celulei albe, până când, în faţa ochilor celor două fete, membrana atacatoare a năvălit înăuntrul prăzii sale şi amândouă s-au contopit într-o singură celulă mai mare, cu un punct alb la mijloc.
Tina s-a uitat la Kate.
— *Arşş*!

---

[2] Nick Lachey şi Jessica Simpson, cele două vedete americane devenite celebre prin serialul de „realitate filmată" *Proaspăt căsătoriţi*: *Nick şi Jessica.*

— Dragostea doare, nu? Asta-i o linie progenitoare cu celule stem, i-a explicat Kate, ridicându-şi privirea din microscop. Cea albă e un limfoblast – ceea ce Packer numeşte „leucocita ucigaşă”. Agentul patogen al leucemiei. Săptămâna viitoare vom vedea ce se întâmplă într-o soluţie de plasmă similară cu fluxul sangvin. Eu mă ocup cu înregistrarea rezultatelor.

— Faci chestia asta toată ziua? se strâmbă Tina.

Kate a chicotit amuzată. Bun venit în viaţa printre eprubete de laborator.

— Tot *anul.*

De opt luni încoace, Kate lucra în calitate de cercetător-laborant pentru dr. Grant Packer de la Colegiul Medical „Albert Einstein” din Bronx, a cărui muncă în domeniul tratării leucemiei citogenetice începea să facă valuri în cercurile medicale. Câştigase o bursă pentru cercetare de la Universitatea Brown, unde ea şi Tina fuseseră colege de laborator în ultimul an.

Kate era o fată deşteaptă – dar nu „tocilară”, cum ţinea mereu să precizeze. Avea douăzeci şi trei de ani. Îi plăcea să se distreze – să frecventeze localurile în vogă, să se ducă prin cluburi. De pe la doisprezece ani reuşea să-i întreacă pe majoritatea băieţilor în coborâre liberă pe pantă cu un snowboard. Avea un iubit, Greg, care era rezident în al doilea an de specializare la Facultatea de Medicină a Universităţii de Stat New York. Adevărat, Kate îşi petrecea cea mai mare parte a zilei aplecată peste un microscop, înregistrând date sau transcriindu-le în fişiere digitale, dar ea şi Greg spuneau mereu în glumă – mă rog, atunci când ajungeau să se vadă *efectiv* – că un „şoarece de laborator” în relaţia lor era deja mai mult decât suficient. Totuşi, Kate ţinea enorm la munca ei. Packer începea să atragă atenţia unor capete luminate, iar Kate trebuia să admită că era cea mai interesantă variantă care-i fusese oferită în ultima vreme.

De altfel, orice pretenţie de reală originalitate din partea ei, îşi dădea singură seama, consta neîndoios în faptul că era singura persoană dintre cele cunoscute de ea capabilă să recite *Cele zece stadii ale dezvoltării celulare,* după Cleary, şi care avea tatuată pe fund o elice dublă.

— *Leucoscopofie,* a explicat Kate. Foarte mişto, când o vezi prima dată. Dar încearcă s-o vezi de o mie de ori. Acum fii atentă ce se întâmplă.

Amândouă s-au aplecat iar peste microscopul dublu. Nu mai rămăsese decât o singură celulă – un Tristan în formă de tirbuşon, dar mai mare. *Limfoblastul bolnav practic dispăruse.*

Tina lăsă să-i scape un fluierat de admiraţie.

— Dacă se întâmplă chestia asta şi într-un model viu, nu se poate să nu apară un premiu Nobel din toată povestea.

— Peste zece ani, poate. Personal, eu nu speram decât să-mi iasă de-o dizertaţie pentru doctorat, râse Kate.

În acel moment a început să-i vibreze telefonul mobil. A crezut că e Greg, căruia îi plăcea teribil să-i pună pe e-mail poze hazlii din timpul vizitei prin saloanele de spital, dar după ce s-a uitat pe ecran a clătinat din cap şi şi-a vârât telefonul înapoi în halat.

— Dacă nu e una, e *mama*..., oftă ea.

Kate a condus-o pe Tina în bibliotecă, unde aveau vreo mie de iteraţii ale liniei celulare cu celule stem înregistrate pe film digital.

— Munca mea de-o viaţă!

I l-a prezentat pe Max, „odorul” lui Packer, microscopul citogenetic în valoare de peste două milioane de dolari, care separa cromozomii din celule şi făcea posibilă toată povestea.

— În nicio lună, ai să te simţi de parcă te-ai măritat cu el.

Tina îl inspectă din priviri şi dădu din umeri a zeflemea.

— Mi s-a-ntâmplat mie şi mai rău.

Atunci s-a auzit din nou telefonul lui Kate. L-a scos din buzunar. Din nou mama ei. De data aceasta, era un mesaj text.

KATE, S-A ÎNTÂMPLAT CEVA. SUNĂ REPEDE ACASĂ!

Kate făcu ochii mari. Niciodată nu mai primise un asemenea mesaj. Nu-i plăcea deloc cum sună. Prin minte îi trecură ca fulgerul mai multe posibilităţi – şi niciuna nu era de bine.

— Tina, scuze, trebuie să sun acasă.

— Nicio problemă. Eu o să încep partea de vrăjeală cu Max.

Străbătută de un tremur nervos, Kate apăsă butonul de formare rapidă a numărului casei părinţilor ei din Larchmont. Nici n-apucase să sune o dată, că mama ei i-a şi răspuns. Kate îi putea auzi nota alarmată din voce.

— *Kate, e vorba de tatăl tău*...

Chiar se întâmplase ceva rău. Un fior de groază a străbătut-o din cap până-n picioare. Tatăl ei nu fusese niciodată bolnav. Era într-o formă fizică perfectă. Probabil ar fi putut s-o bată şi pe Em la squash, într-o zi bună.

— Ce s-a întâmplat, mamă? A păţit ceva?

— Nu ştiu... Tocmai m-a sunat secretara lui. Tatăl tău a fost arestat, Kate. *A fost arestat de FBI*!

Capitolul 3

Odată ajunşi la sediul FBI din Foley Square, în partea de sud a Manhattanului, i-au scos cătuşele lui Raab şi l-au condus într-o cămăruţă îngustă şi austeră, cu o masă de lemn, scaune metalice şi câteva afişe cu

indivizi daţi în urmărire, îndoite la colţuri de cât erau de vechi, prinse într-un avizier pe perete.

A stat acolo, uitându-se fix la o oglindă nu prea mare, despre care ştia că trebuie să fie un geam de supraveghere, ca în serialele poliţiste de la televizor. Ştia ce trebuie să le spună. Repetase în cap de nenumărate ori că toată chestia asta nu poate fi decât o greşeală absurdă. El e un simplu om de afaceri. Nu făcuse nimic incorect în toată viaţa lui.

După vreo douăzeci de minute, uşa s-a deschis. Raab s-a ridicat în picioare. Cei doi agenţi care-l arestaseră au păşit înăuntru, urmaţi de un individ tânăr şi slab, într-un costum gri şi cu părul tuns scurt, periuţă, care a aşezat o servietă-diplomat pe masă.

— Sunt agentul special coordonator Booth, se prezentă cel înalt şi cu un început de chelie. Pe agentul special Ruiz deja l-aţi cunoscut. Acesta este domnul Nardozzi. Dumnealui este procuror în cadrul Departamentului Justiţiei, care cunoaşte datele cazului dumneavoastră.

— *Cazul* meu?..., se căzni Raab să surâdă, nesigur, uitându-se niţel cam alarmat la dosarele lor voluminoase, nevenindu-i să creadă că aude acest cuvânt.

— Noi vă vom pune doar câteva întrebări, domnule Raab, începu agentul hispanic, Ruiz. Aşezaţi-vă la loc, vă rog. Pot să vă asigur că totul va merge mult mai uşor dacă putem conta pe deplina dumneavoastră cooperare şi dacă pur şi simplu ne răspundeţi cu toată sinceritatea şi succint, dându-ne toate informaţiile pe care le aveţi.

— Desigur, încuviinţă Raab, aşezându-se înapoi pe scaun.

— Şi vom înregistra discuţia, dacă nu vă deranjează, spuse Ruiz, aşezând pe masă un reportofon obişnuit, fără ca măcar să aştepte răspunsul lui. E şi pentru propria dumneavoastră protecţie. În orice moment, dacă doriţi, puteţi solicita să fie prezent şi un avocat.

— N-am nevoie de avocat, clătină Raab din cap. N-am nimic de ascuns.

— Asta e bine, domnule Raab, îl aprobă afabil Ruiz. Chestiile astea par să se desfăşoare cel mai bine atunci când oamenii n-au nimic de ascuns.

Agentul scoase un vraf de hârtii din dosar şi le aranjă într-o anumită ordine pe masă.

— Aţi auzit de o firmă pe nume Paz Export Enterprises, domnule Raab? demară el discuţia, întorcând prima pagină.

— Bineînţeles, îi confirmă Raab. E unul dintre cei mai mari clienţi ai mei.

— Şi ce anume, exact, faceţi dumneavoastră pentru acest client? îl întrebă agentul FBI.

— Cumpăr aur. De pe piaţa liberă. Firma confecţionează cadouri de protocol sau cam aşa ceva. Eu trimit aurul către un intermediar, în numele firmei.

— Argot Manufacturing? îl întrerupse Ruiz, dând o pagină din notiţele pe care le avea în faţă.

— Da, Argot. Staţi aşa, dacă despre asta e vorba...

— Şi ce anume face firma Argot cu tot acest aur pe care îl cumpăraţi dumneavoastră? îi tăie Ruiz vorba încă o dată.

— Nu ştiu. E o firmă de producţie. Îl transformă în foiţă de aur sau orice altceva doreşte Paz.

— Obiecte de protocol, spuse Ruiz, pe un ton cinic, ridicându-şi ochii din notiţe.

Raab îi întoarse privirea.

— Treaba *lor* ce fac cu aurul. Eu nu fac altceva decât să-l cumpăr în numele lor.

— Şi de cât timp le furnizaţi aur celor de la Argot în contul celor de la Paz? preluă interogatoriul agentul coordonator Booth.

— Nu sunt sigur. Ar trebui să verific. Şase ani, poate chiar opt...

— Între şase şi opt ani.

Cei doi agenţi schimbară între ei o privire.

— Şi după tot acest timp, domnule Raab, în continuare n-aveţi idee ce produse fabrică ei, după ce primesc aurul trimis de dumneavoastră?

Sunase ca o întrebare retorică. Dar ei păreau să aştepte un răspuns.

— Fabrică o mulţime de lucruri, ridică din umeri Raab. Pentru diverşi clienţi. Bijuterii. Chestii placate cu aur, ornamente pentru birou, prespapieruri...

— Consumă cam mult aur, spuse Booth, parcurgând cu ochii o coloană de cifre, pentru nişte amărâte de ornamente şi prespapieruri, nu vi se pare? Anul trecut, peste o tonă de aur. La un preţ de aproximativ şase sute patruzeci de dolari uncia, asta înseamnă peste treizeci şi unu de milioane de dolari, domnule Raab.

Suma îl luă pe Raab prin surprindere. Simţi o picătură de sudoare cum i se prelinge pe tâmplă. Îşi umezi buzele.

— V-am spus, eu nu mă ocup decât de tranzacţii. Ei îmi dau mie un contract. Tot ce fac eu este să le furnizez aurul. Uite ce e, poate dacă-mi spuneţi şi mie care-i problema...

Booth se uită lung la el, de parcă ar fi fost cufundat în gânduri, cu un surâs cinic pe faţă, dar care lui Raab i se părea că se bazează pe nişte informaţii foarte concrete. Ruiz deschise dosarul din faţa lui şi mai scoase afară câteva file. Fotografii. Alb-negru, format mare, douăzeci pe douăzeci şi cinci. În

toate apăreau obiecte cât se poate de banale. Suporturi-presă pentru cărţi, prespapieruri, câteva unelte simple: ciocane, şurubelniţe, săpăligi.

— Recunoaşteţi vreunul dintre aceste obiecte, domnule Raab?

Pentru prima oară Raab simţi cum începe să i se accelereze pulsul. Clătină din cap, precaut.

— Nu.

— Primiţi bani de la Argot, nu-i aşa, domnule Raab? îl luă Ruiz prin surprindere. Şpăgi...

— Comisioane, îl corectă Raab iritat.

— *În plus* faţă de comisioanele dumneavoastră, spuse Ruiz cu privirea în continuare aţintită asupra lui; mai împinse o filă peste masă. La bursa de mărfuri, comisioanele normale sunt de cât? Unu şi jumătate, doi la sută? Al dumneavoastră se duce chiar până la şase-opt procente, domnule Raab, corect?

Ruiz îl ţintuia mai departe cu privirea. Brusc, Raab îşi simţi gâtul uscat. Îşi dădu seama că se joacă nervos cu butonii din aur Cartier pe care îi primise cadou din partea lui Sharon la aniversarea celor cincizeci de ani de căsnicie şi se opri imediat. Ochii îi fugeau înainte şi înapoi între cei trei agenţi, în încercarea de-a ghici ce e în mintea lor.

— Cum spuneaţi, folosesc o grămadă de aur, le-a răspuns în final. Dar e treaba lor ce fac cu el. Eu doar furnizez aurul.

— Ce fac ei cu el – vocea agentului Booth se înăsprise, arătând că-şi pierdea răbdarea – este că-l exportă, domnule Raab. Aceste obiecte *de protocol*, cum le numiţi dumneavoastră, nu sunt confecţionate din oţel sau din alamă şi nici măcar nu sunt din vreun aliaj placat cu aur. Sunt din aur pur, aur de lingouri, domnule Raab. Vopsit pe deasupra şi anodizat, pentru ca obiectele în sine să pară nişte articole perfect obişnuite, aşa cum bănuiesc că ştiţi deja. Aveţi vreo idee unde ajung în cele din urmă aceste articole, domnule Raab?

— Undeva în America de Sud, cred, reuşi să îngâne Raab, căznindu-se să-şi găsească vocea care îi rămăsese lipită adânc în gâtlej. V-am mai spus, eu nu fac altceva decât să-l cumpăr pentru producători. Nu cred că înţeleg ce se petrece aici.

— Ce se petrece aici, domnule Raab – Booth îl sfredelea acum cu privirea – este că dumneavoastră aveţi deja un picior băgat într-o găleată foarte adâncă, plină cu rahat, şi cred că noi nu vrem decât să ştim, în ce priveşte celălalt picior, dacă-l aveţi înăuntru sau afară. Spuneţi că lucraţi cu firma Argot de şase ani, eventual chiar opt. Ştiţi cine este proprietarul firmei?

— Harold Kornreich, răspunse Raab ceva mai decis. Îl cunosc bine pe Harold.

— Bine. Dar firma Paz? Ştiţi cine-o conduce?

— Cred că îl cheamă Spessa sau cam aşa ceva. Victor. L-am întâlnit de câteva ori.

— De fapt, Victor Spessa, al cărui nume real este Victor Concerga – Ruiz îi împinse în faţă o fotografie –, nu are decât calitate de asociat executiv în firma Paz. Conform actelor de constituire ale firmei, pe care agentul Ruiz vi le pune acum în faţă, proprietara este o societate cu răspundere limitată din Insulele Cayman, pe nume BKA Investments.

Ruiz împrăştie pe masă alte câteva fotografii. Instantanee luate de la distanţă, cu teleobiectivul. Indivizi cu evidente trăsături hispanice.

— Recunoaşteţi vreuna dintre aceste feţe, domnule Raab?

Acum Raab deveni cu adevărat îngrijorat. Un pârâiaş de transpiraţie rece îşi croia încet o potecă în jos pe spinarea lui. Ridică fotografiile, se uită de aproape la ele, una câte una. Scutură tremurător din cap.

— Nu.

— Victor Concerga. Ramón Ramírez. Luis Trujillo, spuse agentul FBI superior în grad.

— Aceşti indivizi sunt menţionaţi ca directori ai firmei BKA, căreia i se livrează banalele articole de uz casnic în care este transformat aurul dumneavoastră. Trujillo – spuse Ruiz, împingând peste masă un instantaneu de supraveghere în care apărea un tip îndesat, purtând un costum fistichiu, urcându-se într-un automobil Mercedes – este unul dintre managerii importanţi care se ocupă de banii familiei Mercado, din cartelul Columbian al drogurilor.

— *Columbia*! exclamă Raab, făcând ochii mari.

— Şi, ca să fim foarte clari, domnule Raab, îi făcu cu ochiul agentul Ruiz, aici nu vorbim de teoria managementului financiar şi de cum se fac banii ca la carte.

Raab se uita încremenit la ei, cu faţa căzută.

— Aurul pe care îl cumpăraţi dumneavoastră, domnule Raab, în numele firmei Paz, este topit şi turnat sub forma unor banale articole casnice, pe urmă placat sau vopsit şi expediat în Columbia, unde se face reconstituirea lui sub formă de lingouri. Paz e doar o firmă de faţadă. Deţinută în proporţie de sută la sută de familia Mercado, din cartelul traficanţilor de droguri. Banii pe care vi-i plătesc ei... pentru „tranzacţiile” dumneavoastră, aşa cum le spuneţi, provin din distribuirea narcoticelor. Aurul pe care-l furnizaţi dumneavoastră – aici agentul l-a privit cu ochii lărgiţi – este modul în care îşi trimit ei banii acasă.

— *Nu*! sări Raab, de data aceasta cu flăcări în ochi, sfidător. N-am absolut nicio legătură cu asta. Jur. Eu furnizez aur. Asta-i tot. Am un contract. Acest

Victor Concerga mi-a solicitat serviciile, aşa cum fac mulţi alţii. Dacă încercaţi să mă băgaţi în sperieţi, OK, aţi reuşit să-mi atrageţi atenţia. A mers! Dar columbieni... *familia Mercado*...

Scutură din cap.

— În niciun caz. Ce dracu' credeţi voi că se petrece aici?

Booth se mulţumi să-şi frece maxilarul, de parcă n-ar fi auzit niciun cuvânt din cele spuse de Raab.

— Când domnul Concerga a venit la dumneavoastră, domnule Raab, v-a spus că vrea ca dumneavoastră să faceţi ce anume, exact?

— A spus că vrea să cumpere aur. Voia să-l transforme în anumite obiecte.

— Şi *cum* se face că, pentru a-şi îndeplini această dorinţă, prima firmă care i-a fost prezentată a fost tocmai Argot Manufacturing?

Raab se trase înapoi, îngrozit. Acum înţelesese. Foarte clar. Unde începea să ducă toată povestea asta. Argot era deţinută de prietenul lui. De Harold. Dar *el* facilitase legătura.

Şi ani de zile Raab fusese plătit regeşte pentru a fi înlesnit afacerea.

Atunci Nardozzi, procurorul din partea Departamentului Justiţiei, care până în acest punct rămăsese tăcut, s-a aplecat înainte şi a spus:

— Cunoaşteţi definiţia spălării de bani, domnule Raab, nu-i aşa?

Capitolul 4

Raab se simţea de parcă ar fi primit un pumn în burtă. S-a albit complet la faţă.

— Nu ştiam nimic! clătină el din cap, simţind brusc cum transpiră, udându-şi cămaşa la spate. Da, aşa e, am... – aici se bâlbâi, ezitând – ... am luat comisioane de la Argot. Dar a fost mai mult un fel de onorariu pentru cel care-a procurat contractul, şi nu... şpagă. Am fost un simplu mijlocitor. Toţi facem chestia asta, mai mereu. Dar vă jur, n-aveam habar ce urmau ei să facă cu aurul. E o nebunie.

Le cercetă agenţilor chipurile cu privirea, în căutarea unui ochi înţelegător.

— Sunt în branşă de douăzeci de ani...

— *Douăzeci de ani,* spuse Ruiz, împreunându-şi mâinile peste burtă şi lăsându-se pe spate în scaun. Iată o cifră la care vom mai reveni, din când în când. Pentru moment însă... Spuneţi că primul la care a venit Concerga aţi fost dumneavoastră?

— Da. Zicea că vrea să producă nişte obiecte din aur, încuviinţă Raab. Că aş fi brokerul la care va apela întotdeauna primul, dacă îi găsesc pe cineva. Că va fi o afacere foarte bănoasă. L-am pus în legătură cu Harold. Nici măcar n-am auzit vreodată de BKA Investments. Sau de Trujillo. Harold e un om corect. Îl cunosc de când am intrat în branşa asta. Avea pur şi simplu nevoie de clienţi.

— Vă sunt cunoscute prevederile legislaţiei RICO[3], privind participarea la o întreprindere de gangsteri, nu-i aşa, domnule Raab? spuse procurorul federal, descuindu-şi servieta-diplomat. Sau ale Legii Patriotismului?

— *RICO,* îngână Raab, cu faţa golită de sânge. Asta e pentru mafioţi. Legea Patriotismului? Ce dracu' vă închipuiţi voi că sunt?

— Legislaţia RICO prevede că este nevoie doar să ai cunoştinţă de o întreprindere criminală sau de implicarea repetată într-o asemenea întreprindere, ca să existe elementele constitutive ale unei infracţiuni, ceea ce intermedierea făcută de dumneavoastră aranjamentului dintre Paz şi Argot – ca să nu mai vorbim de plăţile ilicite pe care le-aţi primit în mod regulat din partea lor, de-a lungul unei perioade de câţiva ani – a şi reprezentat, în mod clar. Aş putea, de asemenea, să vă atrag atenţia asupra Legii Patriotismului, domnule Raab, conform căreia este ilegal, din 2001 încoace, să nu raportezi cecuri de peste douăzeci de mii de dolari încasate din partea oricărei entităţi străine.

— *Legea Patriotismului*? exclamă Raab, în timp ce genunchiul îi zvâcnea în sus şi-n jos ca un perforator pneumatic. *Ce dracu' vreţi să spuneţi cu asta*?

— Ce vrem să spunem, interveni agentul Booth, scărpinându-şi nonşalant perii scurţi, de-un roşcovan spălăcit, de deasupra urechii, este că, din multe puncte de vedere, v-aţi dat foc la valiză, domnule Raab, scuzaţi expresia, şi lucrul la care-ar trebui acum să începeţi să vă gândiţi e cum să manevraţi lucrurile încât să meargă treaba în favoarea dumneavoastră.

— *În favoarea mea*?

Raab simţea căldura din încăpere sub gulerul de la cămaşă. Prin minte i-a fulgerat imaginea lui Sharon şi a copiilor. Cum ar primi ei o asemenea veste? Cum să le spună sau măcar să încerce să le explice...? Avea impresia că începe să i se învârtă capul.

— Nu s-ar zice că arătaţi prea bine, domnule Raab.

Agentul Ruiz se prefăcea că-i pasă. Se ridică şi îi turnă un pahar cu apă.

Raab îşi lăsă greu fruntea între palme.

— Cred că aş avea nevoie de avocatul meu, acum.

---

[3] *Racketeer Influenced and Criminal Organizations,* prescurtat RICO, legea americană care pedepseşte cu maximă severitate infracţiunile comise în cadrul unor acţiuni de crimă organizată.

— O, nu de un avocat aveţi nevoie, îl privi agentul coordonator Booth cu ochi mari. Aveţi nevoie de tot Departamentul Justiţiei ca să puteţi face lucrurile să meargă în favoarea dumneavoastră.

Ruiz se întoarse la masă şi împinse paharul cu apă spre Raab.

— Desigur, s-ar putea să existe o cale prin care toată povestea să se termine cu bine pentru dumneavoastră.

Raab îşi trecu mâinile prin păr. Luă o gură de apă, răcorindu-şi faţa.

— Ce fel de cale?

— Calea prin care să nu ajungeţi într-o închisoare federală pentru următorii douăzeci de ani, îi replică Booth fără să zâmbească.

Raab simţi un junghi de durere prin stomac. Mai luă o gură de apă şi trase aer pe nas, sau, mai bine zis, o combinaţie de mucus şi lacrimi fierbinţi.

— Cum?

— *Concerga,* domnule Raab. Concerga duce la Ramirez şi Trujillo. Aţi văzut cum e în filme. Şi aici treaba merge la fel. Dumneavoastră ne duceţi în sus pe scară, noi găsim un mod de-a face treptele de jos să dispară.

— Desigur, trebuie să înţelegeţi, adăugă FBI-istul, lăsându-se pe spătarul scaunului cu o ridicare din umeri indiferentă, că amicul dumneavoastră Harold Kornreich se va duce şi el la fund.

Raab îi aruncă o căutătură împietrită. Harold îi era prieten. El şi Audrey fuseseră la sărbătoarea de bar mitzvah[4] a lui Justin. Fiul lor, Tim, tocmai fusese acceptat la Colegiul de Arte Middlebury. Raab clătină din cap.

— Îl cunosc pe Harold Kornreich de douăzeci de ani.

— Îl puteţi trece deja la capitolul istorie, domnule Raab, spuse Booth, dând ochii peste cap. Nu cred că vreţi ca noi să-i punem şi lui aceleaşi întrebări, dar despre dumneavoastră.

Manevrându-şi scaunul în jurul mesei, Ruiz îl trase până aproape de Raab, aşezându-i-se alături într-un fel de-a dreptul amical.

— Aveţi o viaţă frumoasă, domnule Raab. La ce trebuie acum să vă gândiţi e cum aţi putea s-o faceţi să rămână aşa. Am văzut pozele din biroul dumneavoastră. Nu-mi dau seama cum ar trece douăzeci de ani într-o puşcărie federală, cu o familie atât de drăguţă ca a dumneavoastră.

— *Douăzeci de ani*!

Ruiz râse.

— Aţi văzut, v-am spus eu că vom da iar peste cifra asta.

---

[4] Conform legii religioase mozaice, la vârsta de 12 ani fetele şi, respectiv, 13 ani băieţii, copiii devin deplin responsabili în faţa lui Dumnezeu pentru a evolua spre mai bine, moral şi spiritual, adică „bat mitzvah" şi, respectiv, „bar mitzvah". Ocazia este marcată printr-o ceremonie specială, cu acelaşi nume.

Un val de mânie îi cuprinse pieptul lui Raab. Sări în picioare. De data aceasta l-au lăsat în pace. Se duse la perete. Începu să izbească în el cu pumnul, apoi se opri. Se învârti pe călcâie, cu faţa din nou la agenţi.

— De ce-mi faceţi una ca asta? N-am făcut nimic altceva decât să pun în legătură doi oameni. La naiba, jumătate din cei care lucrează pe Wall Street ar fi făcut exact acelaşi lucru. Îmi daţi în cap cu Legea Patriotismului. Vreţi să mă puneţi să-mi nenorocesc prietenii. Tot ce-am făcut eu a fost să cumpăr aur. *Ce dracului de om credeţi voi că sunt*?

Ei n-au spus nimic. S-au mulţumit să-l lase pe Raab să revină încet la masă. Privirile îi ardeau şi s-a lăsat să cadă pe scaun, ştergându-şi ochii cu dosul palmelor.

— Vreau să discut cu avocatul meu, acum.

— Dacă vreţi un apărător, e dreptul dumneavoastră, îi replică Ruiz. Oricum aţi da-o însă, domnule Raab, sunteţi fript şi mâncat. Cea mai bună şansă a dumneavoastră e să discutaţi cu noi şi să încercăm să lămurim problema. Dar, înainte de a-l suna pe avocat, mai e un ultim lucru pe care poate veţi dori să-l transmiteţi mai departe.

— Şi care-ar fi *acela*? îl săgetă din ochi Raab, cu frustrarea pulsându-i în vene.

FBI-istul mai scoase o fotografie din dosarul lui şi o împinse peste masă.

— Dar figura aceasta, domnule Raab? Vi se pare familiară?

Raab ridică fotografia. Se uită lung la ea, aproape cu deferenţă, în timp ce culoarea îi dispărea din obraji.

Ruiz începu să aşeze pe masă un şir întreg de poze. Instantanee de supraveghere, la fel ca înainte. Doar că de data aceasta erau cu *el.* Alături de un bărbat scund şi îndesat, cu o mustăcioară subţire şi un rotocol de chelie în creştet. Una era prin fereastra propriului său birou, luată de peste drum. O alta cu ei doi la restaurantul China Grill, luând masa. Inima lui Raab se prăbuşi din vârful unei râpe.

— Ivan Berroa, îngână el, uitându-se năucit la fotografie.

— *Ivan Berroa,* încuviinţă FBI-istul, zâmbind pe sub mustaţă.

Parcă la un semnal, uşa sălii de interogatoriu se deschise şi înăuntru păşi cineva.

Ochii lui Raab se căscară mari.

Era bărbatul din fotografie. Berroa. Îmbrăcat altfel decât îl văzuse Raab vreodată. Nu cu haină de piele şi blugi, ci în costum.

Purtând o insignă.

— Cred că deja îl cunoaşteţi pe agentul special Esposito, nu-i aşa, domnule Raab? Dar dacă memoria dumneavoastră simte nevoia să fie

reîmprospătată, putem oricând să vă derulăm înregistrarea pe bandă audio a întâlnirilor dumneavoastră, dacă doriţi.

Raab ridică ochii, alb la faţă. L-au avut la faza asta. *Era terminat.*

— Cum v-am spus de la bun început – agentul Ruiz începuse să culeagă pozele de pe masă, cu un zâmbet şiret –, chestiile astea par să meargă cel mai bine atunci când persoana în cauză nu are nimic de ascuns.

Capitolul 5

Kate abia reuşise să prindă trenul de douăsprezece şi zece, la staţia din Fordham Road, care s-o ducă înapoi acasă la părinţii ei în Larchmont, strecurându-se în ultimul vagon exact când uşile se închideau.

Nu mai avusese timp, la plecare, decât să-şi ia câteva lucruri într-o geantă şi să-i lase lui Greg un mesaj criptic: „S-a întâmplat ceva cu Ben. Mă duc la ai mei acasă. Îţi dau de ştire după ce aflu mai multe".

A mai durat până ce trenul suburban a ieşit din staţie şi Kate s-a trezit în pustietatea vagonului, tipică pentru miezul zilei, ca să-şi dea seama – ca să se simtă *izbită în moalele capului*, mai bine zis – de ceea ce-i spusese mama ei.

Tatăl ei fusese arestat de FBI.

Dacă nu i-ar fi auzit panica din voce, ar fi crezut că-i vreun soi de glumă. *Spălare de bani. Conspiraţie.* Ce nebunie... Tatăl ei era unul dintre cei mai cinstiţi oameni pe care-i cunoştea ea.

Sigur, probabil că mai cosmetiza câte-un comision pe ici, pe colo. Sau mai trecea în contul firmei câte-o masă la restaurant cu familia, când şi când. Sau îşi mai potrivea din condei impozitele... Toată lumea făcea aşa.

Dar legea RICO antigangsterism... complicitate la o întreprindere criminală... FBI-ul. Total absurd. Îşi cunoştea tatăl. Ştia ce fel de om este. Nu exista absolut nicio posibilitate, nici cea mai mică...

Kate îşi cumpără bilet de la conductor, apoi îşi rezemă capul de geam, încercând să-şi tempereze respiraţia accelerată.

Reputaţia însemna totul pentru tatăl ei, aşa cum spunea chiar el mereu. Întreaga lui afacere se baza pe reputaţie. N-avea agenţi de vânzări, nici nu ştiu ce program sofisticat de arbitraj bursier pe calculator, nicio armată întreagă de operatori care să se ocupe toată ziua de clienţi. El se avea pe sine. Avea relaţiile lui personale, anii de experienţă în domeniu. Avea o reputaţie. Ce altceva mai exista, în afară de cuvântul lui?

Odată, își aminti Kate, refuzase să se ocupe de vânzarea unei moșteniri substanțiale – valoarea ei se scria cu șapte cifre – doar pentru că executorul testamentar îi ceruse o ofertă și unui broker concurent, cu care Raab se înțelegea bine, iar tatălui ei nu-i plăcuse ideea de-a părea că se luptă pentru aceeași afacere cu prietenul lui.

Iar altă dată luase înapoi un diamant de opt carate, a cărui vânzare o intermediase în cadrul unei tranzacții private, după doi ani. Doar pentru că nu știu ce șmecher de evaluator, pe care cumpărătoarea îl găsise ulterior, o ținuse morțiș cum că piatra e nițel cam tulbure. Un preț de vânzare scris cu șase cifre. *Tulbure*? Până și Em și Justin îi spuseseră că e nebun să facă așa ceva. Doar piatra nu se schimbase cu nimic! *Pur și simplu femeia aia nu mai avea chef s-o păstreze.*

Trenul suburban al zonei de nord zdrăngănea pe lângă blocurile de locuințe sociale din Bronx. Kate se lăsă pe spate în scaun. Își făcea griji pentru el, pentru cum trebuie să se simtă. Închise ochii.

Ea era cea mai mare – cu șase ani mai mare decât mijlocia, Emily. De câte ori nu-i spusese tatăl ei ce legătură strânsă, și specială, se creease astfel între ei doi? *E micul nostru secret, iepuraș.* Aveau chiar și propriul lor semn de salut, pe care nu-l știa nimeni. Îl văzuseră amândoi în nu știu ce film și pur și simplu se obișnuiseră să-l folosească: un semn făcut cu mâna strânsă, doar cu un deget ridicat.

Kate arăta un pic altfel decât restul familiei. Avea ochii mari și o față drăgălașă, cam în genul Natalie Portman, așa spunea toată lumea. Părul lung până pe umeri era de-un castaniu deschis. Toți ceilalți aveau părul mai stufos și mai închis la culoare. Și ochii aceia verzi pătrunzători – de unde apăruseră? *Salt cromozomial,* suna mereu explicația lui Kate. *N-ați auzit de povestea cu cromozomul Y dominant-recesiv... care sare peste o generație*?

„Daaa, e frumoasă. *Doar că nu-mi pot da seama cum de-a ieșit și deșteaptă*”, obișnuia tatăl ei s-o tachineze.

Rezemată de geam, Kate se gândea de câte ori nu se dăduse tatăl ei peste cap doar ca să se ridice la înălțimea așteptărilor ei.

Și nu numai ale ei, ci ale tuturor celorlalți.

Pleca mai repede de la birou ca să ajungă acasă și s-o vadă pe ea jucând fotbal european când era în liceu, odată chiar luând avionul cu o zi mai repede decât era planificat, la întoarcerea din Orient, când echipa ei reușise să ajungă în finala pe district. Sau cum conducea mașina o zi întreagă doar ca să ajungă la turneele de squash ale lui Emily – sora ei era una dintre junioarele de top din Westchester Country –, și cum o convingea să coboare iar cu picioarele pe pământ după ce pierdea câte-un meci mai greu și, dominată de teribilul ei temperament, făcea o criză de nervi.

Sau cum, când Kate devenise studentă la Brown, după ce se îmbolnăvise, venea în weekend cu maşina la antrenamentele ei de canotaj și stătea acolo pe mal, uitându-se la ea cum vâslește.

Kate se gândise întotdeauna că tatăl ei era aşa un familist convins și devotat pentru că, dacă e s-o spunem cinstit, nu prea avusese parte de o familie adevărată înainte să devină adult. Mama lui, Rosa, venise în America din Spania, când el era încă un băieţel. Tatăl lui murise acolo, parcă într-un accident de tramvai. Practic, Kate n-a prea știut niciodată mare lucru despre el. Iar mama lui murise și ea de tânără, când el era încă student la Universitatea de Stat New York. Toată lumea îl admira pe tatăl ei. Cei de la club, cei din branşa lui, prietenii lor de familie – tocmai de-aceea n-avea niciun sens ceea ce se întâmplase.

Ce naiba ai făcut, tati?

Dintr-odată inima lui Kate începu să bată mai puternic. Binecunoscuta senzaţie de presiune care-i sapă în spatele ochilor, uscăciunea din gâtlej, urmată de un val de oboseală.

La dracu'...

Știa că s-ar putea întâmpla una ca asta. Întotdeauna venea împreună cu starea de stres. Nu era nevoie decât de-o secundă ca să-i recunoşti simptomele.

Kate scormoni prin geantă și își găsi aparatul Accu-Chek – glucometrul ei. I se pusese diagnosticul când avea şaptesprezece ani, în ultimul ei an de liceu.

Diabet de tip 1. Cel mai nenorocit.

Kate fusese un pic deprimată la început. Viaţa ei suferise o schimbare radicală. Trebuise să se lase de fotbal. Nu se prezentase la examenele finale pentru admitere la colegiu. Era obligată să-și supravegheze strict regimul alimentar, în timp ce toţi ceilalţi ieșeau la o pizza sau chefuiau în serile de sâmbătă.

Iar odată chiar căzuse în comă hipoglicemică. Tocea de zor pentru un test, în cantina liceului, când degetele începuseră să-i amorţească și pixul îi alunecase din mână. Kate n-a știut ce se întâmplă. Ameţeala pusese stăpânire pe ea. Trupul nu-i mai răspundea la comenzi. Chipurile din jur începuseră să se înceţoşeze. Încercase să ţipe – *Ce dracu' se petrece*!

Următorul lucru de care-și mai amintea era că se trezise peste două zile la spital, conectată la vreo duzină de monitoare şi tuburi. Trecuseră de atunci şase ani, timp în care învăţase cum să ţină lucrurile sub control. În continuare trebuia să-și facă două injecţii pe zi.

Kate își apăsă în buricul degetului acul aparatului Accu-Chek. Ecranul digital indica nu mai puţin de 282. În mod normal, avea în jur de 90. *Dumnezeule, sărise mult peste orice maximum admis.*

Scormoni prin geantă şi reuşi să găsească trusa. Întotdeauna păstra una de rezervă în frigiderul de la laborator. Scoase afară o seringă şi sticluţa de Humulin. Vagonul de tren era aproape gol; n-avea niciun motiv să n-o facă exact aici. Ridică seringa şi înfipse acul în sticluţa cu insulină, împingând afară aerul: 18 unităţi. Kate își ridică poala puloverului. Chestie de rutină pentru ea. De două ori pe zi în ultimii șase ani.

Apăsă acul în porţiunea moale a abdomenului, imediat sub torace. Strânse uşor.

Îngrijorarea aceea iniţială, legată de ce înseamnă să trăieşti cu diabet, părea acum o amintire mult, mult îndepărtată. Reuşise să fie admisă la Universitatea Brown. Își schimbase domeniul de interes, începuse să se gândească la biologie. Şi tot acolo începuse să vâslească. Doar ca să-şi menţină forma fizică, la început. Apoi ajunsese să dea naştere unui reînnoit sentiment de disciplină în viaţa ei. După primul an de studenţie – deşi n-avea decât un metru şaizeci şi doi înălţime şi puţin peste cincizeci de kilograme – se clasase pe al doilea loc în campionatul universităţilor din Liga Ivy, la canoe simplu.

La asta se referea micul lor salut. Semnul secret dintre ei. *Em are temperamentul ăla nărăvaș,* obişnuia tatăl ei să-i spună mereu, făcându-i cu ochiul, *dar tu eşti cea care are de luptat cu adevărat pe dinăuntru.*

Kate luă o gură de apă dintr-o sticlă şi simţi cum încep să-i revină puterile.

Trenul se apropia de Larchmont. Începuse să încetinească la intrarea în staţia din cărămidă roşie.

Kate îşi îndesă la loc trusa în geantă. Cu un efort se ridică în picioare, îşi aruncă rucsacul peste umăr şi se opri să aştepte în faţa uşilor de la vagon.

N-a uitat niciodată. Nici măcar pentru o zi. Nici măcar pentru o clipă:

Atunci când a deschis ochii la spital, după cele două zile de comă, primul chip pe care l-a văzut a fost cel al tatălui ei.

Ben o va rezolva și pe asta, era sigură Kate. Aşa cum făcea întotdeauna. Va şti să pună lucrurile la punct. Indiferent ce naiba făcuse. Era convinsă.

Mama ei însă... Oftă, zărind Lexusul argintiu aşteptând la sensul giratoriu, în timp ce trenul oprea la peron.

O cu totul altă mâncare de peşte.

Capitolul 6

A fost un drum lung şi dificil înapoi spre Westchester în după-amiaza aceea pentru Raab, pe bancheta din spate a limuzinei negre Lincoln pe care o închiriase avocatul lui, Mel Kipstein.

Cu o oră mai-nainte fusese adus în faţa judecătoarei Muriel Saperstein, de la tribunalul federal din Foley Square, pentru punerea sub acuzare – cel mai umilitor moment din viaţa lui.

Distantul procuror care fusese de faţă la interogatoriul lui făcuse tot timpul referire la el cu termenul de „creier al unor afaceri criminale”: artizanul unei combinaţii ilicite prin care regii drogurilor din Columbia au avut posibilitatea să scoată bani din ţară. Şi că profitase cu bună ştiinţă de această întreprindere timp de ani întregi. Şi că are legături cu traficanţi de droguri notorii.

Nu, se abţinuse Raab cu mare greutate să nu strige, *n-a fost deloc aşa.*

De fiecare dată când o auzea pe judecătoare citind cu voce tare o nouă acuzaţie, parcă îl secera prin carne cu o lamă zimţată.

Spălare de bani. Complicitate la o întreprindere criminală. Conspiraţie în vederea fraudării Guvernului Statelor Unite.

După ceva tratative, în timpul cărora Raab începuse să se alarmeze că s-ar putea să nu fie nici măcar lăsat în libertate, cauţiunea a fost fixată la suma de două milioane de dolari.

— Văd că deţineţi o vilă luxoasă în Westchester, domnule Raab, nu-i aşa? l-a întrebat judecătoarea, uitându-se la el peste ochelari.

— Da, doamnă judecător, spusese Benjamín, ridicând din umeri. Cred că poate fi numită şi aşa.

Ea scrisese ceva pe un document cu aspect oficial.

— Mă tem că n-o s-o mai aveţi.

O oră mai târziu, el şi Mel se îndreptau spre Westchester pe autostrada Interstate 95. Nu-i spusese lui Sharon decât că se simte bine şi că-i va explica totul după ce va ajunge acasă.

Mel era de părere că aveau categoric ceva spaţiu de manevră. Considera că există suficiente argumente rezonabile pentru a invoca inducerea în eroare. Până acum nu-l reprezentase pe Raab decât în chestiuni cum ar fi litigii contractuale, aranjamentele de închiriere a birourilor şi înfiinţarea unui fond fiduciar pentru copiii lui. Cu doar două săptămâni înainte ei doi făcuseră pereche în turneul de golf pentru membri şi invitaţi de la clubul Century şi ieşiseră pe locul al doilea.

— Legea spune că trebuie să-i fi ajutat *cu bună ştiinţă,* Ben. Acest Concerga nu ţi-a dezvăluit niciodată explicit ce intenţiona să facă el cu aurul, nu?

Raab clătină din cap.

— Nu.

— Nu ţi-a spus niciodată, în mod explicit, că banii pe care ţi-i dădea fuseseră obţinuţi cu mijloace ilicite?

Raab clătină iarăşi din cap. Luă o înghiţitură zdravănă dintr-o sticlă cu apă.

— Deci, dacă nu ştiai, nu ştiai, corect, Ben? E de bine ce-mi spui tu mie aici. Legislaţia RICO prevede că trebuie să conspiri „în cunoştinţă de cauză” sau „cu intenţie”. N-ai cum să fii participant, şi cu-atât mai puţin complice, dacă nu ştiai.

Suna bine, cumva, când o spunea Mel. Aproape că-i venea şi lui să creadă. Comisese câteva erori capitale de judecată. Asta trebuia el să facă să se înţeleagă. Acţionase orbeşte, prosteşte – din lăcomie. Dar nicio clipă nu ştiuse cu ce oameni lucrează sau ce anume fac ei cu aurul. Mâine dimineaţă au o întâlnire de bilanţ cu reprezentanţii autorităţilor, care e foarte probabil să-i influenţeze hotărâtor următorii douăzeci de ani din viaţă.

— Dar ultima chestie, Ben, cu acest individ Berroa... Asta complică lucrurile. E de rău. Vreau să spun, faptul că te-au înregistrat pe bandă. Discutând aceleaşi aranjamente cu un agent FBI.

Mel se uită atent la el.

— Uite ce e, Ben, vorbim despre ceva important. Suntem prieteni de mulţi ani. Există vreun lucru pe care nu mi l-ai spus şi care ar putea avea un impact asupra acestui caz? Ceva de care autorităţile s-ar putea să ştie? Acum e momentul să-mi spui.

Raab îl privi pe Mel drept în ochi. Mel îi era prieten de peste zece ani.

— *Nu.*

— Eh, ai totuşi un pic de noroc, păru avocatul să respire uşurat şi îşi notă ceva în carneţel. Ai noroc că nu pe tine te vor, de fapt, în toată povestea asta. Altfel n-ar mai fi nimic de discutat.

Mel îl mai fixă o vreme cu privirea, apoi clătină doar din cap.

— Ce mama dracului o fi fost în mintea ta, Ben?

Raab îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Douăzeci de ani din viaţa lui, duşi pe apa Sâmbetei...

— Nu ştiu.

Ceea ce *ştia* era că partea cea mai grea abia acum urma. Care va avea loc odată ajuns acasă. Când va intra pe uşă şi va trebui să le explice celorlalţi din familie, care aveau încredere în el şi-l respectau, că acel curcubeu

neîntrerupt pe care progresaseră vieţile lor de două decenii încoace fusese practic spulberat de pe cer. Și că toate lucrurile pe care contaseră ei și le consideraseră de la sine înţelese nu mai existau.

Întotdeauna fusese stâlpul lor de susţinere, cel care aducea banii în casă. Le vorbea mereu despre demnitate și familie. O simplă strângere de mână pecetluia pentru el promisiunile făcute. Iar acum totul urma să se schimbe.

Raab simţea o gheară în stomac. Ce vor crede despre el? Cum îi va face să înţeleagă?

Mașina părăsi autostrada prin ieșirea 16, luând-o spre nord pe lângă Palmer și intrând apoi în orașul Larchmont. Acestea erau străzile, magazinele și pieţele pe care el le vedea în fiecare zi.

Până mâine toată povestea va fi de domeniul public. Va apărea în ziare. Toată lumea va vorbi despre asta, la club, în magazinele din cartier, la şcoala unde se duceau Em și Justin.

Stomacul lui Raab începu să forfotească.

Într-o zi vor înţelege, își spuse în sinea lui. *Într-o zi vor trebui să mă vadă la fel ca până acum.* Drept soţ și stâlp al familiei. Drept tată. Drept omul care-am fost de fapt întotdeauna. *Și să mă ierte.*

Îi fusese îndrumător și antrenor lui Emily. Lui Kate el îi făcuse injecţiile cu insulină când era bolnavă. Lui Sharon îi fusese un soţ devotat. În toţi acești ani.

Asta nu mai era o minciună.

Limuzina dădu colţul pe Larchmont Avenue, luând-o spre malul oceanului. Raab deveni încordat. Casele începeau să-i fie familiare. Aceştia erau oamenii pe care îi cunoştea. Ai căror copii mergeau la şcoală cu copiii lui.

Lincolnul făcu dreapta pe faleză, de unde nu mai era decât o bucată scurtă de stradă până la braţul de ocean aflat direct în faţa lor, spre colonada din zidărie de piatră, iar apoi drept înainte spre vila spaţioasă în stil Tudor, de la capătul aleii amenajate cu pricepere de arhitecţi peisagişti.

Raab lăsă aerul să-i iasă afară din plămâni, încet şi prelung.

Ştia că le înşelase aşteptările – credinţa şi încrederea în el. Dar nu mai exista cale de întoarcere. Și mai ştia şi că nenorocirea întâmplată astăzi era abia începutul.

Când va ieşi la iveală adevărul, el îi va dezamăgi mult mai mult decât acum.

— Vrei să vin cu tine înăuntru? îl întrebă Mel, strângându-l de braţ, după ce maşina intrase pe aleea cu pietriş.

— Nu, scutură Raab din cap.

Nu era decât o casă. Importanţi sunt oamenii dinăuntru. Indiferent ce se văzuse el nevoit să facă, ataşamentul faţă de familia lui nu fusese deloc o minciună.

— Chestia asta trebuie s-o fac de unul singur.

Capitolul 7

Kate era în bucătărie cu mama ei şi cu Em, când limuzina neagră coti şi intră pe alee.

— A venit tata! strigă Emily, care încă nu se schimbase din echipamentul de squash.

O apucă drept spre uşa din faţă.

Kate o văzu pe mama ei ezitând. De parcă nu putea să se mişte sau îi era teamă s-o facă. Ca şi cum se temea de ce-ar putea ieşi la iveală, odată deschisă uşa aceea.

— O să fie bine, spuse Kate, luând-o de braţ şi conducând-o spre uşă. În fine, indiferent ce-o fi, tata va face să fie bine.

Sharon dădu din cap a încuviinţare.

S-au uitat la el cum coboară din maşină, însoţit de Mel Kipstein, pe care Kate îl ştia de la club. Emily se năpusti în jos pe scările din dale de piatră şi sări direct în braţele tatălui ei.

— Tati!

Raab stătu pur şi simplu acolo timp de o clipă, strângând-o în braţe şi uitându-se în sus, peste umărul fiicei mai mici, la Kate şi la mama ei, care se opriseră în capul scărilor. Avea o umbră ca de cenuşă pe faţă. Abia dacă putea să le privească în ochi.

— Doamne, Ben...

Sharon coborî încet pe scări, cu ochii plini de lacrimi. Se luară în braţe. O îmbrăţişare mustind dureros de grijă şi nesiguranţă, mai intensă decât Kate ţinea minte să fi văzut de ani de zile.

— *Iepuraş*, se lumină la faţă tatăl ei, când privirea lui o întâlni pe a lui Kate. Ce bine-mi pare că eşti aici.

— Bineînţeles că sunt aici, tati.

Kate coborî în fugă pe alee şi îl înconjură şi ea cu braţele. Îşi lăsă capul pe umărul lui. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată ruşine pe chipul tatălui ei.

— Hai şi tu încoace, bărbate, zise Raab, întinzându-se spre Justin, care apăruse şi el în spatele lor, şi ciufulind cu degetele claia de păr castaniu a fiului său.

— Ce faci, tati? zise Justin lipindu-se de el. *Ești OK*?

— Mda, se căzni tatăl lui să surâdă. Acum da, sunt OK.

Împreună intrară înăuntru.

Kate nu se simţise niciodată cu adevărat acasă în clădirea imensă din piatră de la malul oceanului. Pentru ea, „acasă" însemnase căsuţa mai modestă, fără etaj, construită în anii cincizeci după modelul locuinţelor de fermieri, unde îşi petrecuse anii copilăriei, în Harrison, la câţiva zeci de kilometri distanţă. Cu camera ei înghesuită din colţ, care avea pereţii acoperiţi de postere cu U-2 şi Gwyneth Paltrow, iazul mlăştinos din spatele casei şi vâjâitul neîntrerupt al maşinilor care traversau podul rutier de peste Parkway Hutchinson.

Dar Raab cumpărase această locuinţă când ea era în ultimul an de liceu. Casa lui de vis, cu ferestrele ei înalte şi arcuite în stil veneţian, cu vedere spre ocean, cu bucătăria pantagruelică în care totul era în două exemplare – combine frigorifice, maşini de spălat vase –, cu luxos-ostentativul salon de vizionare amplasat la subsol, pe care un papiţoi de pe Wall Street îl dotase cu aparatură ultimul răcnet, cu garajul pentru cinci maşini.

S-au aşezat cu toţii în camera de zi, o încăpere spaţioasă şi cu tavan înalt, traversat de grinzi aparente. Kate, cu mama ei, în faţa şemineului. Emily i s-a trântit în poală tatălui ei, în scaunul cu spătar înalt şi tapiţerie din piele. Justin şi-a tras taburetul moale îmbrăcat în piele.

S-a lăsat o tăcere neobişnuită, grea.

— Deci începem cu aventurile *tale* de azi, glumi Kate, încercând să destrame tensiunea din aer, sau preferi să le auzi mai întâi pe ale mele?

Îl făcuse pe tatăl ei să zâmbească.

— În primul rând, nu vreau să vă fie frică niciunuia dintre voi, spuse el. Veţi auzi despre mine nişte chestii îngrozitoare. Lucrul cel mai important este ca voi să înţelegeţi că sunt nevinovat. Mel spune că avem argumente juridice solide.

— Bineînţeles că noi ştim că eşti nevinovat, Ben, spuse Sharon. Dar nevinovat de ce anume?

Tatăl lui Kate lăsă să-i scape un oftat neliniştit, şi o mută cu blândeţe pe Emily într-un scaun alăturat.

— Spălare de bani. Înţelegere secretă în vederea comiterii unei fraude. Complicitate la demersuri criminale. Vi se pare destul?

— *Înţelegere secretă*...

Sharon rămăsese cu gura căscată.

— Înţelegere secretă *cu cine,* Ben?

— În principiu, ce spun ei, zise împletindu-şi degetele, este că le-am furnizat nişte marfă unor indivizi care la urmă au făcut anumite chestii ilegale cu ea.

— Nişte marfă? repetă Emily, neînţelegând.

— Aur, scumpo, oftă Ben.

— Şi ce-i rău în asta? zise Kate ridicând din umeri. Doar faci afaceri cu aur, nu? Cu asta te ocupi.

— Crede-mă că am încercat să le explic exact acelaşi lucru... dar în cazul de faţă s-ar putea ca eu să fi comis câteva greşeli.

Sharon se uită lung la el.

— Cui ai furnizat aurul ăsta, Ben? Despre ce fel de oameni vorbim?

Raab înghiţi în sec. Îşi trase scaunul un pic mai aproape de ea şi-i cuprinse mâna cu degetele lui.

— Traficanţi de droguri, Sharon. *Columbieni.*

Sharon lăsă să-i scape un hohot – jumătate amuzat, jumătate neîncrezător.

— Cred că glumeşti, Ben.

— Stai, stai, în primul rând că nu ştiam cine sunt şi eu n-am făcut altceva decât să furnizez aurul, Sharon, trebuie să mă crezi. Doar că mai e ceva. Le-am făcut cunoştinţă cu cineva. Cineva care transforma marfa pe care le-o vindeam eu. Într-o manieră ilegală. În lucruri cum ar fi scule, opritoare pentru cărţi din bibliotecă, ornamente de birou... şi le acoperea cu vopsea. Aşa încât ei să le poată trimite înapoi acasă.

— Înapoi acasă? Nu înţeleg.

Sharon îşi miji privirea şi se uită spre Kate.

— Să le scoată din ţară, Sharon. Să le ducă înapoi în Columbia.

Mama lui Kate îşi duse brusc mâna la obraz.

— O, Doamne, Ben, ce-ai făcut?

— Stai puţin, oamenii ăştia au venit la mine, zise Raab aplecându-se şi strângând-o de mână. Eu nu ştiam nici ce fac ei, nici cine sunt. Reprezentau o oarecare firmă de export. Am făcut exact ce fac eu întotdeauna. Le-am vândut aur.

— Atunci eu nu mai înţeleg, îl întrerupse Kate. Cum pot să te aresteze pentru aşa ceva?

— Din păcate, e niţel mai complicat decât atât, iepuraş, spuse tatăl ei, lăsându-se înapoi în scaun. Le-am aranjat să colaboreze cu altcineva, pentru a putea să realizeze ceea ce doreau. Plus că am încasat şi nişte bani, de mai multe ori, ceea ce face să pară că eram părtaş la ceea ce se petrecea.

— Şi erai?

— *Ce* să fiu, Sharon?

— Erai părtaş la ceea ce se petrecea?

— Bineînţeles că nu, Sharon. Eu doar am...

— Şi cu cine naiba le-ai făcut cunoştinţă, Ben? se auzi vocea ridicată a lui Sharon, încordată şi alarmată.

Raab tuşi şi-şi coborî privirea.

— Harold Kornreich. Şi el a fost arestat.

— *Iisuse Christoase, Ben, ce-aţi făcut voi doi*?

Kate îşi simţi propriul stomac cum se transformă într-un nod dureros. Harold Kornreich era unul dintre partenerii de afaceri cei mai apropiaţi ai tatălui ei. Se duceau împreună la târguri şi expoziţii comerciale. El şi Audrey veniseră la sărbătoarea ei de bat mitzvah. Părea să fie ca-ntr-un banc prost cu doi albi prostănaci care se băgaseră cu capul înainte într-o escrocherie. Atâta doar că tatăl ei nu prea era prostănac. Şi luase bani – de la infractori. Traficanţi de droguri. Nu trebuia neapărat să fii doctor în legislaţie ca să-ţi dai seama că povestea asta n-o să dispară de la sine.

— Dar nu există dovezi care să probeze că eu ştiam exact ce se petrece, zise tatăl ei. Nu-s nici măcar convins că vor realmente să se concentreze asupra mea.

— Şi-atunci ce vor? întrebă Sharon, cu ochii larg deschişi şi privirea tulburată.

— Ce vor ei este ca eu să dau pe goarnă.

— *Să dai pe goarnă*?...

— Să depun mărturie, Sharon. Împotriva lui Harold. Şi a columbienilor.

— Într-un proces?

— Da, oftă el resemnat. Într-un proces.

— *Nu*! exclamă Sharon ridicându-se în picioare; lacrimi de mânie şi consternare îi scânteiau în ochi. Numai aşa putem noi să ne salvăm situaţia? Depunând mărturie pentru procurori împotriva unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni ai tăi? N-ai de gând să faci asta, Ben, nu-i aşa? Ar fi ca şi cum ai recunoaşte că eşti vinovat. Harold şi Audrey sunt prietenii noştri. Tu le-ai vândut acelor oameni nişte aur. Nu e treaba ta ce-au făcut ei cu el. O să ne luptăm din răsputeri, Ben, ca să arătăm asta, nu-i aşa? N-am dreptate?

— Bineînţeles că o să ne luptăm din răsputeri, Sharon. Atâta doar că...

— Atâta doar că *ce,* Ben?

Sharon nu-l slăbi de sub privirea ei tăioasă.

— Chestia e că toţi banii pe care i-am primit eu de la indivizii ăia, de-a lungul anilor, nu mă fac deloc să par nevinovat, Sharon.

Vocea lui urcase, şi era ceva acolo ce Kate nu mai auzise niciodată până atunci la tatăl ei. O notă care spunea că e speriat şi nu în totalitate inocent.

Că poate nu va fi în stare să rezolve cu bine această poveste. Stăteau toţi acolo, uitându-se la el, încercând să-şi dea seama ce înseamnă asta.

— N-ai să te duci la închisoare, tată, nu-i aşa?

Cu un glas care suna întretăiat şi încordat, Justin rosti întrebarea care se instalase brusc în mintea tuturor.

— Bineînţeles că nu, bărbate.

Tatăl lui îl trase mai aproape şi-i mângâie părul des şi castaniu, uitându-se peste capul lui. La Kate.

— Nimeni din familia asta nu se duce la închisoare.

Capitolul 8

Luis Prado nu punea prea multe întrebări.

Se afla deja de patru ani în Statele Unite. În actele lui scria că venise să-şi viziteze o soră, dar era o minciună. N-avea nicio rudă aici.

Venise la muncă. Fusese ales datorită felului în care se descurca acasă, la el în ţară. Iar ceea ce făcea, Luis făcea bine.

Se ocupa de diverse lucruri pentru clanul Mercado. Treburi murdare. Pe care le faci pentru că ai depus un jurământ. Nu te uiţi la chipurile lor. Te uiţi prin ei. Nu întrebi de ce.

Asta îl scosese din mahalalele nenorocite din Carmenes. Şi îi dădea posibilitatea să trimită bani acasă, la nevastă şi copil – mai mulţi bani decât ar fi putut visa vreodată să facă dacă ar fi rămas acasă. Cu care plătea pentru costumele scumpe pe care le purta şi pentru mesele separate din cluburile de salsa – şi pentru câte-o femeie, din când în când, pe care-o cunoştea acolo şi care se uita cu mândrie la el.

Asta îl deosebea pe el de nenorociţii, *desesperados,* de la el din ţară. Bărbaţi fără pic de valoare. Fără importanţă. Care nu însemnau nimic.

Şoferul, un puştan cu tupeu pe nume Tomás, conducea şi în acelaşi timp se juca la radioul din limuzina pe comandă Cadillac Escalade.

— *Ha*! începu el să bată tactul cu mâinile pe volan, pe ritmul sincopat de salsa. José Alberto. *El Canario.*

Puştiul probabil că n-avea mai mult de douăzeci şi unu de ani, dar îşi primise deja botezul focului şi ar fi intrat cu maşina în trombă chiar şi printr-un afurisit de zid dacă trebuia neapărat să ajungă în partea cealaltă. Nu se temea de nimic şi era un şofer bun, chiar dacă niţel cam imprudent, dar exact de aşa ceva avea el nevoie acum. Luis mai lucrase cu el.

Mergeau spre nord, ieşind din Bronx. Prin genul de cartiere pe care ei nu le mai văzuseră niciodată. Locuri care, pe vremea când Luis nu era încă decât un copilandru la el în ţară, stăteau ascunse în spatele unor ziduri înalte, cu paznici la poartă. Poate, se gândi Luis în timp ce treceau pe lângă ele, dacă el îşi făcea bine datoria şi-şi juca aşa cum trebuie cărţile din mână, într-o zi s-ar putea să aibă şi el o astfel de casă.

Au urmărit cu mare grijă drumul dinspre şoseaua principală. L-au mai făcut o dată, ca să fie siguri că i-au reţinut intersecţiile semaforizate, curbele. La întoarcere, trebuia să fie în stare să-l parcurgă rapid.

Firul ducea mult înapoi, se gândi Luis. Veri, fraţi. Familii întregi. Toţi depuneau acelaşi jurământ. *Fraternidad.* Dacă el murea la datorie, atunci asta e. Era ceva care-l ţinea legat toată viaţa, oricât i-ar fi fost aceasta de lungă sau de scurtă.

Au coborât de-a lungul unei străzi întunecate, umbrită de copaci, şi au oprit maşina lângă o casă impunătoare. Au stins farurile. Cineva îşi plimba câinele pe malul apei. Au aşteptat până ce persoana aceea dispăruse de mult din raza lor vizuală, uitându-se la ceas.

— Hai să-i dăm bătaie, *hermano*[5], zise Tomás, bătând darabana în volan. Să înceapă salsa!

Luis deschise geanta pe care-şi sprijinea picioarele. Şeful lui îi explicase foarte amănunţit în ce constă sarcina de azi. Îl informase cu precizie asupra a ceea ce trebuia făcut. Lui Luis oricum nu-i păsa. Nu-l cunoscuse niciodată pe cel în cauză. Pentru el nu era nici măcar un nume. Tot ce i se spusese era că individul în cauză poate să-i facă rău familiei – ceea ce lui îi ajungea.

Ceea ce era totul pentru el.

Luis nu se gândea niciodată prea mult la amănunte când venea vorba de munca lui. De fapt, un singur cuvânt i-a trecut prin minte, când s-a dat jos din maşină în faţa casei făţoase şi bine luminate, şi a tras piedica armei automate TEC-9 cu încărcător suplimentar.

Îi faci rău familiei, uite cu ce te alegi.

Maricón[6].

Capitolul 9

Kate hotărâse să rămână acolo, în casa familiei, peste noapte. Mama ei era cu nervii la pământ şi îşi închisese uşa la cameră. Emily şi Justin păreau pur

[5] Frate (în spaniolă).
[6] Poponarule (în spaniolă).

şi simplu loviţi cu leuca. Kate se străduise din toate puterile să-i liniştească. Tati nu-şi călcase niciodată cuvântul în faţa lor, nu-i dezamăgise nicicând, nu-i aşa? De data aceasta însă n-ar fi putut spune cu siguranţă că erau convinşi de acest lucru. Pe la nouă seara, Em şi-a tras pe urechi căştile de la iPod şi Justin s-a întors la unul din jocurile lui video. Kate a coborât la parter.

În salon se vedea o lumină aprinsă. Tatăl ei era acolo, cu o revistă în poală, uitându-se la CNN pe imensul televizor cu plasmă.

Kate ciocăni uşor. Tatăl ei îşi ridică privirea.

— Ce zici, ar fi un moment bun să discutăm despre alocaţia mea pentru chirie? spuse ea din pragul uşii, cu un zâmbet şmecheresc pe faţă.

Ceea ce îl făcu pe tatăl ei să surâdă.

— Dacă-i vorba de tine, iepuraş, atunci e întotdeauna un moment bun.

Dădu mai încet sonorul televizorului şi întrebă:

— Ţi-ai făcut injecţia?

— Da, confirmă Kate, ridicând ochii spre tavan. M-am îngrijit să-mi fac injecţia. Nu mai sunt o fetiţă, tati, am terminat colegiul. Practic trăiesc în aceeaşi casă cu un medic. Am douăzeci şi trei de ani.

— Bine, bine..., oftă tatăl ei. Gata, te-am înţeles... Dar mi-a intrat în reflex.

Kate se încolăci lângă el pe canapea. Pentru câteva clipe, amândoi se mulţumiră să evite realitatea evidentă. El o întrebă ce mai face Greg. Cum merg lucrurile la birou.

— Cu *leuscofia*...

— *Leucoscopofia,* tati. Şi se numeşte *laborator.* Nu birou. Şi într-o zi ai să fii mândru de mine, pentru munca noastră de acolo. Doar că n-ai să fii niciodată în stare s-o pronunţi corect.

El chicoti iar şi lăsă deoparte revista.

— Oricum sunt mândru de tine, Kate.

Kate aruncă o privire prin cameră. Salonul lor era plin cu fotografii din toate excursiile pe care le făcuseră împreună. Pe perete atârna o mască amerindiană din nord-vestul Americii, cu care veniseră dintr-o vacanţă la schi în Vancouver. Un coş african pe care-l aduseseră din Botswana, unde fuseseră la un safari. Încăperea aceasta fusese dintotdeauna un loc prietenos pentru Kate, plin cu cele mai dragi amintiri. Toate acele amintiri păreau acum ameninţate.

Kate îl privi în ochi.

— Mie mi-ai spune, tati, nu-i aşa?

— Să-ţi spun ce, scumpa mea?

Ea ezită.

— Nu ştiu. Dacă ai fi făcut într-adevăr ceva rău...

— Dar ţi-am spus, Kate. Mel crede că avem şanse mari în a combate toată povestea asta. El susţine că legislaţia RICO...

— Nu mă refer la aspectul strict legal, tati. Vreau să spun, dacă ai făcut într-adevăr ceva rău. Ceva despre care ar trebui să ştim şi noi.

El se trase mai aproape de ea.

— Ce anume mă întrebi tu, de fapt, Kate?

— Nu sunt sigură, şopti ea cu greu, de parcă vorbele nu voiau să-i iasă din gură. Dacă *ai ști*...

El dădu din cap, fără s-o scape din ochi, şi-şi împreună mâinile. Nu-i răspunse.

— Fiindcă e important pentru mine, tati... ce fel de om eşti tu. Toate chestiile astea, excursiile noastre, felul în care am vorbit noi întotdeauna despre relaţiile de familie... pentru mine nu sunt doar nişte fotografii şi nişte simple amintiri. Toţi avem nevoie să credem cu tărie în ceva, acum, ca să putem trece cu bine prin povestea asta, iar lucrul în care aleg eu să cred eşti *tu.* Fiindcă întotdeauna am crezut în tine.

Kate scutură din cap şi adăugă:

— N-aş prea vrea să încep tocmai acum să caut pe altcineva.

Ben zâmbi.

— Nici nu e nevoie, iepuraş.

— Sigur, pot foarte bine s-o încurajez din gură pe mama, zise Kate cu ochii umezi, şi să le aduc aminte lui Emily şi lui Justin cum te-ai ţinut întotdeauna de cuvânt în faţa noastră – fiindcă aşa ai şi făcut! Dar eu am nevoie să ştiu, tati, mai presus de orice, că omul care a intrat pe uşă în seara asta, şi care mâine se va duce să se arunce în luptă, aşa cum ştiu că o vei face, este acelaşi cu omul pe care-l cunosc eu de-o viaţă întreagă. Omul despre care am crezut mereu că îl cunosc.

Tatăl ei se uită la ea, apoi îi luă mâna şi i-o masă uşor, aşa cum îşi amintea ea că făcea atunci când era bolnavă.

— Am rămas acelaşi, iepuraşul tatii.

Ochii lui Kate se umplură de lacrimi. Dădu din cap a încuviinţare.

— *Vino-ncoa'*...

O trase lângă el şi Kate îşi rezemă capul de pieptul lui. O făcu să se simtă ca de fiecare dată când era în braţele lui. Ferită de orice pericol. Altfel decât toată lumea. La mii de kilometri depărtare de orice rău. Își șterse lacrimile de pe obraji şi-şi ridică faţa spre el.

— Spălare de bani, înţelegere secretă..., spuse Kate, clătinând din cap. Pur și simplu nu se potriveşte cu tine, tati.

El încuviinţă din cap cu un aer de regret.

— Îmi pare rău. Știu că nu.

— Evazionist fiscal, mai treacă-meargă, comentă Kate, ridicând din umeri. Sau hoţ de bijuterii. Aia ar fi o cu totul altă poveste.

Tatăl ei surâse.

— Am să-ncerc să mă descurc mai bine data viitoare.

Brusc, ea nu se mai putu abţine.

Kate îl strânse de mână şi simţi cum lacrimile i se scurg şuvoi în jos pe obraji – se purta ca o fătucă proastă, dar îi era imposibil să le pună stavilă. O durea când se gândea cât de stăpân pe situaţie fusese dintotdeauna tatăl ei, cum ţinea lucrurile sub control – cât de bine fuseseră *toate* ţinute sub control –, iar acum, aşa cum bine îşi dădea seama, nu mai putea ignora realitatea, viaţa lor era pe cale să se schimbe. Oricât ar fi încercat el să pretindă că totul va trece. Nu, chestia asta *nu* va dispărea. Va fi o sabie care le va atârna deasupra capetelor. Era rău, rău de tot.

— Ştii, mi-au spus că e vorba de cincisprezece până la douăzeci de ani de puşcărie, spuse tatăl ei cu voce joasă, în timp ce o ţinea la pieptul lui. Într-o închisoare federală, Kate. Acolo n-au plasmă. Şi tu vei fi probabil măritată pe-atunci. Vei avea copii... poate la fel de mari cât Em acum...

— Vei face ceea ce trebuie să faci, tati, spuse Kate, strângându-l şi mai tare în braţe. Noi te susţinem, indiferent ce-ar fi.

Se auzi un zgomot de paşi. Sharon apăru în uşă. Era în halat, ţinând în mâini o ceaşcă de ceai. Se uita la Ben cu o privire cam vagă.

— Eu mă duc la culcare.

Atunci au auzit cu toţii pocnetul unei portiere de maşină care se deschidea în faţa casei. Paşi care urcau pe alee.

— Cine e? spuse mama lui Kate, întorcându-se.

Raab oftă.

— Probabil nenorociţii de la *New York Times.*

Brusc, ferestrele explodară în zgomot de gloanţe trase.

Capitolul 10

A fost un baraj de împuşcături asurzitor – cioburi de sticlă zburând în toate părţile, gloanţe şuierând peste capetele lor, scânteind razant în noapte.

Raab se aruncă peste Kate. Pentru o clipă, Sharon rămase pur şi simplu pe loc, paralizată, până ce el întinse braţul şi-o apucă de halat, trăgând-o în jos la podea, şi îşi apăsă tare trupul peste amândouă femeile.

— *Nu vă ridicaţi*! *Nu vă ridicaţi*! ţipă el.

— *Iisuse Hristoase, Ben, ce se petrece*?

Era o hărmălaie îngrozitoare – te asurzea. Gloanţe ricoşau de peste tot, înfigându-se cu un plescăit surd în dulapuri şi pereţi. Fereastra înaltă, veneţiană, se făcuse ţăndări. Alarma casei urla ascuţit. Toată lumea ţipa, cu faţa lipită de podea. Zgomotul era atât de înfricoşător şi părea atât de aproape, *direct deasupra lor,* încât Kate avea sentimentul terifiant că indivizii care trăgeau săriseră pervazul şi intraseră în casă.

Era convinsă că va muri curând.

Apoi, dintr-odată, a auzit voci. Ţipând. Acelaşi gând paralizant i-a traversat pe toţi în aceeaşi clipă:

Copiii. Sus, la etaj.

Tatăl lui Kate îşi întoarse faţa în sus şi strigă, peste vacarmul general:

— *Em, Justin, nu coborâţi aici*! *Trântiţi-vă la podea.*

Barajul de împuşcături continuă. Probabil încă vreo douăzeci, treizeci de secunde, dar lui Kate i se păru că durează o veşnicie, cum stătea ghemuită cu mâinile peste urechi şi inima bătându-i nebuneşte în piept.

— Rezistaţi, rezistaţi, repeta întruna tatăl lui Kate, acoperindu-le cu trupul lui.

Kate auzea ţipete, plânsete. Nu-şi putea da seama nici măcar dacă erau ale ei. Fereastra stătea larg deschisă. Gloanţele zburau mai departe în toate direcţiile. Kate se rugă în gând: *Oricine-aţi fi şi orice-aţi vrea*, *Doamne-Dumnezeule, te rog*, *nu-i lăsa să intre înăuntru.*

Și apoi s-a făcut tăcere. Exact la fel de repede pe care începuse.

Kate auzi zgomot de paşi care se îndepărtează, de motor care porneşte, apoi de autovehicul care se urneşte din loc şi pleacă.

Vreme îndelungată n-au îndrăznit să se dezlipească de podea. Prea înspăimântaţi ca măcar să ridice privirea. Liniştea era pur şi simplu la fel de îngrozitoare ca atacul. Sharon se smiorcăia. Kate se simţea prea înlemnită ca să vorbească. Se auzea un bubuit ritmic, foarte aproape, puternic, peste ţiuitul ascuţit al alarmei.

Încet-încet, aproape cu bucurie, Kate îşi dădu seama că erau bătăile propriei inimi.

— Au plecat. Gata, au plecat, oftă în sfârşit tatăl ei, rostogolindu-se într-o parte. Sharon, Kate, aţi păţit ceva?

— Nu, nu cred, mormăi mama lui Kate.

Kate se mulţumi să dea din cap. Nu-i venea să creadă. Peste tot erau găuri de gloanţe. Sticlă sfărâmată în toate direcţiile pe podea. Camera arăta ca după un bombardament.

— Dumnezeule, Ben, ce mama dracului se întâmplă?

Atunci au auzit voci din capul scărilor.

— *Mami*...? *Tati*...?

Justin și Emily. Amândoi dădură buzna în salon.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu..., exclamă Sharon ţâşnind literalmente în picioare, cuprinzându-i cu braţele și potopindu-i cu sărutări.

Apoi și Kate, la fel. Toţi plângeau, suspinau, se îmbrăţişau unul pe celălalt, oftând a teribilă uşurare.

— Mulţumesc cerului că n-aţi păţit niciunul nimic.

Treptat, panica începu să dispară şi în locul ei se instală imaginea înspăimântătoare a ceea ce se întâmplase. Sharon se uită în jur, la prăpădul din casa lor cea perfectă altă dată. Totul făcut ţăndări. Aveau noroc că scăpaseră cu viaţă.

Privirea i se întoarse asupra soţului ei. Spaima îi dispăruse din ochi. Acum avea o cu totul altă privire – *acuzatoare.*

— Ce naiba ne-ai făcut, Ben?

Capitolul 11

— Scopul întâlnirii noastre de azi – James Nardozzi, procurorul federal, se uita peste masă, ţintuindu-l cu privirea pe Mel – este ca dumneata şi clientul dumitale să înţelegeţi pe deplin gravitatea învinuirilor care i se aduc. Şi să stabilim o cale de acţiune care să fie în favoarea lui. Şi desigur în favoarea familiei sale.

Sala de conferinţă a sediului procuraturii federale din Foley Square, în extrema sudică a Manhattanului, strâmtă şi cu ferestre în ochiuri de geam, avea pereţii albi împodobiţi cu fotografiile lui George W. Bush şi ale procurorului general. Booth şi Ruiz stăteau faţă în faţă cu Mel şi Raab. La capătul îndepărtat al mesei era o stenografă, care arăta ca o profesoară scrobită, notând totul pe hârtie. Familia lui Raab era sechestrată în casa acum încercuită şi păzită de FBI.

— Mai întâi de toate, domnul Raab consideră că n-a făcut nimic ilegal, se grăbi Mel să replice.

— *Nimic ilegal*? se frecă pe frunte procurorul general, de parcă nu auzise bine.

— Da. Declară că nicio clipă n-a fost părtaş cu bună ştiinţă la vreun plan de spălare a banilor sau de fraudare a Guvernului Statelor Unite. Nici măcar o dată n-a căutat să ascundă banii pe care i-a realizat din aceste tranzacţii. Ba chiar e la zi cu taxele şi impozitele datorate pentru ei. Orice afacere s-a derulat între domnul Kornreich şi domnul Concerga, a avut loc în totalitate fără consimţământul clientului meu.

Agentul special Booth îşi întoarse privirea spre Mel, surprins.

— Clientul dumneavoastră neagă că ar fi ştiut despre Paz Export Enterprises că este o firmă înfiinţată pentru a prelua produse modificate în scopul spălării de bani, în beneficiul cartelului de droguri Mercado? Şi că faptele lui au favorizat comiterea acestor delicte, atunci când a pus în legătură firma Paz cu Argot Manufacturing?

Raab se uită neliniştit la Booth şi la Ruiz. Mel dădu din cap în direcţia lui.

— Da.

Procurorul federal oftă impacientat, ca şi cum toate acestea îl făceau să-şi piardă timpul.

— Ceea ce recunoaşte totuşi clientul meu, explică Mel, este că se prea poate să fi dat dovadă de imprudenţă, dacă nu chiar de o oarecare lipsă de judecată, nebănuind nimic suspect, date fiind rezultatele constant bune, şi în general bănoase, ale afacerilor sale cu domnul Concerga. Dar simpla acceptare a plăţii nu constituie cunoaşterea identităţii beneficiarului final sau a scopului pentru care era utilizat produsul finit.

Agentul special Booth se scărpină în cap câteva clipe şi încuviinţă răbdător.

— Aşa cum a explicat domnul procuror Nardozzi, domnule Raab, ce încercăm noi să facem este să vă oferim şansa de a nu vă destrăma familia – înainte de-a aborda această chestiune în alt mod.

— Legislaţia RICO specifică foarte clar, spuse Mel, că o persoană suspectă trebuie să pună la cale în mod voit şi cu bună ştiinţă...

— Domnule Kipstein, îi reteză agentul Ruiz vorba avocatului lui Raab, ştim ce spune legislaţia RICO. Bărbatul pe care l-am adus ieri în faţa clientului dumneavoastră este un agent special al FBI. Agentul Esposito s-a prezentat drept o cunoştinţă de afaceri de-a lui Luis Trujillo. Clientul dumneavoastră s-a oferit să facă tranzacţii cu el în acelaşi fel în care a ajutat la modificarea aurului pentru firma Paz. Asta e spălare de bani, domnule Kipstein. Şi înţelegere secretă pentru comiterea unei fraude.

— L-aţi atras pe clientul meu într-o cursă, se grăbi Mel să iasă la atac. L-aţi instigat să comită o ilegalitate. I-aţi pus în pericol viaţa şi i-aţi periclitat şi viaţa familiei lui. Asta se cheamă atragere premeditată în capcană a unui cetăţean, de către organele statului. Ba chiar mai mult decât atât. Este un act imprudent de expunere la pericol, în viziunea mea!

Booth se lăsă pe spate în scaun.

— Tot ce pot spune este că viziunea dumitale pare niţel cam ceţoasă în această privinţă, domnule avocat.

Avea pe faţă expresia celui care caută să ascundă că i-a intrat o mână câştigătoare la poker.

Booth îi făcu un semn cu capul lui Ruiz, care băgă mâna în mapa din faţa lui şi scoase afară o casetă audio.

— Avem vocea lui înregistrată pe casetă, domnule Kipstein. Clientul dumneavoastră a fost de şase ori în Columbia în ultimii opt ani. Vreţi să ascultăm ce s-a spus?

Împinse caseta peste masă.

— Sau putem să ne întoarcem la chestiunea pentru care ne-am întâlnit astăzi cu toţii aici, adică încercarea de a-i salva viaţa clientului dumneavoastră?

— Faceţi cum doriţi, spuse Mel Kipstein.

Agentul ridică din umeri şi se întinse după reportofon.

Raab îşi puse o mână pe braţul avocatului lui.

— Mel...

Avocatul se uită lung la el.

Raab ştiuse dintotdeauna că se va întâmpla şi asta într-o bună zi. Chiar şi atunci când se prefăcea, zi după zi, că acest moment nu va veni niciodată. Că totul va merge așa la infinit.

Ştiau de relaţia lui cu Argot, de banii pe care-i primise. Aveau vocea lui înregistrată pe bandă. Legislaţia RICO prevedea că nu-i nevoie decât de stabilirea unui tipar de crimă organizată. Simplul fapt că avea la cunoştinţă de existenţa unei asemenea activităţi era suficient pentru condamnare. Conform legii privind traficul de droguri, puteau să-l bage la puşcărie pentru douăzeci de ani.

Ştia. Dintotdeauna ştiuse. Doar că nu era pregătit să se simtă atât de golit pe dinăuntru. Nu era pregătit să simtă că doare atât de tare.

— Ce anume vreţi de la mine? dădu el din cap mohorât.

— Ştiţi ce anume vrem de la dumneavoastră, domnule Raab, îi replică Booth. Vrem să depuneţi mărturie. Îl vrem pe Trujillo. Îl vrem pe amicul dumneavoastră. Dumneavoastră ne spuneţi tot ce ştiţi despre Paz şi Argot. Vom vedea atunci ce este dispus domnul Nardozzi să facă.

I-au arătat apoi lui Raab, într-un mod foarte firesc, cum urmează să-i confişte averea. Casa. Banii din bănci. Maşinile. Voiau ca el să-i toarne pe toţi, inclusiv pe prietenul lui, altfel îl vor arunca după gratii.

— Bineînţeles, dacă vă deranjează chestia asta, am putea pur şi simplu să nu facem nimic, ridică Ruiz din umeri cu un surâs plin de satisfacţie răutăcioasă. Să vă lăsăm liber pe stradă. Să vă vedeţi de treabă. Spuneţi-ne, domnule Raab, după ce s-a întâmplat aseară, cât credeţi că aţi rezista?

Raab se trase mai departe de masă.

— *Tot ce-am făcut eu a fost să cumpăr aurul*! exclamă uitându-se furios la ei. N-am furat nimic. N-am făcut rău nimănui. Am prezentat pe cineva altcuiva. N-am făcut altceva decât ce-ar fi făcut şi-o mie de alţi oameni.

— Uite ce e, spuse Mel, vocea lui trădând o notă de disperare, clientul meu este un membru respectat al profesiei sale şi al comunităţii sociale. Până acum n-a mai fost niciodată implicat în vreo infracţiune. Fără îndoială, chiar şi dacă faptele lui au ajutat în mod neintenţionat la comiterea unei infracţiuni, aceste acuzaţii nu sunt, în cel mai bun caz, decât o interpretare forţată a legii. Nu deţine niciuna din informaţiile pe care le căutaţi dumneavoastră. Nu e nici măcar persoana pe care o vreţi, de fapt. Ceea ce ar trebui să conteze, să însemne ceva.

— Chiar înseamnă ceva, domnule Kipstein, îi replică agentul Booth. Reprezintă motivul pentru care stăm de vorbă cu dumneavoastră, domnule Raab, şi nu cu Harold Kornreich.

Raab se uită lung la el şi-l atinse pe Mel pe umăr. Gata. S-a terminat. Brusc, văzu toate consecinţele năpustindu-se peste el, ca grinzile unei clădiri care se prăbuşeşte.

— Îmi sfâşiaţi inima, să ştiţi, spuse el uitându-se fix la Booth. Viaţa mea, familia. Le-aţi distrus. Nu mai e nimic.

Tipul de la FBI îşi încrucişă picioarele şi-i întoarse privirea lui Raab.

— Sincer să fiu, domnule Raab, ţinând cont de ce-a fost aseară, cred că aveţi griji chiar mai mari decât atât la care să vă gândiţi acum.

Capitolul 12

— E vorba aici despre chestiunea siguranţei dumneavoastră personale, interveni agentul Ruiz.

— *Siguranţa mea*...

Raab se albi brusc la faţă, amintindu-şi fulgerător de cele petrecute cu o seară înainte.

— Mda, şi de cea a familiei dumneavoastră, domnule Raab, confirmă agentul.

— Cred că a venit momentul să vă explicăm câteva lucruri, spuse Booth în timp ce deschidea un dosar. În clipa de faţă are loc un război, domnule Raab. Un război pentru supremaţie şi control – între diverse facţiuni ale cartelurilor de droguri columbiene. Între cei care acţionează la noi în ţară şi cei care operează acasă, în America de Sud. Aţi auzit de Oscar Mercado...

— Normal că am auzit de Oscar Mercado.

Raab se schimbă la faţă. Toată lumea auzise.

Ruiz îi împinse peste masă o fotografie alb-negru. O faţă cu obrajii supţi şi trăsături aspre, păr lung, ochi cruzi şi goi. Bărbia era acoperită de-o bărbuţă deasă. Îţi aducea în minte imagini cu judecători asasinaţi, cu familiile lor cu tot, care i se puseseră în cale.

— Se crede că Mercado stă ascuns, de câţiva ani deja, în Statele Unite sau în Mexic, începu să explice agentul Booth. Nimeni nu ştie precis. Indivizii cu care făceaţi dumneavoastră afaceri sunt parte din diviziunea financiară a organizaţiei lui. Sunt oameni care ucid cu sânge rece, domnule Raab, şi care apără până la moarte ceea ce consideră că le aparţine. În ultimii câţiva ani, organizaţia lor a fost zguduită de trădarea mai multor personaje-cheie din interior. Patriarhul familiei a murit. Între ei a început un război pentru putere. Nu vor lăsa ca un „ovreiaş sclivisit şi cu nasul pe sus”, care de ani întregi trăieşte pe picior mare de pe urma banilor făcuţi de ei, să tragă în jos ce-a mai rămas din ea, în cadrul unui proces.

— Aţi văzut cum procedează oamenii ăştia, domnule Raab, interveni şi Ruiz. Nu se mulţumesc să-l termine doar pe cel urmărit, ca în filmele alea cu mafioţi. Aici e vorba de *fraternidad,* domnule Raab. Frăţia Mercado. Ăştia îţi omoară toată familia. Nevasta, copiii. Îţi omoară şi bietul câine, dacă latră. Aţi auzit la ştiri despre o familie întreagă care-a fost asasinată luna trecută la Bensonhurst? Au lăsat în urmă un bebeluş de şase luni, în scaunul lui de masă, cu un glonte în cap. Sunteţi pregătit pentru aşa ceva? Este soţia dumneavoastră pregătită pentru aşa ceva? *Copiii* dumneavoastră? Daţi-mi voie să vă întreb, domnule Raab: sunteţi pregătit să nu mai aveţi nici măcar o noapte de somn liniştit pentru tot restul vieţii dumneavoastră?

Raab se întoarse către Mel, cu o durere surdă năpădindu-i maţele.

— Putem să ne luptăm în justiţie cu chestia asta, nu-i aşa? O să ne încercăm norocul la proces.

Tonul lui Booth se intensifică.

— Nu ne ascultaţi cum trebuie, domnule Raab. Sunteţi în pericol. Toată familia dumneavoastră este în pericol. Chiar şi numai prin simplul fapt că vă aflaţi aici.

— Şi chiar dacă decideţi să vă luptaţi cu noi la proces, adăugă Ruiz pe un ton şiret, ei oricum nu vor putea fi complet siguri niciodată pe ceea ce s-ar putea să spuneţi, nu-i aşa, domnule Raab? Sunteţi pregătit să vă asumaţi un asemenea risc?

Durerea din maţele lui Raab deveni şi mai insistentă, însoţită şi de-un val de greaţă.

— Dormiţi cum v-aţi aşternut, domnule Raab, adică în pat cu ei, chicoti agentul hispanic. Mă surprinde că nu v-aţi gândit niciodată la chestia asta, în

timp ce vă plimbaţi prin oraş cu maşinuţa aceea Ferrari pe care-am văzut-o acasă la dumneavoastră.

Raab se simţea ca şi cum tot interiorul lui o pornise la vale dintr-un vârf de râpă. Era terminat. N-avea niciun rost să mai ţină garda sus. Trebuia să facă exact ceea ce se cuvenea făcut în acest moment. Nu mai putea opri tăvălugul. Trebuia să-l lase să se rostogolească peste el. Douăzeci de ani din viaţa lui aruncaţi la gunoi...

Îi aruncă o căutătură amărâtă lui Mel.

— Trebuie să ai grijă de familia ta, Ben, îl sfătui avocatul, prinzându-l de braţ.

Raab închise ochii şi lăsă să-i scape un suspin dureros.

— Pot să vi-l dau pe Concerga, îi spuse lui Booth, după ce deschisese iar ochii. Şi pe Trujillo. Dar vreau să-mi protejaţi familia.

Booth încuviinţă din cap, aruncând cu coada ochiului o privire triumfătoare spre Ruiz şi spre procurorul federal.

— În schimbul mărturiei dumneavoastră, spuse Nardozzi, putem aranja să beneficiaţi de punere sub pază şi să vă mutăm, împreună cu restul familiei, într-un loc sigur. Putem rezolva lucrurile în aşa fel încât să reuşiţi să vă păstraţi o parte din avere, ca să puteţi trăi într-un mod nu chiar foarte deosebit de felul în care o faceţi acum. Veţi fi deţinut cam zece luni într-un penitenciar, până la proces. După care, dumneavoastră şi întreaga familie veţi dispărea pur şi simplu.

— *Vom dispărea*? se holbă Raab la el. Adică aşa, ca în programul de protecţie a martorilor? Păi ăsta e pentru mafioţi şi criminali...

— În Programul WITSEC sunt incluşi tot felul de oameni, îl corectă Booth. Un lucru pe care îl au cu toţii în comun este teama de represalii, ca rezultat al faptului că au depus mărturie. Veţi fi în siguranţă acolo. Şi, mai important decât atât, la fel va fi şi familia dumneavoastră. Nu s-a întâmplat niciodată să fie penetrat, dacă respectaţi întocmai regulile. Puteţi chiar să vă alegeţi o zonă din ţară unde vreţi să trăiţi.

— E unica dumneavoastră şansă, domnule Raab, îl zori Ruiz. Viaţa dumneavoastră nu mai valorează nici doi bani, în libertate sau la închisoare, indiferent dacă alegeţi să contestaţi aceste acuzaţii sau nu. V-aţi săpat singur groapa în care vă aflaţi acum, în ziua în care v-aţi înhăitat cu indivizii ăştia. De-atunci încoace n-aţi făcut altceva decât să plimbaţi noroiul.

Cum o să facem noi faţă la toate astea? îşi zise Raab în gând, simţind cum vorbele agentului îl izbesc în plin, ca nişte cartuşe explozive. Sharon şi copiii... Toată viaţa lor – toate lucrurile care le erau familiare, pe care contaseră mereu, dispărute brusc! Ce anume le-ar putea el spune ca să-i facă să înţeleagă?

— Când? zise Raab înfrânt, cu privirea stinsă. Când începe toată povestea asta?

Nardozzi scoase nişte hârtii pe care le împinse peste masă până în faţa lui Raab. O hârtie cu aspect oficial, pe care scria „Departamentul Justiţiei Statelor Unite. Formular 5-K. Acord de Cooperare cu Martorul”. Procurorul scoase capacul unui pix.

— *Astăzi,* domnule Raab. Din clipa în care aţi semnat.

Capitolul 13

Toată lumea era adunată în casa de lângă ocean. Kate şi Sharon tăiau cozile unor hortensii în bucătărie, încercând să-şi stăpânească nervozitatea, când pe alee şi-a făcut apariţia o limuzină bleumarin, urmată de un Jeep negru.

Ben telefonase cu un ceas mai devreme. Le spusese că are ceva foarte important de discutat. Nu vrusese să spună cum a mers întâlnirea cu cei de la FBI. Nimeni nu ieşise din casă toată ziua. Copiii nu se duseseră la şcoală. Poliţiştii şi agenţii FBI roiseră permanent în jurul casei lor.

Din limuzină au coborât un bărbat şi o femeie în costume de culoare închisă, apoi Raab. Jeep-ul dădu ocol prin faţa casei şi apoi opri la capătul aleii, blocând-o.

— Nu presimt nimic bun, spuse Sharon, lăsând din mână foarfecele.

Kate dădu din cap a încuviinţare, ţinându-şi respiraţia. De data aceasta nici ea nu presimţea ceva bun.

Tatăl ei intră în casă şi-şi scoase haina; era cenuşiu la faţă. Îi făcu cu ochiul lui Kate, dar fără tragere de inimă, apoi o îmbrăţişă ţeapăn pe Sharon.

— Cine sunt oamenii ăştia, Ben?

El se mulţumi să dea din umeri.

— Avem de discutat nişte lucruri împreună, cu toţii, ca familie, Sharon.

S-au aşezat în jurul mesei mari din sufragerie, ceea ce nu se poate spune că i-a făcut să se simtă cât de cât relaxaţi, pe niciunul dintre ei, pentru că nu petreceau niciodată timp în încăperea aceea. Ben ceru un pahar cu apă. Nu îndrăznea să-i privească pe ceilalţi în ochi. Cu doar o zi înainte se gândeau la examenele de admitere la colegiu ale lui Em şi făceau planuri pentru vacanţa lor de iarnă. Nicicând nu mai simţise Kate o asemenea tensiune în casă.

Sharon se uită îngrijorată la el.

— Ben, cred că ne cam sperii pe toţi.

El dădu din cap.

— Aseară mai era un lucru despre care n-am prea vrut să vorbesc, zise el. A mai existat cineva care-a venit la mine la birou, şi pe care i l-am prezentat de asemenea lui Harold. Cineva care voia acelaşi gen de aranjament ca tipul despre care v-am povestit, cel de la firma Paz. Să transforme nişte bani gheaţă în aur. Şi să-l scoată din ţară...

Sharon clătină din cap.

— Cine era omul ăsta?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Şi oricum nu contează. Mi-a propus câteva lucruri pe care probabil n-ar fi trebuit să le accept.

Se opri ca să soarbă o gură de apă, apoi continuă:

— Cred că a înregistrat pe casetă nişte chestii pe care le-am spus.

— *Pe casetă*...? făcu Sharon ochii mari. Despre ce fel de chestii e vorba, Ben?

— Nu ştiu..., îngână el, uitându-se în gol, drept înainte, şi continuând să evite privirile celorlalţi. Nimic foarte concret. Dar suficient încât, prin combinaţie cu banii pe care i-am primit, să complice realmente situaţia. Ceea ce face ca totul să pară ilegal.

— *Ilegal*?...

Sharon începea să se alarmeze. Kate, la fel. Cu doar o seară înainte cineva trăsese în ei! Simplul fapt că acele conversaţii fuseseră înregistrate era prin sine un lucru nebunesc.

— *Ce tot spui tu aici, Ben*?

El îşi drese vocea.

— Acest al doilea individ...

În sfârşit îşi ridică privirea, palid la faţă.

— Era de la FBI, Sharon.

A fost ca şi cum o ghiulea imensă se prăbuşise cu zgomot chiar în mijlocul încăperii. La început, nimeni n-a zis nimic, doar s-au uitat îngroziţi unul la altul.

— *Doamne Dumnezeule, Ben, ce-ai făcut*?

A început să depene întreaga poveste în faţa lor, cu o voce joasă şi monotonă. Cum toţi banii câştigaţi în ultimii câţiva ani – banii cu care plătise casă, excursiile lor, maşinile – erau toţi murdari. Bani din droguri. Cum el ştiuse acest lucru, dar continuase s-o facă. Afundându-se şi mai tare în noroi. Nu se putuse retrage. Acum îl prinseseră. Aveau vocea lui înregistrată pe casetă, oferindu-i aceleaşi aranjamente ilegale unui agent sub acoperire. Îl aveau la mână cu banii pe care-i primise, cu faptul că el organizase filiera.

Lui Kate nu-i venea să-şi creadă urechilor. Tatăl ei urma să fie băgat la închisoare.

— Putem să ne judecăm cu ei, nu-i aşa? spuse mama ei. Vreau să spun, Mel este un avocat bun. Prietena mea Maryanne, de la club, cunoaşte pe cineva care a apărat oameni acuzaţi de fraudă cu valori imobiliare. Ăia de la Logotech. A reuşit să le obţină un târg cu procurorii.

— Nu, nu ne putem lupta cu ei într-un proces, Sharon, clătină Ben din cap. Aici nu e vorba de înşelătorie pe bursă. Mă au la mână, legat de mâini şi de picioare. Am fost obligat să fac o înţelegere cu ei. S-ar putea să trebuiască să intru la închisoare pentru o vreme.

— *La închisoare*!

El confirmă din cap.

— După care va trebui să depun mărturie. Dar nici măcar nu e vorba de asta. Situaţia e chiar mai gravă. Cu mult mai gravă.

— Mai gravă de-atât?

Sharon se ridică în picioare. Încă mai avea şorţul pe ea.

— Ce poate fi mai grav decât atât, Ben? Era cât pe-aci să fim omorâţi! Soţul meu tocmai mi-a spus că va intra la puşcărie! *Mai grav*...? Îţi recunoşti vina. Plăteşti o amendă. Dai înapoi tot ce-ai luat fără să ţi se cuvină. Ce naiba mai vor oamenii ăştia de la tine, Ben – *să-ţi ia viaţa*?...

Raab sări în picioare.

— Nu realizezi despre ce-i vorba, Sharon.

Se duse la fereastră şi continuă:

— Aici nu-i vorba despre o tranzacţie dubioasă la bursă. Ăştia sunt columbieni, Sharon! Pot să le aduc prejudicii. Ai văzut ce-au făcut seara trecută. Sunt oameni fără scrupule. Ucigaşi! În niciun caz n-or să mă lase să ajung la proces.

Trase în lături perdelele. Doi agenţi stăteau rezemaţi de Jeepul parcat în capul aleii. O maşină de poliţie blocase intrarea printre pilonii de piatră.

— Oamenii ăştia de-afară, Sharon... n-au venit doar ca să mă aducă acasă. Sunt agenţi federali. Se află aici ca să ne protejeze. Fiindcă exact asta vor de la mine nemernicii ăştia.

Ochii i se umplură de lacrimi şi tonul îi urcă brusc, într-un ţipăt isterizat.

— *Vor să-mi ia viaţa*!

Capitolul 14

Sharon se lăsă să cadă înapoi în scaun, cu o lucire sticloasă în privirea buimacă, uitându-se în gol. O tăcere grea se lăsă în cameră.

Kate se uită lung la tatăl ei. Dintr-odată i se părea că arată altfel. Înțelese brusc. Nu mai avea cum să se ascundă. *Știuse mereu.* În fiecare seară când intra pe ușă. În fiecare vacanță minunată pe care-o petrecuseră împreună. Chiar și atunci când o ținuse în brațe aseară și îi promisese că nu se va duce niciodată la închisoare...

Mințise tot timpul.

Știuse tot timpul.

— Ce tot spui, tati? îngână Justin cu ochii mari. Oamenii ăștia vor să te omoare?

— Ai văzut singur, Just! Ai văzut aseară. Pot să le destram o parte din organizație. Pot să-i dau de gol la proces. Ăștia sunt oameni periculoși, băiete.

Ben se așeză la loc și continuă:

— Cei de la FBI nu cred că putem să ne întoarcem la viața dinainte, pe care o aveam până acum.

— Pe care o aveam *noi*? sări Emily, chinuindu-se să înțeleagă. Vrei să spui că *toți* suntem în pericol?

— Iubito, ai văzut ce s-a întâmplat aseară. Nu văd cum ar putea vreunul dintre noi să-și asume acest risc.

— Bine, dar *ce* înțelegi tu prin „viața dinainte”, tati? Că paznicii ăștia vor veni cu noi când mergem la școală, pentru o vreme? Sau când ne ducem în oraș? Că o să fim, mă rog, ca un fel de prizonieri...?

— Nu, nu asta vreau să spun, spuse Raab, clătinând din cap. Mă tem că e vorba de mult mai mult decât atât, Em.

Se făcu o pauză, ca și cum un cutremur zguduise acoperișul de deasupra capetelor lor și acum se uitau la el cum stă gata să cadă. Atâta doar că nu acoperișul se prăbușea brusc peste ei, ci chiar viața lor. Toată lumea se uita fix la Ben, încercând să-și dea seama exact ce vrea să spună.

— Va trebui să ne mutăm de-aici, Ben, rosti Sharon cu amărăciune. Nu-i așa?

Nici măcar nu era o întrebare. Un abur de lacrimi îi umezea privirea.

— Va trebui să ne ascundem, ca niște infractori. Oamenii aceia de afară, pentru asta au venit, Ben, nu-i așa? Urmează să ne ia și să ne ducă din casa noastră.

Tatăl lui Kate își strânse buzele și dădu din cap a confirmare.

— Cred că da, Shar.

Lacrimile se scurgeau acum nestăvilite pe chipul lui Sharon.

— Să ne ducă *unde,* tată? țipă Emily cu necaz. Adică undeva în altă parte, prin jur? La o altă școală, în apropiere?

Era vorba de viaţa ei, pe care şi-o vedea acum brusc smulsă de sub picioare. Şcoala, prietenii. Pasiunea ei pentru squash. Tot ce avea.

— Nu, Em, nu cred. Şi mă tem că nu vei putea să spui nimănui unde te afli.

— Dă-te la o parte!

Se întoarse spre mama ei, apoi spre Kate, aşteptând să-i spună cineva că toată chestia asta nu-i decât o glumă.

— Când?

— Curând, ridică tatăl ei din umeri. Mâine, poimâine...

— Dă-o dracului de treabă! ţipă Emily. Asta-i o demenţă! O, Doamne Dumnezeule!

Era ca şi cum el venise acasă şi le spusese că toţi oamenii pe care-i cunoşteau, toate lucrurile pe care le făceau, fuseseră şterse de pe faţa pământului într-un groaznic accident. Atâta doar că era mai degrabă invers: ei erau cei nimiciţi. Toţi oamenii din jurul lor. Trecutul lor împreună. Existenţa lor de până în acest punct va fi un mare spaţiu gol, mort.

Ceva lăsat în urmă.

— Eu nu plec nicăieri! ţipă Emily. Eu rămân aici. Să pleci *tu. Tu* eşti cel care ne-a făcut chestia asta. *Ce dracu' ai putut să faci, tati*?

Se repezi afară din sufragerie, năpustindu-se cu paşi furioşi pe scară în sus. Uşa de la camera ei se trânti cu zgomot.

— Are dreptate, spuse Kate, uitându-se fix la tatăl ei. *Ce-ai făcut,* tati?

Era ceva să-l vadă în halul ăsta. Nu omul puternic şi respectat cum ea crezuse dintotdeauna că este, ci unul slab şi învins. Lucru pe care ea putea să-l accepte. Oamenii îşi înşală nevasta sau îşi pierd capul, fură de la firma lor. Unii chiar ajung la închisoare.

Dar asta... Faptul că-i pusese pe toţi ai lui în pericol. Îi transformase în ţinte vii. Toţi cei pe care se considera că-i iubeşte. Lui Kate nu-i venea să creadă. Familia îi era destrămată în faţa ochilor ei.

— Şi ce facem cu Ruthie, Ben? se uită Sharon la el cu o privire ca de sticlă.

Mama ei.

— Nu putem s-o părăsim chiar aşa. Nu se simte deloc bine.

Raab se mulţumi să ridice din umeri neajutorat.

— Îmi pare rău, Shar...

— Nu înţeleg, spuse Justin. De ce nu putem să rămânem pur şi simplu aici? De ce nu se poate să ne protejeze aici unde suntem? E casa noastră.

— Casa noastră..., suspină prelung tatăl lui. Nu va mai fi a noastră. Ne-o va lua statul. S-ar putea să trebuiască să merg la închisoare, până la proces. Mi-au spus că vor putea probabil să-mi comute pedeapsa ca să echivaleze cu cât am stat închis. Apoi, după sentinţă, am să vin şi eu cu voi...

— *Să vii cu noi*? răsuflă scurt mama lui Kate; ochii i se lărgiră şi era un tremur neiertător în privirea ei. Să vii cu noi *unde anume,* Ben?

El scutură din cap. Faţa îi era lipsită de orice expresie.

— Nu ştiu, Shar.

Capitolul 15

Sus la etaj, Emily trecea printr-o criză de nervi. Kate s-a străduit din toate puterile s-o calmeze. Sora ei stătea trântită pe burtă în pat, plângând şi izbind cu pumnii în pernă.

Avea turneele ei de squash, propriul antrenor, o poziţie în clasamentul regional de apărat. Era perioada în care toţi prietenii ei dădeau petreceri, îşi sărbătoreau împlinirea celor şaisprezece ani. În sâmbăta următoare avea examenele de capacitate pentru admitere la colegiu.

— Aici e casa noastră, Kate. Cum să ne smulgem brusc rădăcinile şi să plecăm, aşa, pur şi simplu?

— Ştiu, Em...

Kate se întinse lângă ea şi îşi luă surioara în braţe, la fel ca atunci când erau mici şi ascultau împreună melodiile lor preferate. Tavanul din camera lui Em era zugrăvit în albastru-azuriu, cu o boltă din stele fosforescente care începeau să sclipească atunci când stingeai lumina.

Kate ridică privirea spre ele.

— Ţii minte când eram în casa veche şi preţul aurului scăzuse drastic? Nu ne-am dus niciunde în anul acela şi tata se descurca foarte greu cu banii. Eu eram la liceu, dar tu erai la şcoala ta particulară, la Tamblin. Te-a ţinut mai departe acolo, Em. Deşi îi era foarte greu. A făcut-o pentru ca tu să nu trebuiască să renunţi la squash.

— Asta nu rezolvă cu nimic situaţia, Kate, îi replică Emily cu o privire mânioasă şi ştergându-şi lacrimile. Nu repară ce-a făcut. Tu ai plecat. Tu nu mai stai aici. Şi ce-o să le spunem *noi* oamenilor din jur? Că tatăl meu e traficant de droguri? Că face puşcărie? Şi că, prin urmare, noi trebuie să ne cărăbănim de-aici pentru câţiva ani? Pa şi pusi, ne vedem la colegiu. *Despre viaţa noastră e vorba aici, Kate*...

— Şi asta nu se şterge, Em... ştiu. Doar că...

Em se ridică în capul oaselor şi o privi lung.

— Doar că *ce,* Kate?

— Ai dreptate, spuse Kate şi o strânse de mână. Nu repară situaţia.

Justin era la biroul lui, în faţa calculatorului, lăsat pe spate şi cu picioarele ridicate, aidoma cuiva căzut în transă, şi se juca un joc video. Kate îl întrebă ce face. El întoarse doar spre ea o privire fără expresie şi mormăi, ca de obicei:

— Bine.

Kate o luă spre fosta ei cameră, la capătul îndepărtat al coridorului.

Părinţii ei o lăsaseră aproape exact la fel ca atunci când locuia şi ea aici. Câteodată mai rămânea peste noapte să doarmă, la sfârşit de săptămână sau de sărbători. Kate ridică privirea spre etajerele grena, în care continuau să stea multe dintre manualele şi caietele ei de altă dată. Pereţii erau pavoazaţi cu vechile ei postere. Bono de la U-2. Brandi Chastain – faimosul instantaneu cu jucătoarea de fotbal căzută în genunchi, când echipa naţională a Statelor Unite câştigase aurul olimpic. Kate o admirase întotdeauna pe Brandi mai mult decât pe Mia Hamm. Leonardo DiCaprio şi Jeremy Bloom, mogulul pe snowboard. De fiecare dată când se-ntorcea aici era cald şi bine.

Dar nu şi astă-seară. Em avea dreptate. *Nu repara situaţia.*

Kate se întinse pe pat şi-şi scoase telefonul mobil. Apăsă pe un buton de apelare rapidă şi verifică ora pe ecran. Avea nevoie de cineva în aceste clipe. Slavă Domnului, i-a răspuns.

— Greg?

Se cunoscuseră la Beth Shalom, templul sefard unde se ducea familia lor, în New York. Venise pur şi simplu lângă ea, la ritualul kiduş[7] de după rugăciunile de Roş Haşana. Ea îl remarcase din partea cealaltă a sanctuarului.

Greg era un tip formidabil. El însuşi un fel de Evreu Rătăcitor, venea din Mexico City. N-avea niciun fel de rude aici. Era în ultimul an la facultatea de medicină Columbia când se cunoscuseră. Acum îşi făcea al doilea an de rezidenţiat în specializarea ortopedie pediatrică. Era înalt, slab, chiar uscăţiv, şi lui Kate i se părea că aduce un pic cu Ashton Kutcher, cu claia aceea a lui de păr des şi castaniu. Practic trăiau împreună de un an încoace, în apartamentul ei din Lower East Side. Acum că relaţia lor începea să devină serioasă, marea întrebare era unde va ajunge el să lucreze, după rezidenţiat. Ce se va întâmpla cu ei doi dacă el va trebui să plece din New York?

— *Kate*! Doamne, cât am fost de îngrijorat! Mi-ai lăsat nişte mesaje de-a dreptul criptice. E totul în regulă acolo la voi?

---

[7] Binecuvântare („sfinţire”) recitată deasupra unui pocal cu vin sau suc de struguri, în ajunul sabatului (respectiv vineri seară) sau a unei sărbători evreieşti, pentru sanctificarea ei. Roş Haşana, sau „anul nou evreiesc”, este o asemenea sărbătoare importantă, care marchează începutul anului.

— Nu, spuse Kate, abţinându-se cu greu să nu plângă. Nu e deloc în regulă, Greg.

— E vorba de Ben? Spune-mi, ce s-a întâmplat? A păţit ceva? Crezi că pot să dau o mână de ajutor?

— Nu, nu e o problemă medicală, Greg. Nu pot să intru acum în amănunte. Am să-ţi spun curând, îţi promit. Doar că e un lucru pe care am nevoie să-l ştiu.

— Ce anume, cuţulică?

Aşa îi spunea el. Cuţulica lui. Părea să-şi facă mari griji pentru ea. Kate îşi putea da seama din tonul vocii lui.

Smârcâi din nas, stăpânindu-şi lacrimile, şi întrebă:

— Mă iubeşti, Greg?

O pauză de tăcere. Ştia că îl luase prin surprindere. Ca o puştoaică proastă.

— Ştiu că ne spunem asta tot timpul. Dar acum este important pentru mine. Pur şi simplu simt nevoia s-o aud, Greg...

— Bineînţeles că te iubesc, Kate. Doar ştii asta.

— Da, ştiu, spuse Kate. Dar nu mă refer numai la felul acela de iubire... Vreau să spun, pot să am încredere în tine, Greg, nu-i aşa? Adică să am încredere în toate privinţele? În tot ce ţine de *mine*...?

— Kate, nu te simţi bine?

— Nu, nu, sunt OK. Doar că am nevoie să te aud cum o spui, Greg. Ştiu că sună ciudat.

De data aceasta el n-a mai ezitat.

— Poţi să ai încredere în mine, Kate. Îţi dau cuvântul meu că poţi. Dar spune-mi ce Dumnezeu se întâmplă acolo, la voi. Lasă-mă să vin şi eu. Poate reuşesc să vă ajut.

— Mulţumesc, dar n-ai cum. Pur şi simplu am avut nevoie s-o aud de la tine, Greg. Acum e totul în regulă.

Kate se hotărâse.

— Şi eu te iubesc.

Capitolul 16

Kate l-a găsit pe terasa din spatele casei, aşezat într-un fotoliu din lemn, uitându-se spre braţul de ocean, în aerul răcoros al sfârşitului de septembrie.

Simţea deja că s-a schimbat ceva la el. Îşi ţinea degetele împreunate în dreptul bărbiei şi avea privirea pierdută undeva în depărtare, cu un pahar de bourbon aşezat pe braţul scaunului lângă el.

Nici măcar nu s-a întors spre ea.

Kate s-a aşezat pe balansoarul din cealaltă parte a terasei, în faţa lui. Într-un târziu, el şi-a ridicat ochii spre ea, cu o privire întunecată de gânduri.

— *Cine ești tu, de fapt, tati*?

— Kate..., zise el, întorcându-se şi întinzându-se s-o prindă de mână.

— Nu, am nevoie s-o aud de la tine, tati. Pentru că, brusc, eu nu mai ştiu. Pe neaşteptate, mă văd încercând să-mi dau seama ce parte din tine – ce parte din toată povestea *asta* – nu este o minciună dementă. Toate predicile pe care ni le ţineai despre ce anume ne face să fim puternici și uniţi, o familie adevărată... *Cum ai putut, tată*?

— Sunt tatăl tău, Kate, spuse el, ghemuindu-se mai tare în scaun. Asta nu-i o minciună.

— Ba nu, scutură ea din cap. Tatăl meu era un om onest şi drept. El ne-a învăţat cum să fim puternici şi să schimbăm lucrurile în bine. Nu s-a uitat vreodată în ochii mei, spunându-mi că pot avea încredere în el, doar pentru că a doua zi să vină şi spună că totul în viaţa lui e o minciună. *Tu ştiai, tati.* Ai ştiut exact ce faci, tot timpul. Ai ştiut în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, când veneai acasă, la noi. În absolut fiecare zi din viaţa noastră...

El dădu din cap.

— Ce nu e minciună e faptul că te iubesc, iepuraş.

— Să nu-mi mai spui aşa! exclamă Kate. Nu mai ai dreptul să-mi spui vreodată aşa. Gata, s-a terminat. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti pentru ce-ai făcut. Uită-te puţin în jurul tău, tată – uită-te la câtă suferinţă ai putut să ne provoci.

Tatăl ei tresări ca lovit cu biciul. Brusc, îi păru teribil de mic lui Kate, slab și vlăguit.

— Nu poţi să ridici pur şi simplu un zid în mijlocul existenţei tale şi să spui: „OK, de partea asta sunt un om cumsecade, un tată bun, dar de partea cealaltă sunt un mincinos şi un hoţ”. Ştiu că-ţi pare rău, tată. Sunt convinsă că te doare. Aş vrea să-ţi pot sta alături şi să te susţin, dar nu ştiu dacă voi mai fi vreodată în stare să mă uit la tine în același fel.

— Mă tem că nu vei avea încotro, Kate. Cu toţii vom avea nevoie unul de celălalt, mai mult decât oricând altă dată, ca să putem trece prin toată nenorocirea asta.

— Ei bine, exact asta-i problema, scutură Kate din cap. Eu n-am să merg cu voi, tati. Eu rămân aici.

El se întoarse – cu ochii mari, încremeniţi. Alarmat.

— Trebuie să vii şi tu, Kate. S-ar putea să fii în pericol. Ştiu cât de supărată eşti. Dar dacă eu depun mărturie, orice om care i-ar putea conduce la mine...

— *Nu,* îl opri ea, eu *nu trebuie* să vin. Eu nu sunt obligată, tati. Sunt majoră. Viaţa mea e aici. Am munca mea. Pe Greg. Cu Em şi Justin e altceva... Da, probabil că poţi să-i târăşti după tine, şi pe undeva chiar sper, mă rog lui Dumnezeu, să poţi repara faţă de ei toată durerea pe care le-ai provocat-o. Dar eu nu vin cu voi. Tu chiar nu-ţi dai seama, tati, că ne-ai distrus viaţa? N-ai distrus-o doar pe-a ta. Ci şi pe a celor pe care-i iubeşti. Le-ai răpit un om pe care-l iubeau şi la care se uitau cu respect. Îmi pare rău, tată, dar n-am să te las să-mi distrugi şi mie viaţa.

El îi aruncă o privire lungă, buimăcit de ceea ce auzea. Apoi se uită în jos.

— Dacă nu vii cu noi, spuse el, ştii că s-ar putea să treacă foarte multă vreme până să ne mai vezi, pe oricare dintre noi.

— Ştiu, spuse Kate. Şi mi se rupe sufletul, tati. Aproape la fel de mult pe cât mi se rupe sufletul să mă uit acum la tine.

El trase scurt aer în piept şi întinse o mână spre ea, de parcă ar fi căutat un fel de iertare.

— Tot ce-am făcut eu a fost să cumpăr aurul, zise el. Nici măcar n-am văzut vreodată un pachet de cocaină.

— Nu, n-ai dreptul să gândeşti aşa, răspunse Kate cu mânie.

Îi luă mâna într-a ei, dar degetele lui se schimbaseră faţă de cum le simţise ieri – acum păreau străine, necunoscute, reci.

— Uită-te în jurul tău, tată. Am fost o familie – familia noastră. Ai făcut mult mai mult decât atât.

Capitolul 17

În după-amiaza următoare au venit doi reprezentanţi din partea Serviciului Şerifilor Federali ai Statelor Unite.

Primul era un bărbat înalt şi îndesat, cu părul încărunţit, pe nume Phil Cavetti. Al doilea şerif federal era o femeie simpatică şi atrăgătoare, în jur de patruzeci de ani, pe nume Margaret Seymour, pe care o plăcură imediat cu toţii, şi care le-a spus că ea va fi persoana responsabilă pentru cazul lor. I-a rugat să-i spună pe nume: „Maggie”.

Erau din partea WITSEC. Programul de Protecţie a Martorilor.

La început, Kate a presupus că nu veniseră acolo decât ca să le explice tuturor în ce constă includerea în Program. Ce anume îi aşteaptă. Dar după ce au discutat timp de câteva minute, a devenit clar ce se petrecea de fapt.

Veniseră ca să preia în custodie toată familia ei, azi.

Tuturor le-au spus să-şi facă bagajele într-o singură valiză de persoană. Restul, au spus, inclusiv mobila şi lucrurile personale, vor fi aduse peste câteva săptămâni. *Aduse unde*?

Justin şi-a îndesat iPod-ul şi consola de jocuri Sony Playstation într-un rucsac. Em şi-a adunat mecanic rachetele de squash şi ochelarii de protecţie, un poster cu Third Eye Blind şi câteva fotografii de-ale celor mai apropiaţi prieteni.

Sharon era în ultimul hal. Nu-i venea să creadă că există părţi din viaţa ei pe care nu le putea lua cu ea, că va trebui să le lase în urmă. Mama ei. Albumele ei de familie. Porţelanurile primite cadou de nuntă. Toate obiectele la care ţinea ca la ochii din cap.

Vieţile lor.

Kate şi-a dat toată silinţa să fie de ajutor.

— Ia-le tu pe astea, spuse Sharon, punându-i în braţe albume pline cu fotografii vechi. Sunt poze de-ale părinţilor mei şi de-ale rudelor lor...

Sharon ridică o urnă micuţă în care era cenuşa lui Fritz, fostul lor schnauzer. Se uită la Kate, stăpânirea ei de sine începând să se destrame. *Cum aş putea să las asta aici*?

După ce bagajele fuseseră făcute, toată lumea a coborât în camera de zi. Ben purta o cămaşă cadrilată, deschisă la guler, pe sub un pulover cu nasturi, şi nu prea vorbea mare lucru cu niciunul dintre ei. Sharon se îmbrăcase cu blugi şi pulover şi-şi strânsese părul la spate. Parcă se pregătea să plece într-o excursie sau cam aşa ceva. S-au aşezat toţi în tăcere.

Phil Cavetti a început să le explice cum se vor petrece lucrurile.

— Soţul dumneavoastră va fi predat procurorului federal un pic mai târziu în cursul zilei de azi, i se adresă el lui Sharon. Va începe să execute o pedeapsă privativă de libertate, într-un penitenciar de maximă siguranţă, până la proces. Ceea ce s-ar putea să dureze între opt şi zece luni. Conform acordului pe care l-a încheiat, va trebui să compară ca martor şi în eventualele procese suplimentare care vor apărea pe parcurs. Dumneavoastră şi copiii veţi fi reţinuţi în scop de protecţie, până la stabilirea unui domiciliu final. Sub nicio formă şi în nicio împrejurare nu puteţi divulga cuiva unde se află acest loc.

Se uită la Em şi Justin.

— Adică nici măcar sub forma unui e-mail către prietenul vostru cel mai bun. Sau a unui SMS. Asta este exclusiv pentru protecţia voastră – m-aţi înţeles?

Cei doi dădură din cap, nu foarte siguri.

— Nici măcar cu Kate nu putem să comunicăm? spuse Em, uitându-se spre sora ei.

— Mă tem că nici măcar cu Kate, clătină Phil Cavetti din cap. După ce vă instalaţi definitiv, putem să aranjăm să vorbiţi de câteva ori la telefon şi veţi avea posibilitatea să schimbaţi e-mailuri printr-un site securizat WITSEC. De vreo două ori pe an putem aranja vizite cu familia într-un loc neutru, sub supravegherea noastră.

— De vreo două ori pe an? exclamă Sharon, prinzând-o de mână pe Kate.

— Asta e. Vi se va da fiecăruia o nouă identitate. Permise auto noi, alte coduri de asigurări sociale. Din punctul oricui de vedere, pe viitor, toate acestea nici măcar n-au existat. Înţelegeţi, sper, că totul este numai pentru protecţia voastră? Tatăl vostru face acum un lucru care îi va aduce multă ură din partea oamenilor împotriva cărora depune mărturie. Şi deja aţi văzut, cu ochii voştri, de ce anume sunt în stare aceşti indivizi. Agenta Seymour şi cu mine ne-am ocupat deja de câteva cazuri similare. Inclusiv persoane din interiorul familiei Mercado. Dacă respectaţi regulile, nu veţi păţi nimic rău. Până acum n-am mai avut niciodată vreun caz în care martorii protejaţi să fie descoperiţi.

— Îmi dau seama cât de înfricoşător trebuie să vi se pară totul, spuse Margaret Seymour; avea o aluniţă micuţă în partea dreaptă a gurii şi vorba niţel tărăgănată, ca a celor din Sud. Dar nu va mai fi chiar atât de rău după ce vă găsiţi o locuinţă în care să vă simţiţi ca acasă. Eu m-am ocupat de multe schimbări de domiciliu ca a voastră. Familii aflate în situaţii similare. Într-un fel cam nebunesc, s-ar putea spune că m-am specializat în clanul Mercado. Voi veţi avea chiar mai mult decât majoritatea celorlalte familii. Destui bani ca să duceţi un trai confortabil. Poate nu chiar exact acelaşi stil de viaţă cu care v-aţi obişnuit, dar vom face tot posibilul să vă găsim un loc unde să vă simţiţi cât mai bine.

Îi surâse lui Emily, care era evident că trece prin momente dificile.

— Ai fost vreodată în California, drăguţă? Sau pe Coasta de Nord-Vest?

— Eu fac squash de performanţă, doamnă agent Seymour, ridică Em din umeri. Sunt cotată în clasamentul naţional.

— Toată lumea îmi spune Maggie. Şi îţi promit că vei continua s-o faci mai departe, scumpo. Ne vom ocupa s-o rezolvăm şi pe asta. O să vă duceţi la şcoală, la colegiu. Exact la fel cum aţi făcut-o şi aici. Oamenii se adaptează. Veţi învăţa cum să exploataţi la maximum situaţia. Mai important decât

orice altceva, veţi fi împreună. Bineînţeles, aici îi aruncă o privire lui Kate, ar fi cel mai bine dacă aţi pleca *toţi.*

— Nu, s-a decis deja, eu rămân, spuse Kate, strângând-o mai tare de mână pe mama ei.

— Atunci va trebui să te arăţi extrem de discretă, insistă Phil Cavetti. Ar fi util dacă ţi-ai schimba adresa. Dacă ai avea grijă ca facturile la telefon şi electricitate să nu fie pe numele dumitale.

Kate încuviinţă din cap.

— Vom recapitula ce ai dumneata de făcut după ce pleacă părinţii dumitale.

— Vom putea vreodată să ne întoarcem aici? întrebă Em pe un ton ezitant.

— Nimeni nu pronunţă cuvântul *niciodată* – zâmbi Margaret Seymour –, dar majoritatea familiilor sfârşesc prin a se simţi foarte bine în noua lor casă. Să prindă rădăcini. Cei din clanul Mercado au memoria lungă, mă tem. Cred că ar fi mai bine să priviţi totul ca pe o nouă etapă din viaţa voastră. Aşa veţi fi, într-o nouă etapă, începând de acum înainte. O să vă obişnuiţi. Jur pe un vraf întreg de rachete de squash... Mai aveţi ceva de întrebat?

— Vasăzică s-a terminat, spuse Sharon, inspirând aer în piept; privirea îi fugea încolo şi încoace, gata-gata să izbucnească în lacrimi. Casa noastră. Prietenii noştri. Viaţa noastră. Tot ce am construit.

— Nu, clătină Kate din cap, luându-i mâna mamei ei şi apăsându-i-o ferm în dreptul propriei inimi. *Asta* este totul, mami. *Asta* este ce ai construit. Să nu uiţi niciodată. Numele nostru este Raab, mamă. Kate, Justin şi Emily Raab. Nimeni nu va putea vreodată să ne răpească acest lucru.

— O, scumpa mea, îmi va fi atât de cumplit de dor de tine!

Mama ei o îmbrăţişă îndelung pe Kate, strângând-o tare la piept. Kate simţi lacrimi calde, lacrimile lui Sharon pe umărul ei. Emily se apropie şi ea. Amândouă o cuprinseră în braţe.

— Sunt puţin speriată, declară Em. Tare ca oţelul pe terenul de squash, însă acum doar o puştoaică de şaisprezece ani ce urmează să fie despărţită de tot ce-i era familiar în viaţă.

— Şi eu sunt speriată, puiule, răspunse Kate, strângându-şi mai tare surioara în braţe, după care îi şopti la ureche: Trebuie să fii tare. *Acum tu eşti cea care va duce greul şi va trebui să se lupte.*

— Deci ne-am lămurit cu toate, interveni tatăl lor.

Abia dacă scosese o vorbă pe tot parcursul discuţiei. Phil Cavetti îi făcu un semn din cap unui tânăr agent WITSEC care stătea lângă uşă. Acesta se apropie şi îl prinse respectuos de braţ pe Raab.

— Bine, zise Sharon, ştergându-şi ochii şi aruncând o ultimă şi îndelungă privire în jur. Nu mai vreau să spun nimic. E doar un loc. Vor mai fi şi altele. Hai să mergem şi gata.

Kate îşi dădu seama brusc că îşi ia rămas-bun pentru ultima oară de la familia ei, aşa cum o ştiuse până atunci. Acum nu mai era vorba de-o simplă excursie. Ei nu se vor mai întoarce aici. Porni spre uşă alături de Em şi Justin, ţinându-i pe după umeri. Se uită la ei, cu inima bătându-i neliniştită.

— Nu ştiu ce să spun.

— Ce-ar mai fi de spus? surâse mama ei, ştergându-i lacrimile de pe obraz. Am ceva pentru tine, scumpo.

Scoase din buzunarul cardiganului o cutiuţă cafenie de bijuterii şi i-o puse în palmă fiicei ei mai mari. Kate deschise capacul. Înăuntru era un lănţişor delicat din aur, cu un mic pandantiv. O jumătate dintr-un soare, din aur bătut, şi cu un diamant montat în mijloc. Marginile erau neregulate, ca şi cum cineva l-ar fi rupt în două. Părea aztec – ori incaş, poate.

— Ascunde în el nişte secrete, Kate, surâse Sharon şi i-l puse pe după gât lui Kate. Există o istorie întreagă în spatele lui. Într-o zi am să ţi-o spun. Într-o zi ai să lipeşti jumătăţile la loc, bine?

Kate dădu din cap că da, stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

Apoi, deodată, se întoarse şi se uită drept la tatăl ei.

— Ţi-am transferat nişte bani în cont, spuse el pe un ton rigid. Mel se va ocupa de asta. Ar trebui să-ţi ajungă pentru o vreme.

— O să mă descurc, încuviinţă Kate; nu prea era sigură ce-ar trebui să simtă.

— Ştiu că ai să te descurci, Kate.

Apoi o trase la pieptul lui. O strânse în braţe, iar Kate nu încercă să se opună. Nu voia să se opună. Capul ei ajunse să se odihnească pe umărul lui.

— Eşti în continuare fiica mea, îi spuse el. Indiferent ce sentimente ai avea. Asta nu se schimbă.

— Ştiu, tati, suspină Kate înlăcrimată şi îl strânse şi ea la piept.

Se despărţiră. Obrajii lui Kate erau uzi de lacrimi. Se mai uită pentru o ultimă dată în ochii lui căprui şi migdalaţi.

— Să fii cuminte, iepuraş. Să nu uiţi să-ţi verifici glicemia. Da, ştiu că eşti majoră, că ai douăzeci şi trei de ani. Dar dacă nu-s eu aici să-ţi amintesc, cine s-o facă?

Kate dădu din cap şi zâmbi.

— Şi tu să fii cuminte, tati.

Un agent federal îl luă de braţ şi îl conduse afară, către un Jeep negru cu girofar deasupra. El o sărută pe Sharon. Îi îmbrăţişă pe Justin şi pe Em. Apoi, împreună cu agentul, se sui în maşină. Începuse să cadă o bură ceţoasă.

Brusc, Kate simţi cum presiunea din interiorul ei e pe cale să explodeze.

— Aş putea totuşi să vin şi eu, se întoarse ea spre mama ei. Doar până iese tati...

— Nu, clătină din cap Margaret Seymour. Aici nu merge cu jumătăţi de măsură, Kate. Dacă vii, atunci vii de tot. Nu mai poţi să te întorci după aceea.

Sharon îşi prinse fiica în braţe şi pe faţă i se schiţă o umbră de zâmbet fugar.

— Trăieşte-ţi viaţa, Kate. Asta vreau eu pentru tine. *Te rog*...

Ezitând, Kate încuviinţă totuşi din cap. Apoi totul începu să se năruie, toată stăpânirea de sine pe care se căznise atâta să şi-o păstreze.

Agenţii i-au dus afară, la un Ford Explorer cu însemnele Serviciului Şerifilor Federali, care apăruse fără zgomot. Bagajele lor erau deja în spate. S-au urcat în maşină. Kate o luă la fugă şi-şi lipi palma de fereastra udă.

— *Vă iubesc pe toţi*...

„Şi eu te iubesc", se citi pe buzele mamei ei, care-şi răsfiră degetele în dreptul palmei lui Kate pe cealaltă parte a geamului.

Explorerul o luă încet din loc. Kate se uita încremenită, cu lacrimile curgându-i nestăvilite acum. Trebuia să se lupte din toate puterile cu ea însăşi, ca să nu se repeadă şi să smulgă portiera din ţâţâni şi să se arunce şi ea înăuntru. Nu-şi putu alunga gândul că poate îi vede pentru ultima oară.

— Ne vom revedea curând! strigă ea după ei.

Toţi cei trei se răsuciră şi-i făcură semn cu mâna prin geamul fumuriu. Explorerul se opri la capătul drumului de acces dinspre şosea. Apoi o coti în dreptul pilonilor din piatră. Luminile de poziţie scânteiară roşiatic, după care dispărură.

Kate stătea acolo cu mâna ridicată, în ploaia care se înteţea.

Cei doi agenţi urcară pe locurile din faţă ale Jeepului. Motorul porni. Kate îi putea vedea faţa tatălui ei prin geamul fumuriu. Dintr-odată, un val ascuţit de panică o săgetă printre coaste.

Maşina agenţilor federali începu să se îndepărteze.

Kate făcu câţiva paşi după ea.

— *Tată*!

Acum inima îi bătea nebuneşte. Nu putea să-l lase să plece aşa. Indiferent ce-ar fi făcut. Iar ea voia ca el să ştie. El avea nevoie să ştie. Ea îl iubea. *Chiar îl iubea.* Începu să alerge după maşină.

— *Tati, stai, te rog*...!

Jeepul se opri aproape de ieşirea în drumul de acces. Kate mai făcu câţiva paşi. Geamul portierei din spate începu să coboare încet.

Ea îi văzu chipul. Se uitară unul la celălalt, sub ploaia care se înteţea. El îi făcu cu ochiul. Era un aer de tristeţe pe faţa lui – o negrăită resemnare. Ea simţi că mai e ceva ce s-ar cuveni să-i spună.

Apoi maşina se puse iar în mişcare.

Kate făcu singurul lucru la care se putea gândi, când geamul portierei începu să urce din nou şi doar ochii lui mai rămăseseră vizibili. Lucrul despre care ştia că el îl va înţelege, în timp ce maşina se îndepărta.

Îi făcu semnul lor de salut cu un singur deget.

Capitolul 18

Greg îşi opri maşina în faţa pilonilor din piatră de pe Beach Shore Road. O maşină fără însemne, de la Serviciul Şerifilor Federali, stătea parcată în dreptul intrării pe drumul de acces, blocându-l. Trecuseră trei zile de când familia lui Kate fusese luată şi pusă sub pază.

Un agent tânăr coborî din maşină şi le ceru să se legitimeze, scrutând atent faţa lui Kate. Apoi, cu un semn din cap amical, îi lăsă să treacă.

Kate se uită lung la casa tăcută, cu toate ferestrele închise, în timp ce se apropiau pe aleea cu pietriş.

— E o chestie total ciudată, Greg, spuse ea. Asta-i casa mea.

— Ştiu, dădu Greg din cap, întinzându-se peste spătarul scaunului şi strângând-o de mână.

Kate n-avea nici cea mai vagă idee unde se află familia ei. Nu ştia decât că sunt toţi în siguranţă, nevătămaţi, şi că se gândesc foarte mult la ea. Aşa-i spusese Margaret Seymour.

Garajul cu locuri pentru cinci maşini era gol acum. Ferrariul tatălui ei fusese deja ridicat. La fel ca tabloul de Chagall, desenele de Dalí şi conţinutul vinotecii, i se spusese. Range Roverul mamei ei era parcat afară, în rondul din faţa casei. Îşi va găsi drumul spre ei curând.

Asta era tot ce mai rămăsese.

De uşă fusese lipit un anunţ. Casa fusese confiscată. Simplul fapt că intrase pe uşă, în vestibulul cu scară spre primul etaj, îi provocă lui Kate cea mai ciudată, însingurată senzaţie pe care o simţise vreodată.

Obiectele lor personale fuseseră puse în cutii şi lăsate în holul de la intrare. Gata să plece către o destinaţie necunoscută.

Lucrurile lor erau acolo, dar familia ei dispăruse.

Lui Kate îi reveni în minte cum arăta casa în prima zi a mutării lor acolo. „Cât e de mare!”, exclamase mama ei. „Lasă că o umplem noi”, spusese tatăl

ei, zâmbind. Justin găsise o cameră cu pod la ultimul etaj şi se proclamase stăpân peste ea. Apoi se duseseră toţi în spate şi se uitaseră în zare, spre braţul de ocean. „Arată ca un castel, tati”, spusese Em, uimită. „Chiar e a noastră?”

Acum era plină doar cu pustietatea asta goală şi sumbră. Ca şi cum muriseră toţi.

— Te simţi bine? o întrebă Greg, strângând-o iar de mână, cum stăteau amândoi în picioare în vestibul.

— Da, n-am nimic, minţi Kate.

Urcă la etaj, în timp ce Greg se duse să arunce o privire la parter. Kate îşi aminti zgomotele atât de familiare altă dată. Paşi alergând grăbiţi în sus pe scări. Emily ţipând nu ştiu ce despre părul ei. Tatăl uitându-se la CNN pe televizorul mare din salon. Parfumul florilor mamei.

Kate aruncă o privire în camera lui Emily. Pe pereţi încă mai erau lipite fotografii. Instantanee cu ea şi prietenii de la şcoală, în sala de jocuri video. Echipa ei de squash din campionatul Maccabean pentru juniori. Trebuiseră să plece în prea mare grabă. Acestea erau lucruri importante.

Cum de fuseseră lăsate în urmă?

Una câte una, Kate începu să le dezlipească. Apoi se aşeză pe pat şi ridică ochii spre tavanul albastru, înstelat.

Îşi dădu seama că n-o va mai putea vedea pe surioara ei cum creşte. N-o va putea vedea cum se duce la balul de absolvire. Sau să asiste la ceremonia ei de înmânare a diplomei. Sau s-o mai vadă bătându-şi măr adversarele, jucând din prima poziţie pentru şcoala ei. Nici măcar nu vor mai avea acelaşi nume de familie.

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii lui Kate, mânioase şi imposibil de explicat.

Greg urca tropotind pe scări.

— Hei, unde eşti? Ia uite ce-am găsit! îl auzi strigând.

Intră în camera lui Em cu două măşti uriaşe, înfăţişându-i pe Bill Clinton şi pe Monica Lewinsky, de la o petrecere de Halloween la care se duseseră părinţii ei acum un an. Îi văzu faţa lui Kate şi se opri.

— Ooof, Kate, oftă el şi se aşeză lângă ea în pat, după care o prinse în braţe.

— *Nu mă pot abţine*! exclamă ea. Pur şi simplu sunt înnebunită, îmi pierd minţile de furie. N-avea niciun drept să ne facă una ca asta. Ne-a furat familia, Greg.

— Ştiu... ştiu..., spuse el. Poate că n-a fost o idee aşa de bună să venim aici. Vrei să plecăm?

Kate scutură din cap.

— Dacă şi-aşa am venit... La naiba. Hai să facem ce ne-am propus.

Kate luă de pe pat fotografiile lui Emily şi, înainte să coboare amândoi la parter, deschise uşa de la dormitorul părinţilor ei. Erau tone de cutii acolo. Haine, parfumuri, tablouri. Toate împachetate. Gata de plecare.

Sertarul unei comode rămăsese deschis şi Kate observă ceva înăuntru. O mapă din piele, îndesată cu hârtii vechi, pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Trebuie să fi fost a tatălui ei. Era plină cu fotografii şi documente îngălbenite de vreme. Poze cu el şi cu Sharon, de la începutul relaţiei lor, când el era student la NYU şi ea în primul an la Cornell. Nişte certificate de evaluare a unor pietre preţioase. O fotografie de-a mamei lui, Rosa. Scrisori... *Cum a putut să le lase pur şi simplu aici*?

Închise la loc mapa, după ce vârâse înăuntru şi pozele lui Em. Acestea erau tot ce-i mai rămăsese lui Kate.

Au coborât la parter şi s-au mai oprit o ultimă dată în vestibulul cu tavan înalt.

— Eşti gata? întrebă Greg în cele din urmă.

Kate încuviinţă din cap.

— Vrei să iei şi astea? zâmbi el pe sub mustaţă, întinzându-i măştile cu Bill şi Monica.

— Nţţ, tata nu-l putea suferi pe Clinton. Chestia asta a fost doar o glumă tâmpită din partea lui.

Greg le azvârli într-o găleată de gunoi de lângă uşă.

Kate se mai uită o dată în jur.

— Nu ştiu ce-ar trebui să simt, zise ea. Am să ies pe uşa asta şi am să-mi las în urmă tot trecutul.

O năpădi un val de tristeţe.

— Nu mai am familie.

— Ba da, ai, spuse Greg şi o trase spre el. Mă ai pe *mine.* Hai să ne căsătorim, Kate.

— Ei da, pufni ea. Aşa, învârte şi tu cuţitul în rană. Hai să ne căsătorim şi dă-o dracului de nuntă, ce ne mai trebuie?

— Ba nu, vorbesc serios, spuse el. Ne iubim. Peste un an şi jumătate voi fi doctor plin. Puţin îmi pasă dacă nu suntem decât tu şi cu mine. Hai s-o facem, Kate – hai să ne căsătorim!

Ea îl privi lung, rămasă fără vorbe, cu ochii umezi şi sclipitori.

— *Acum eu sunt familia ta.*

PARTEA A DOUA

Capitolul 19

PAISPREZECE LUNI MAI TÂRZIU...

— Hei, Fergus... haide, băiete, hai să mergem!

Era o dimineaţă limpede şi rece de toamnă, când Kate pătrundea în pas vioi pe poarta parcului din Tompkins Square Park cu Fergus, corcitura de şase luni între labrador şi pudel pe care o adoptaseră ea şi Greg. Câinele alerga după o veveriţă la capătul lesei elastice, câţiva metri în urma ei.

Nenorocirea petrecută anul trecut părea să fie acum la mare depărtare în timp.

Acum era Kate Herrera. Ea şi Greg se căsătoriseră în urmă cu opt luni, la starea civilă. Locuiau într-un apartament amenajat la etajul şapte, ultimul, dintr-un fost depozit transformat în clădire de locuit pe Seventh Street, la doar câteva străzi distanţă de parc. Greg se pregătea să-şi încheie ultimul an de rezidenţiat.

Kate alerga cu Fergus cam în fiecare dimineaţă, înainte s-o pornească spre serviciu. Iar în alte două dimineţi, miercurea şi sâmbăta devreme, se ducea să vâslească la debarcaderul Peter Jay Sharp de pe râul Harlem. Continua să lucreze la acelaşi laborator. Peste un an îşi va lua diploma de master. Pe urmă, încă nu ştia ce va face. Greg îşi trimisese dosarul de angajare în mai multe locuri. Totul se reducea la întrebarea unde va ajunge să practice medicina. Pe parcursul anului trecut fuseseră nevoiţi să renunţe la mulţi dintre vechii lor prieteni.

În continuare, Kate nu ştia unde se află familia ei. Undeva departe în vest... asta era tot ce ştia. La fiecare câteva săptămâni primea e-mailuri şi scrisori, ocazional câte-un telefon dirijat printr-un site neutru WITSEC de pe Internet. Em juca iarăşi squash şi începuse să se gândească la colegiu. Iar Justin avea dificultăţi cu adaptarea la altă şcoală, la alţi prieteni. Dar pentru mama ei îşi făcea griji Kate. Faptul că se ascundea în acest loc nou pentru ea, unde nu prea putea să-şi facă prieteni, începea s-o marcheze. De când tatăl ei fusese eliberat din detenţie, Kate auzise că relaţiile deveniseră foarte încordate între el şi mama ei.

Kate nu-l văzuse pe tatăl ei decât o dată. Chiar înainte de proces. Cei de la WITSEC aranjaseră întâlnirea – în secret. Nu voiau ca ea să fie văzută asistând la şedinţele de judecată. Cu doar câteva săptămâni înainte, una dintre martorele-cheie ale procurorilor, o contabilă de la firma Argot – o femeie de patruzeci de ani, mamă a doi copii – fusese împuşcată mortal, chiar pe stradă, pe Sixth Avenue. Ziua în amiaza mare. Ştirea apăruse în toate ziarele şi emisiunile de actualităţi, declanșând un nou val de spaimă. De-aceea luaseră și câinele, glumeau între ei. Deși firește că nu era amuzant. Era ca dracu' de înfricoșător.

Şi oricum, tot ce-ar fi fost Fergus în stare să facă era să te lingă până mureai de gâdilătură, în caz că ar fi încercat cineva ceva.

— Haide, băiete! îl trase Kate pe Fergus către o bancă.

Pe alee era un mim amator care-şi făcea numărul. Aici tot timpul avea loc câte-o reprezentaţie.

Până la urmă, Concerga, Columbianul de la Paz, cel pe care-l vânau toţi, fugise din ţară înainte să înceapă procesul. Celălalt, Trujillo, fusese pus în libertate, fiindcă fără martora principală, procurorii nu-l mai puteau acuza. Harold Kornreich fusese condamnat. Prietenul tatii. De aceea se destrămase familia lor? Şi tatăl lor trimis după gratii? Fostul partener de golf al tatii era acum într-o închisoare federală, ispășind o pedeapsă de douăzeci de ani.

Kate aruncă o privire la ceas. Trecuse deja de opt. Trebuia să fie la laborator înainte de nouă şi jumătate. Ar fi cazul să se pună în mişcare. Se mai uită un minut la spectacolul mimului, rupând o îmbucătură dintr-un baton de PowerBar, ca să-şi crească glicemia. Fergus părea şi el amuzat.

— E bun, nu-i aşa?

Vocea venise dinspre o bancă de peste alee, luând-o prin surprindere pe Kate. Un bărbat cu o barbă încărunţită, tunsă cu grijă, purtând o jachetă de velur cam şifonată şi cu o şapcă de stofă pe cap. Avea în poală un ziar. Kate îl mai văzuse de câteva ori în parc.

— Nu cred că am mai văzut rasa asta.

Bărbatul zâmbi şi făcu un gest înspre Fergus. Când se aplecă înainte şi-l chemă la el, Fergus, lipsit cu desăvârşire de suspiciune, se conformă bucuros.

— Se numeşte labrapudel, îi răspunse Kate. E o încrucişare între labradorul auriu şi pudel.

Bărbatul prinse în palme botul lui Fergus.

— Toate chestiile astea noi... Încă un lucru de care să te simţi depășit fără speranţă. Şi eu care credeam că nu e decât Internetul, zâmbi el.

Kate zâmbi şi ea. I se păru că sesizează un fel de accent. Oricum, pe Fergus părea să-l încânte atenţia acordată.

— Te-am mai văzut pe-aici din când în când, spuse el. Mă numesc Barretto. Poţi să-mi spui Chaim, acum că suntem prieteni vechi.

— Eu sunt Kate, îi răspunse ea.

Cei de la WITSEC o avertizaseră să se arate întotdeauna prudentă şi să nu-şi dezvăluie niciodată numele de familie. Dar bărbatul acesta... Simţea că e niţel cam exagerat să păstreze distanţa. Era inofensiv.

— Pe Fergus cred că-l cunoşti deja.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Kate, se înclină el politicos, apoi îi prinse lăbuţa lui Fergus: Şi pe tine la fel, amice.

Timp de câteva clipe se rezumară la a-l privi pe mim, apoi el spuse ceva care-o luă pe Kate complet pe neaşteptate.

— Eşti diabetică, nu-i aşa, domnişoară Kate?

Kate se uită lung la el. Se surprinse strângând un pic mai tare în mână lesa lui Fergus. Un frison nervos îi parcurse spinarea.

— Te rog, nu te alarma, încercă bărbatul să surâdă. N-am vrut să fiu băgăcios. Pur şi simplu te-am mai văzut pe aici şi am observat că îţi verifici pulsul după ce ai alergat. Uneori se întâmplă să scoţi ceva dulce din buzunar. N-am vrut să te sperii. Soţia mea era şi ea diabetică, asta-i tot.

Kate se linişti pe loc şi se simţi niţel ruşinată. O irita faptul că trebuie să reacţioneze în acest fel, cu atâta reţinere faţă de oamenii pe care nu-i cunoştea. Omul voia doar să fie prietenos, atât şi nimic mai mult. Şi măcar o dată, de data aceasta, chiar era o senzaţie plăcută să-i răspundă la fel.

— Cum se simte soţia dumitale? întrebă Kate.

— Mulţumesc de întrebare, spuse cu duioşie bărbatul, dar s-a dus de mult dintre noi.

— Îmi pare rău, spuse Kate, întâlnindu-i privirea cercetătoare.

Artistul amator îşi terminase reprezentaţia. Toată lumea îl aplaudă politicos. Kate se ridică de pe bancă, uitându-se la ceas.

— Mă tem că trebuie să plec, domnule Barretto. Poate o să ne mai vedem.

— Eu aşa sper.

Bătrânul îşi scoase şapca. Apoi, pentru a doua oară, a spus ceva care i-a încleştat lui Kate stomacul.

— Şi *buenos días* şi ţie, Fergus.

Kate se strădui din toate puterile să surâdă, pornind să se îndepărteze, cu pulsul accelerat. Vocea lui Cavetti nu se depărta niciodată prea mult din gândurile ei: „*Dacă ţi se pare vreodată ceva în neregulă, Kate, pur şi simplu ia-o din loc*...” Trase spre ea lesa lui Fergus.

— Hai, băiete, trebuie să mergem acasă.

Kate se îndreptă spre intrarea în parc, spunându-şi să nu se uite în urmă. Dar când se apropia de poarta dinspre C Avenue, aruncă totuşi o privire în jur.

Bărbatul îşi pusese ochelarii şi reîncepuse să-şi citească ziarul. *Nu poţi trece prin viaţă suspectând pe toată lumea,* se admonestă singură. *E mai bătrân şi decât tatăl tău, Kate*!

Capitolul 20

Incidentul din parc i-a rămas în minte lui Kate vreo câteva zile. O făcea să se simtă jenată, un pic mânioasă. Lui Greg nu i-a pomenit deloc despre el.

Dar două zile mai târziu, zăvorul transversal de la uşa apartamentului lor a fost acela care a început s-o sperie.

Se grăbea spre casă după serviciu, cu braţele încărcate de cumpărături. A auzit telefonul sunând și pe Fergus lătrând înăuntru. Greg era la spital. Kate şi-a vârât cheia în broască, sprijinindu-şi pe genunchi pungile pline de la supermarket.

Uşa nu voia să se deschidă. Bara transversală era trasă.

Pe Kate o fulgeră un sentiment covârşitor de alarmă.

Zăvorul acela nu stătea niciodată tras.

Ei nu-l încuiau niciodată.

Era un mecanism din acela greu, de oţel, folosit de obicei pentru uşile de la depozitele de marfă. De fiecare dată te durea capul până-l deschideai. Şi se înţepenea întruna. Procesul se terminase de mult. Locuinţa avea sistem de alarmă. Contractul de închiriere şi telefonul erau amândouă pe numele lui Greg.

Kate bâjbâi după cheia de la zăvor, reuşind într-un târziu să deschidă uşa.

Ceva nu era în regulă...

Kate îşi dădu seama de asta imediat ce păşi înăuntru.

— *Greg*...? îl strigă ea.

Deşi ştia că Greg nu-i acasă. Fergus tropăi bucuros în întâmpinarea ei. Kate cercetă cu privirea în jur. Toate păreau să fie la locul lor. Apartamentul avea tavane înalte și ferestre mari, arcuite în partea de sus, care dădeau spre est, deasupra C Avenue. Dezordinea generală – reviste, perne, o sticlă de apă, telecomanda TV lăsată pe canapea – era neatinsă, exact la fel cum o lăsase de dimineaţă.

Era ciudat, şi un pic cam sinistru. Kate ştia că n-are nicio logică. Îl mângâie pe Fergus. Totul părea la fel.

Doar că nu putea scăpa de senzaţia că fusese cineva înăuntru.

Apoi, chiar în ziua următoare, ea și Tina beau o cafea în cantina institutului de cercetare.

Deja lucrau împreună de un an întreg şi se putea spune că deveniseră cele mai bune prietene. Ca nişte surori. De fapt, dat fiind că Tina începuse să-şi vopsească părul într-o nuanţă mai deschisă, lumea era de părere că începuseră chiar să semene puţin una cu cealaltă.

Tina îi povestea lui Kate despre un nou proiect pe care i-l dăduse Packer.

— Injectez soluţia asta izotropă în substanţa nucleică. Practic dispersează lichidul de suprafaţă şi...

Brusc, Kate îşi simţi atenţia atrasă către ceva din cealaltă parte a încăperii.

Individul acela, în capătul îndepărtat al cantinei, aşezat singur la o masă. Părul ţepos tuns scurt, perciuni, o mustăcioară neagră. Trăsături tipic hispanice. Kate avea senzaţia că l-a mai văzut undeva. Doar că nu-şi putea da seama unde... De câteva ori, deja, observase cum privirea lui se îndreaptă spre ea printre ceilalţi clienţi din cantină.

Încercă s-o urmărească pe Tina, dar uitându-se mai mereu cu coada ochiului spre individ, care o dată sau de două ori îi întâlni privirea. O făcea să se simtă neliniștită. Dar în ultima vreme se simţise adeseori neliniştită, trebuia să recunoască... de când martora aceea fusese ucisă pe Sixth Avenue.

Când îşi aruncă iar ochii spre el, tipul plecase.

— Terra către Kate. Alooo, recepţie..., pocni Tina din degete. Ştiu că-i plicticos. Dar mă urmăreşti, totuşi?

— Scuze, spuse Kate. Soluţia izotropă...

Se uită în jur.

Apoi îl văzu din nou.

De data aceasta era în picioare. Îşi croia drum printre mese. *Spre ea.* Purta un impermeabil închis la culoare, care se deschise larg în faţă, ca și cum tipul ar fi scotocit după ceva înăuntru. Kate simţi un junghi de spaimă.

— Kate, îşi flutură Tina o mână în faţa ei. Ce-i cu tine?

E o prostie, îşi spuse ea în gând. Dar inima nu voia s-o asculte. I se zbătea nebuneşte în piept. *Suntem într-un loc plin de lume. Nu se poate întâmpla nimic aici.* El se îndrepta direct spre ea.

Kate simţi cum i se scurge sângele din obraji.

— Tina...

După un pager băgase el mâna sub haină. Tipul cu figură de hispanic veni direct la ea, oprindu-se în faţa mesei unde stătea împreună cu Tina. Ea aproape că sări în sus de pe scaun.

— Lucrezi pentru Packer, nu-i aşa?

— Poftim?

— Tu eşti Kate, nu? zise hispanicul, cu un surâs larg pe figură. Ne-am cunoscut cu o lună în urmă, când am venit la tine la birou. Eu lucrez pentru cei de la Thermagen. Ţi-aminteşti? De la mine cumperi Dioxitribe.

— A, da, zâmbi Kate uşurată. Într-adevăr, mă cheamă Kate...

Chestia asta începea să scape de sub control.

Mai târziu, Kate era în cămăruţa înghesuită cu calculatoare pe care ei o numeau bibliotecă, copiind pe un CD notiţele cu rezultate. Se auzi o bătaie în uşă.

Întoarse capul şi o văzu pe Tina în prag. Părând nedumerită şi un pic îngrijorată.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acolo?

— Adică jos, la cantină? ridică din umeri Kate cu un aer vinovat.

— Nu, în Italia. În al doilea an de colegiu. Da, bineînţeles că la cantină! Ce se întâmplă, Kate? Vine-un tip oarecare la tine şi tu intri pur şi simplu în panică... fix acolo la masă. Toată săptămâna n-ai prea fost în apele tale. Limfoblastul – alaltăieri l-ai băgat la ciclospori. Se întâmplă ceva cu tine?

— Nu prea știu ce să zic, răspunse Kate, împingându-şi scaunul din faţa calculatorului, apoi continuă, după ce inspirase aer în piept: Mă simt cam ciudat. Nu ştiu cum să-ţi explic, de parcă aş avea tot felul de închipuiri. Vreau să spun, în legătură cu tatăl meu.

— Cu tatăl tău? spuse Tina, săltându-se cu fundul pe birou; în privinţa acestui subiect nu avea nevoie de explicaţii. De ce tocmai acum?

— Nu ştiu. A fost ceva care a declanșat totul, în urmă cu câteva zile.

Îi povesti Tinei despre bărbatul din parc, cu Fergus.

— Poate e doar fiindcă procesul s-a terminat şi faptul că acum el este în libertate. Am senzaţia că mi se năzar tot felul de lucruri, Teen. Mă tem, într-un fel, că încep s-o cam iau razna...

— N-o iei deloc razna, Kate. Ţi-ai pierdut familia. Oricine ar înţelege chestia asta. Dar ce are de spus bunul tău *doctor*?

— Greg? Zice că sunt pur şi simplu nervoasă, că mă sperii prea uşor. Şi poate că are dreptate. Uite, de exemplu ieri chiar am reușit să mă autosugestionez singură că a umblat cineva la încuietorile noastre şi-a intrat pe furiş la noi în apartament. Că până și Fergus se uita la mine într-un fel cam ciudat.

— Am auzit că la centrul medical se ocupă cu rezultate foarte bune de paranoia schizofrenică acută. Vorbeşte cu Packer, poate îţi face rost de-o reducere, spuse Tina, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Da, mersi, se strâmbă Kate chipurile oţărâtă. Poate că pur și simplu mi-e dor de ai mei, Tina. Deja a trecut mai mult de un an.

— Ştiu cum se cheamă ce ai tu, zise Tina.

Kate se uită lung la prietena ei.

— Poftim?

— *Laborafobie,* spuse Tina.

— Cum?

— Laborafobie. Cu alte cuvinte, îţi petreci prea mare parte din timp în locul ăsta nenorocit.

— Precis, râse Kate. Slavă Domnului că ne-am dat seama din timp. Simptome?

— Uită-te în oglindă, drăguţo. Din fericire, ştiu cu ce se vindecă. Trebuie neapărat să ieşi dracului de aici, Kate. Du-te acasă. Stai cu iubiţelul tău, petreceţi împreună o seară romantică. Termin eu până diseară ce-avem de făcut aici.

— Sunt convinsă că ai dreptate, oftă Kate, împingându-şi scaunul înapoi spre masa calculatorului ei. Dar mai am un pic de treabă de făcut.

— Vorbesc serios, o prinse Tina de braţ. Uiţi că am mai multă autoritate decât tine. Sunt cu un an înaintea ta la doctorat. Ia-te şi du-te acasă, Kate. Nu eşti nebună. Pur şi simplu ţi-e dor de familia ta. Cui nu i-ar fi? Toată lumea ştie prin ce ai trecut.

Kate zâmbi. Poate că Tina are dreptate. Poate că asta era tot ce avea nevoie. Să-şi limpezească puţin creierul, să se ghemuiască în pat cu o tavă de mâncare chinezească în braţe şi să se zgâiască la un film idiot cu Adam Sandler, pe canalul cu plată per vizionare. Să facă ceva romantic. Greg chiar pomenise ceva cum că în seara asta are liber de la spital.

— Nu cred că ar fi realmente o tortură pentru mine să-l las naibii de serviciu pentru o seară.

— Aşa te vreau, fato! Hai, şterge-o, până nu-mi iau cuvântul înapoi. Încui eu când plec.

Kate se ridică şi-şi îmbrăţişă prietena.

— Eşti o dulceaţă. Mulţumesc frumos.

— Da, ştiu. A, Kate, şi încă ceva...

Kate se răsuci din uşă.

— Da?

Tina îi făcu cu ochiul.

— Dă-ţi silinţa să *nu* te prelingi toată pe jos dacă se aşază lângă tine omul nepotrivit, în autobuzul spre casă.

Capitolul 21

Când Kate a ajuns acasă, peste tot în apartament erau lumânări aprinse. Combina stereo cânta încet. Ceva lent şi romantic – Norah Jones.

Greg se strecură afară în întâmpinarea ei, purtând tricoul lui ponosit imprimat cu pieptar şi revere de smoching, şi o cravată pe după gât.

— Signora Kate...

Fergus se gudura fericit, purtând şi el o cravată înnodată pe după zgarda de la gât.

Kate îi aruncă lui Greg o căutătură suspicioasă.

— Te-a sunat Tina, nu-i aşa?

— Nu *pe mine*, îi făcu Greg cu ochiul, arătând cu bărbia spre Fergus. *Pe el.*

Kate chicoti, scoţându-şi jacheta.

— OK, Casanova, ce-ai de gând?

Greg o conduse către măsuţa de cărţi pliantă pe care o cumpăraseră cu cinci dolari dintr-un magazin de vechituri, şi pe care el o aşezase la mijloc în faţa ferestrelor. Podul Williamsburg era luminat feeric. Pe masă se vedeau o lumânare cu flăcăruia tremurândă şi o sticlă de vin.

— Tocmai me preparam se torn aţest Mazis-Chambertin 1990, începu să se prostească Greg, imitând accentul inspectorului Clouseau, dar care suna mai degrabă a spaniola lui maternă decât a franceză, dar ca să vezi, în locul lui este un verişore îndepărtat, un vino di surcelo.

Turnă în pahare şi adăugă:

— Tot ce-şi poate permite un rezident din anul trei.

— Recoltă din 2006. Iulie. Mişto! chicoti Kate, lăsându-l pe Greg să-i aşeze în poală un şervet. Şi ca să meargă cu acest vin...?

— Ca să meargă *cu* el – Greg flutură ceremonios din degete în direcţia bucătăriei – avem specialitatea bucătarului nostru şef... Vită cu sos de curry verde şi crevete în stil thai, servite, ca de fiecare dată, în castroanele lor de gală din porţelan fin.

Kate zări mai multe cutii din carton izoterm, cu sigla restaurantului lor thailandez preferat, încă aşezate pe o tavă, cu beţişoarele alături.

Râse aprobator.

— Asta-i tot?

— Cum adică: „*Asta-i tot*?”, pufni Greg ironic. Iar pentru mai târziu, ca să fie tacâmul complet în această întâlnire romantică de vis...

Scoase de la spate caseta unui film pe DVD.

Jack Black. *School of Rock.*

— Perfect!

Kate nu s-a putut abţine să nu râdă. Adevărul e că i-ar fi prins bine să se uite la ceva eminamente stupid şi de-o imbecilitate totală, în seara aceasta. Poate că Tina avea dreptate. De asta avea nevoie, până la urmă.

— Mademoiselle este impresionată? întrebă Greg, turnând încă un pic de vin.

— Foarte impresionată, îi făcu Kate cu ochiul. Doar că s-ar putea să am şi eu o idee.

— Şi care să fie aţeea? întrebă Greg, apropiindu-şi paharul de al ei pentru un toast.

— *Ne vedem în dormitor.* În două minute? Mă duc doar să fac un duş şi să mă dau cu ceva care miroase bine.

Greg se scărpină în barbă şi renunţă la accentul caraghios.

— Cred că pot să suport ideea.

Kate sări în picioare, depunând în fugă un sărut provocator pe colţul gurii lui. Apoi se grăbi să intre în baie, scoţându-şi din mers tricoul şi blugii.

Intră în cabina de duş, simţind cum se înviorează din toţi porii, pe măsură ce stropii de apă călduţă îi loveau faţa. Cu programul dement de lucru al lui Greg şi cu tot stresul din anul care abia trecuse, deveniseră şi ei ca un cuplu de multă vreme căsătorit. Uitaseră cum e să te distrezi pur şi simplu, să te simţi bine. Kate lăsă apa să-i ude părul şi să i se scurgă pe tot corpul până jos, apoi începu să-şi săpunească pielea cu un săpun care mirosea teribil de sexy, a ceva cu lavandă, pe care-l găsise la magazinele Sephora.

Uşa cabinei de duş se deschise pe neaşteptate. Greg păşi înăuntru, cu un zâmbet ghiduş pe faţă.

— Scuze, n-am mai avut răbdare.

În ochii lui Kate apăru o sclipire jucăuşă.

— Aşa deci... şi de ce-a durat atât până să vii?

Se sărutară sub biciuitul stropilor fierbinţi. Greg o trase spre el şi fiecare părticică din trupul ei păru să se trezească brusc la viaţă.

— Mmm, ce bine miroşi, suspină el, afundându-şi bărbia între claviculele ei şi masându-i cu palmele fesele tari, sânii.

— Iar tu miroşi a spital de urgenţă, mustăci Kate. Sau o fi vreo rămăşiţă din sosul ăla de ardei?

El se scuză dând din umeri.

— Lidocaină.

— Aha...

Ea făcu ochii mari, simţindu-l cum se lipeşte cald de ea.

— Ce-ai adus cu tine, un linguroi?...

Începură amândoi să râdă şi Greg o întoarse cu spatele, ghidând-o uşurel cu mâinile, în timp ce-şi făcea loc s-o pătrundă.

— Foarte bun plan, Kate.

Întotdeauna ştia cum s-o facă să uite de toate. Iar ea chiar îşi dădea seama cât de norocoasă este. Se legănară pe loc timp de câteva clipe, el ţinând-o cu mâinile de coapse. Senzaţia pe care i-o dădea prezenţa lui înăuntrul ei îi umplea trupul de căldură, îi făcea inima să bată mai repede. Kate lăsă să-i scape un suspin, începu să gâfâie. Apoi tot mai repede şi mai tare, sub ploaia de stropi, se izbeau unul de coapsele celuilalt. Ritmul lor începu să se intensifice şi ea se încordă pe dinăuntru. Greg gâfâia şi el. Descărcarea finală a fost magnifică. Kate închise ochii. Câteva momente mai târziu, el stătea lipit de trupul ei sub bura de apă călduţă, iar inima ei bătea febril, cu trupul în acelaşi timp eliberat şi încordat ca un arc.

— Scuze pentru cină, o tachină el.

— Nu-ţi bate capul, suspină Kate cu capul cuibărit în umărul lui.

— Va trebui să ne mulţumim cu asta.

Ceva mai târziu au luat totuşi cina. În pat. Direct din cutiile de la restaurant.

S-au uitat apoi la filmul cu Jack Black, râzând în hohote. Kate îşi odihnea capul de-a curmezişul peste pieptul lui Greg. Fergus dormea încolăcit la picioarele patului, în coşul lui. De multă vreme nu se mai simţise ea atât de relaxată.

— Încă un pic de vin *maintenant, s'il vous plaît,* spuse Kate, clătinându-şi paharul gol.

— E rândul tău să te duci, dădu el din cap. Eu am robotit în bucătărie toată ziua.

— *Rândul meu*? îl înghionti ea în joacă. Pardon, e *seara mea.*

— A, ca şi cum n-ai primit destul până acum?

— Bine, bine, cedă Kate şi-şi trase pe ea bluza de pijama. Să vedem dacă vin înapoi şi cu ceva pentru tine.

Soneria telefonului.

— *La naiba,* oftă Greg zgomotos.

Ajunseseră să deteste ţârâitul telefonului la ore neaşteptate. De obicei erau cei de la spital, chemându-l să vină de urgenţă.

Kate bâjbâi după telefon. Nu recunoscu numărul de pe ecran. Măcar nu erau cei de la spital.

— Alo, răspunse ea.

— Kate, aici Tom O'Hearn. Tatăl Tinei.

— Bună!

Se întrebă oare de ce o suna atât de târziu seara. Tonul vocii îi suna obosit şi încordat.

— Kate, s-a întâmplat o mare nenorocire...

Kate întoarse o privire neliniştită spre Greg, simţind un tremur nervos cum îi coboară pe şira spinării.

— *Ce anume*?

— Tina a fost împuşcată, Kate. Acum e în sala de operaţii. E rău de tot. Doctorii nu ştiu dacă va reuşi să scape.

Capitolul 22

Au dat fuga într-acolo cât de repede au putut, aruncând pe ei un pantalon de trening şi un pulover, prinzând un taxi către Centrul Medical Jacobi din Bronx, cam la treizeci de minute de mers cu maşina.

Tot drumul până acolo, Greg a ţinut-o strâns de mână. Peste podul Triborough şi de-a lungul şoselei paralele cu râul Bronx. N-avea niciun sens. Cum să fie Tina împuşcată? Kate abia se despărţise de ea. Tatăl ei spusese că acum e în sala de operaţii. *Rezistă, Tina,* continua Kate să repete în gând, încercând să-şi stăpânească starea de nervozitate. *Hai, Tina, trebuie să rezişti.*

Taxiul opri la intrarea în secţia de urgenţă. Greg ştia precis unde trebuie să meargă. Urcară în fugă scările spre secţia Traume de la etajul al treilea.

Kate îi zări pe Tom şi Ellen O'Hearn, părinţii Tinei, înghesuiţi pe o bancă din faţa sălii de operaţii. Amândoi săriră în picioare când o văzură şi o îmbrăţişară. Ea li-l prezentă pe Greg. Figurile îngrijorate ale soţilor O'Hearn reflectau aceeaşi nelinişte adâncă despre care Kate ştia că se citeşte şi pe faţa ei.

— Cum se simte Tina? întrebă Kate.

Tina era încă în operaţie. Fusese împuşcată în cap, la ceafă. Chiar în faţa laboratorului, în timp ce pleca de acolo. Pe trotuar. Lucrurile nu păreau să stea prea bine. Pierduse mult sânge, dar era încă în viaţă.

— E rău de tot, Kate, clătină resemnat din cap tatăl Tinei. Se zbate între viaţă şi moarte. I-au fost distruse ţesuturile, în profunzime. Medicii spun că pur şi simplu nu pot să se pronunţe.

Greg îl strânse de braţ pe Tom şi spuse că va încerca să afle cum stau lucrurile în prezent de la cineva dinăuntru.

— Cine-ar fi putut să facă una ca asta? întrebă Kate buimăcită, găsindu-şi un loc lângă Ellen pe bancă. De fapt, cum s-a întâmplat?

— Se pare că tocmai când pleca de la laborator, ridică Tom din umeri, neajutorat. Chiar acolo, pe stradă. Pe Morris Avenue. Ceva mai devreme au

fost aici câțiva polițiști. Niște trecători l-au văzut pe cel care fugea. Polițiștii cred că s-ar putea să aibă legătură cu bandele de cartier.

— *Bande de cartier*? făcu Kate ochii mari. Ce naiba are de-a face Tina cu bandele astea?

— Nu știu ce ritual de inițiere, ziceau polițiștii. S-ar părea că animalele astea își dovedesc curajul ucigând așa, la întâmplare. Ziceau că individul în cauză părea să aștepte pe cineva, exact când a ieșit ea din clădirea laboratorului. Abia ce ne sunase, Kate. Cu câteva minute înainte. S-a nimerit într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Kate se întinse spre el și îl îmbrățișă. Dar ceea ce începuse doar ca un zvâcnet surd în capul pieptului se transformase acum în ceva cu mult mai înspăimântător.

Chiar pe stradă. În fața laboratorului. Kate pricepea exact ce vrea să însemne asta.

— De cât timp e înăuntru? întrebă ea.

— Deja de aproape două ore. Ziceau că s-a tras cu o armă de calibru mic. Glonțul a intrat din spate. Ăsta fiind și unicul motiv pentru care mai e încă în viață.

— Tina e puternică, îl strânse Kate de mână pe Tom și o bătu ușurel pe braț pe mama Tinei. O să reziste.

Te rog, te rog să reziști.

Greg se întoarse și el după un timp și le spuse că operația încă nu s-a terminat. Tot ce puteau ei face acum era să aștepte. Și asta au și făcut. Mai mult de două ore. Kate stătea așezată pe podea, cu spatele rezemat de perete. Adevărul care pornise să se contureze rapid începea cu adevărat s-o înfricoșeze. *Ea* era aceea care ar fi trebuit să se afle acolo pe stradă. Îl apucă strâns de mână pe Greg.

Într-un târziu, după ora unu dimineața, chirurgul a ieșit afară.

— Trăiește, spuse el, scoțându-și de pe cap boneta. Asta e vestea cea bună. Glonțul a intrat prin lobul occipital și s-a oprit în frontalul din dreapta. Încă nu putem să ajungem la el. Edemul e prea mare. Mă tem că a pierdut foarte mult sânge. Procedura necesară e una foarte riscantă. Aș vrea să vă pot spune mai multe acum, dar pur și simplu nu știm ce va fi.

Ellen se agăță de soțul ei.

— Doamne, Tom...

— Organismul ei se luptă, spuse doctorul. Semnele vitale rămân stabile. Am pus-o pe un aparat de respirație artificială. O vom trata cât putem noi mai bine în acest moment și vom aștepta să se retragă edemul. Tot ce vă pot spune acum, în deplină sinceritate, este că depinde de noroc.

— Dumnezeule mare din ceruri, suspină Ellen O'Hearn, lăsându-şi capul pe pieptul soţului ei.

Tom o mângâie pe păr.

— Deci tot ce putem face noi este să aşteptăm? *Cât timp*?

— Douăzeci şi patru de ore, patruzeci şi opt. Aş vrea să vă pot spune mai multe. Dar cel mai bun lucru pe care vi-l pot spune acum este că trăieşte.

Kate îl apucă strâns pe Greg. Mama Tinei începu să plângă.

Tom dădu din cap.

— Presupunând că scapă cu viaţă – aici se opri ca să înghită cu mare greutate – totul va fi în regulă cu ea, nu-i aşa?

Sensul întrebării se citea limpede pe chipul lui. Leziuni cerebrale. Paralizie.

— Vom vorbi şi despre asta atunci când va veni momentul, îi răspunse chirurgul, strângându-l blând de umăr. În clipa de faţă nu putem decât să sperăm că va supravieţui.

Să sperăm că va supravieţui...

Kate se lăsă greu pe spate, simţind cum capul îi vâjâie şi se goleşte brusc în acelaşi timp. Îi venea să plângă. Se rezemă de Greg. În hăul inimii ei, întrebările dispăruseră. Un soi de teamă îngrozitoare începu să-şi facă apariţia.

Nu atât teamă, cât certitudine.

Ea era aceea care pleca întotdeauna ultima de la laborator. *Ea* era cea care-ar fi trebuit să se afle în faţa uşii. Chiar poliţiştii o spuseseră. *Părea că individul acela aştepta pe cineva*... *pe ea*!

Se uită la Tom şi la Ellen, simţind nevoia să le spună. *Nu fusese o crimă comisă de bandele de cartier.*

Dar aveau dreptate într-o anumită privinţă: Tina *se aflase* într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Cu toată siguranţa din inima ei, Kate ştia – glonţul acela fusese pentru ea.

Capitolul 23

Emily Geller împinse uşile de la intrarea în şcoala ei şi zări familiara siluetă a Volvo-ului sport-utilitar aşteptând la capătul aleii lungi.

Nici măcar nu catadicsise să vină cu maşina până în dreptul ei.

Un gherţan. Emily clătină din cap. Dar tatăl ei se purtase tot timpul cam ciudat de când revenise alături de ei. Nu mai era acelaşi om pe care îl ştia ea – interesat de orice, glumeţ şi plin de viaţă – care întotdeauna o ducea el

însuși cu mașina la turneele ei de squash și o împingea de la spate dacă nu-şi terminase temele. Sau se răstea la ea când facturile de la telefonul ei mobil veneau cu sume astronomice.

Poate se întâmplase ceva cu el în perioada în care fusese plecat departe. (Hotărâseră cu toţii să nu pronunţe cuvântul închisoare.) Acum, tatăl ei părea tot timpul distrat şi cu gândurile în altă parte. Dacă îi povesteai ceva ce păţiseşi la şcoală sau cum bătuseşi măr pe cineva la squash, nu făcea altceva decât să dea din cap, cu privirea aia ca de sticlă, pe jumătate mulţumită, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

Nimic nu mai era ca înainte.

Lui Emily nu-i plăcea aici. Îi era dor de prietenii ei, de antrenoare. Cel mai mult și mai mult îi era dor de Kate. Nu mai făceau lucrurile la fel – cu toţii, în familie. Încă un an, și gata, o să scape, își repeta Emily mereu – o să plece la colegiu. Primul lucru pe care-l va face va fi să-și reia numele de familie.

— Tată? spuse Emily, ciocănind în geamul de la portiera pasagerului.

El se uita în gol, cu privirea drept înainte, parcă pierdut în gânduri.

— Alo, tată, eşti pe fir?

Într-un târziu o văzu și îi descuie portiera.

— Em...

Ea își aruncă rucsacul greu pe bancheta din spate.

— Ai ţinut minte să-mi iei geanta cu echipamentul de squash?

— Bineînţeles, dădu el din cap, dar trebuind cu toate acestea să se întoarcă şi să verifice în spate.

— Da, precis, pufni Emily dispreţuitor, aşezându-se pe locul din faţă. Probabil că mama a pus-o acolo.

Era singurul lucru pe care puteau în continuare să-l facă împreună. Lui părea să-i placă la nebunie s-o privească jucând. Fireşte, aici unde erau acum nu aveau o echipă de squash a şcolii şi concurenţa nu era deloc aceeaşi. Dar exista un club, cam la cincisprezece minute de mers cu maşina, unde lucrau câţiva profesionişti cu care ea se putea antrena. Îşi asuma un risc, dar ţinea neapărat să se califice la campionatele naţionale din primăvară, sub alt nume.

Au ieşit din parcarea şcolii şi au luat-o pe strada principală a orăşelului de provincie în care locuiau. După un minut erau pe şosea.

— Azi mă bat cu ţafandache ăla, Brad Danoulis, îi spuse Emily.

Era băieţaşul plin de fumuri care intrase înainte de termen la Colegiul Bowdoin şi care juca pentru o şcoală particulară dintr-un orăşel apropiat.

— Se laudă tot timpul cum că băieţii pot să le facă praf pe fete. Vrei să te uiţi?

— Normal că vreau, tigroaico, spuse distrat tatăl ei.

Purta un sacou cu cămaşă în dunguliţe subţiri, de parcă s-ar fi dus nu ştiu unde. Deşi *niciodată* nu se mai ducea nicăieri.

— Doar că am ceva de făcut, neapărat. Pe urmă mă întorc.

— Încearcă să nu întârzii, tată, da? spuse Emily pe un ton ferm. Am test la chimie şi o lucrare de sfârşit de an despre *Crucişătorul.* Şi oricum, vrei să mă vezi cum dau de pământ cu papagalul ăsta.

— N-ai grijă. Să te uiţi după mine. O să fiu la locul meu obişnuit. O să fiu acolo.

Au ieşit de pe şosea şi s-au îndreptat spre parcul industrial unde-şi avea sediul Clubul de Squash North Bay. Erau deja câteva maşini parcate în faţa clădirii trase în aluminiu. Emily întinse mâna spre geanta din spate.

— Luna viitoare e un turneu regional la San Francisco. Trebuie să mă calific şi eu acolo. Am nevoie de un loc printre primii în clasamentul pentru Coasta de Vest. Am putea merge amândoi. Tu şi cu mine. Ca altă dată, nu?

— Sigur că am putea, încuviinţă tatăl ei. Ce bine ne distram noi doi împreună, tigruţo, mai ştii?

— *Toţi* ne distram, răspunse Emily, pe un ton niţel cam acid, după care îşi trase geanta cu echipamentul de pe bancheta din spate. Ai vreun ultim sfat pentru mine?

— Doar atât, zise el, uitându-se puţin pieziş la ea. Întotdeauna să-ţi aminteşti cine eşti, Em. Eşti Emily Raab.

Ea îşi înclină mirată capul spre el. Tot ce făcea el acum era ciudat.

— Mda, eu mă gândeam că o să-mi spui mai degrabă ceva de genul „Forţează-l la loviturile de rever, Em”.

— Ei, şi asta, tigroaico, zâmbi el.

Când Emily deschise uşa către clubul de squash, el îi făcu şmechereşte cu ochiul, şi doar pentru o fracţiune de secundă fulgerătoare, gestul păru să aibă în el ceva din tatăl ei de altă dată. Cel pe care Emily nu-l mai zărise de multă vreme.

— Dă cu el de pământ, puiule.

Emily îi întoarse zâmbetul ghiduş.

— Nicio grijă.

Înăuntru, Brad era deja pe teren, încălzind mingea cu lovituri scurte şi puternice[8]. Purta un tricou pe care scria *Cabo rocks*[9].

Emily se duse în vestiar, îşi strânse părul în coadă şi se schimbă în pantaloni scurţi. Ieşi afară şi intră pe teren.

---

[8] Mingea cu care se joacă squash, făcură dintr-un cauciuc special, trebuie încălzită până la o anumită temperatură, ca să ricoşeze din peretele în care o lovesc jucătorii.

[9] „E mişto la Cabo”, Cabo fiind o staţiune la modă printre americani, în partea mexicană a peninsulei California.

— Hei.

— Hei, îi întoarse Brad salutul.

Într-o încercare de paradă demonstrativă, el îi „împinse” mingea printr-un serviciu pe la spate.

Emily își rostogoli ochii la el, cu un aer ușor sceptic.

— Ai fost vreodată la Cabo?

— Da. Anul trecut de Crăciun. Super-mişto. Şi tu?

Ea începu să-și exerseze lovitura din dreapta.

— *De două ori.*

Au jucat trei seturi. În primul joc, Brad a luat conducerea. Avea un serviciu diabolic de tare pe diagonală și se mișca iute. Un adversar serios, nu glumă. Dar Emily și-a revenit curând. L-a egalat la opt puncte, după care au alternat mingile de set până ce ea a reușit să câștige jocul cu o lovitură razantă la colț, perfect executată. Brad a părut enervat și a dat cu racheta de podea. Se purta de parcă avusese pur și simplu ghinion.

— Hai să mai jucăm unul.

Emily i-a luat și jocul următor, cu 9-6. Atunci a început Brad să pășească prudent, menajându-și glezna, de parcă și-ar fi scrântit-o.

— Deci o să joci pentru Bowdoin? îl întrebă Emily, știind prea bine că Bowdoin era în prima divizie la squash și că el n-are nicio șansă acolo.

În jocul al treilea ea n-a mai avut nicio problemă. L-a câștigat cu 9-4.

Îl snopise fără drept de apel.

— Fain meci, îi strânse Brad mâna fără vlagă. Ești bună. Data viitoare nu te mai menajez.

— Mersi, dădu Emily ochii peste cap. Până atunci probabil că mi se vindecă și mie încheietura mâinii.

S-a așezat pe bancă, punându-și un prosop în jurul capului, și a sorbit cu sete dintr-o sticlă cu apă. Atunci i-a venit prima oară gândul în minte. Și-a ridicat privirea spre balcon.

Unde naiba-i tata?

Nu se întorsese ca să se uite la ea cum joacă. Nu-l vedea așezat în locul lui obișnuit, de unde asista la meciurile ei. Emily strânse din buze înciudată. Și puțin mânioasă. Deja era trecut de cinci. Îl rugase să se întoarcă la timp.

Unde dracu' e?

Emily ieși afară să se uite după Volvo. Nici urmă de el. Apoi veni iar înăuntru și se așeză să se uite la doi seniori cum se războiesc, timp de aproape o jumătate de oră, făcându-și tema la mate, aruncând câte-o privire spre ușă, până când se enervă atât de tare, încât nu mai putea suporta. Își scoase mobilul și formă numărul de acasă.

— *Nu suntem acasă*..., își începu robotul mesajul de întâmpinare.

Chestia asta începea să devină agasantă. Cineva ar trebui să fie acolo. Unde se duseseră toţi? Se uită iar la ceas. Aproape şase. Avea o mulţime de treabă de făcut. Şi îi spusese, doar. Emily ascultă mesajul robotului, aşteptând cu nerăbdare bipul final.

— Mami, eu sunt. Încă n-am plecat de la club. *Taţi n-a venit să mă ia.*

Capitolul 24

Au trecut douăzeci şi patru de ore. Nicio schimbare.

Nicio schimbare în starea Tinei, nici a doua zi.

Chirurgii tot nu reuşeau să ajungă la glonţ. Tomografiile cerebrale păreau în regulă, dar edemul din jurul rănii era imens, presiunea din interiorul craniului ridicată, şi nu se ştia exact în ce măsură fuseseră lezate ţesuturile. Tot ce puteau face era să aştepte ca umflătura să se retragă. Pur şi simplu nu ştiau dacă Tina va rezista.

Kate şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului, în zilele următoare, la spital cu Ellen şi Tom. Le-a povestit poliţiştilor că Tina rămăsese ultima în locul ei, în seara aceea. Şi că nu lua droguri, n-avea treabă cu nimic ilegal. Că era ultima persoană din lume care-ar fi putut avea vreo legătură cu orice fel de bandă de infractori.

Poliţiştii susţineau că au ceva indicii. Un bărbat cu o basma roşie legată peste frunte fusese văzut sărind într-o dubiţă albă, oprită la câţiva metri distanţă de laborator, şi care o luase apoi în sus pe Morris Avenue. Basmalele roşii erau semnul de recunoaştere al celor din banda Sângeroşilor. În felul ăsta îşi consfinţeau ei apartenenţa la bandă, spusese detectivul anchetator. Împuşcând o victimă nevinovată, pe stradă. Un informator dintr-o bandă rivală lansase zvonul că despre asta era vorba.

Un ritual de iniţiere al unei bande de cartier. Prietena ei zăcea în comă. Cât de mult şi-ar fi dorit Kate să creadă şi ea lucrul ăsta.

În a doua seară, ea şi Greg au ajuns înapoi la apartament după ora două dimineaţa. Niciunul din ei nu putea să doarmă. Sau măcar să se gândească la somn. Nu se puteau gândi decât la Tina. Au stat pur şi simplu acolo, pe canapea, în stare de şoc ca după o explozie, năuciţi.

Într-o zi va trebui să iasă la iveală, şi Kate ştia. Ce va spune ea atunci? Tom şi Ellen aveau dreptul să ştie.

— Trebuie să-l contactez pe Phil Cavetti, Greg, spuse Kate. Cei de la WITSEC trebuie să afle.

Kate era conştientă că, odată dat acel telefon, în vieţile lor se va schimba totul. Vor fi obligaţi să se mute. Mai mult ca sigur. Poate şi să-şi schimbe numele. Greg mai avea puţin până să-şi termine rezidenţiatul. Nu putea să plece pur şi simplu. Abia porniseră amândoi în viaţa lor împreună.

Povestea asta va atârna oare deasupra capetelor lor pentru vecie?

— Poliţiştii zic că au nişte piste, spuse Greg, dându-şi silinţa să rămână calm şi logic. Dacă au dreptate – şi e doar o coincidenţă tragică?

— Aici n-a fost vorba de-o bandă de cartier, clătină Kate din cap. Amândoi ştim asta!

Chestia asta o ucidea, pur şi simplu. *Prietena ei cea mai bună* se zbătea între viaţă şi moarte, nicidecum vreo anonimă fără chip din jurnalul de la televizor.

— Amândoi ştim că Tina a fost împuşcată, Greg, pentru că au confundat-o cu mine!

El o strânse la piept şi Kate încercă din toate puterile să se simtă în siguranţă în braţele lui. Dar ştia. Cavetti şi Margaret Seymour o avertizaseră. Clanul Mercado nu va lăsa ca lucrurile să rămână aşa. Ce anume îi spuseseră ei atunci? Că nu era vorba doar de răzbunare? Mergea mult mai departe decât atât. Cei doi agenţi folosiseră termenul „asigurare". Asigurarea că data viitoare când cineva ca tatăl ei se va întoarce împotriva frăţiei, *fraternidad,* nu va putea să scape.

Au reuşit într-un târziu să adoarmă acolo, îmbrăţişaţi, mai mult din pură epuizare fizică şi nervoasă.

Iar de dimineaţă au căzut de acord să aştepte. Încă o zi, numai – ori poate două. Doar ca să lase poliţia să-şi urmărească pistele.

Peste noapte însă Kate se trezi din somn. Stătu acolo întinsă, lipită de Greg, cu inima bătând şi tricoul ud de sudoare lipicioasă.

Ştiau unde e ea.

Presimţirile ei din ultimele câteva zile fuseseră întemeiate. Poliţiştii n-aveau decât să urmărească toate pistele din lume, dar Kate nu va fi în stare să mai ascundă adevărul multă vreme.

O găsiseră. Va mai exista o dată viitoare. De asta era convinsă. Şi ce se va întâmpla atunci? Când o vor găsi de-a binelea.

Ce se va întâmpla când ei îşi vor da seama că n-au împuşcat pe cine trebuie?

Kate se trase într-o parte, eliberându-se din îmbrăţişarea lui Greg. Stătu acolo în întuneric timp de câteva clipe, cu genunchii strânşi la piept. Se rugă ca familia ei să fie în siguranţă, oriunde s-ar fi aflat. Băgând mâna sub tricou, scoase afară medalionul pe care i-l dăduse mama ei în ziua când plecase. Soarele din aur rupt pe jumătate. *„Ascunde în el nişte secrete, Kate. Într-o zi,*

am să ţi le spun”. Vor mai ajunge vreodată să lipească la loc cele două jumătăţi?

Mami, aş vrea să aud de la tine aceste secrete chiar acum.

Kate se ridică şi, în penumbra apartamentului cu luminile stinse, se duse spre uşa de la intrare. Întinse mâna spre zăvorul greu. Şi îl trase, închizându-l.

Capitolul 25

— Kate, întinse Tom O’Hearn mâna spre ea. *Du-te acasă.*

Îi înconjură umerii cu braţul lui, aşa cum stăteau amândoi pe banca din faţa salonului de terapie intensivă.

— Arăţi extenuată. În seara asta nu se va întâmpla nimic. Ştiu că vrei să fii aici. Dar du-te acasă şi încearcă să dormi puţin.

Kate dădu din cap. Ştia că el are dreptate. În ultimele două zile nu dormise nici şase ore, puse cap la cap. Avea glicemia scăzută. Nu se dusese la serviciu. Practic, nu se dusese niciunde decât la spital, în aceste ultime zile de când Tina fusese împuşcată.

— Îţi dau cuvântul meu, zise el în timp ce-o conducea spre lift, unde o îmbrăţişă cu afecţiune. O să te sunăm dacă apare ceva nou.

— Ştiu.

Tina fusese transferată la secţia de traumatisme craniene a spitalului Bellevue de pe Twenty-seventh Street, cel mai bun din oraş. Kate coborî în holul de recepţie şi ieşi afară pe First Avenue. Se întunecase, era aproape şase seara. Toată ziua stătuse acolo. Nezărind niciun taxi, o luă pe jos până pe Second Avenue şi se urcă într-un autobuz care mergea spre partea de sud a oraşului.

OK... Kate găsi un loc liber în spate şi, doar pentru o clipă, închise ochii. Tom avea dreptate, era extenuată. Avea nevoie să doarmă. Plecase de acasă azi-dimineaţă fără să-şi facă injecţia cu insulină. Greg se întorsese la serviciu, unde lucra în ture de şaisprezece ore. Chestia asta o dădea peste cap. Ar fi prima oară, de la atacul brutal asupra Tinei, când ea se întoarce singură în apartament.

Kate aţipi. Călătoria cu autobuzul păru să nu fi durat nici câteva secunde. Se trezi exact la timp ca să coboare repede în staţia de pe Ninth Street, la câţiva zeci de metri distanţă de unde locuia. Moţăind, puţin lipsise să rateze staţia.

După ce coborâse din autobuz şi o pornise la pas pe întunecatul Second Avenue, Kate începu să aibă senzaţia că e ceva în neregulă.

Poate din cauza tipului care ieşise dintr-o clădire aflată în faţa staţiei de autobuz, aruncând pe trotuar o ţigară şi venind după ea la mică distanţă în urmă. Paşii lui pe asfalt, în acelaşi ritm cu ai ei. Îşi spuse în gând să nu se uite peste umăr.

Kate, eşti pur şi simplu paranoică. Aici suntem la New York. În East Village. E plin de lume. Chestia asta se întâmplă mereu.

Îi văzu cu coada ochiului silueta reflectată într-o vitrină de magazin. Tot în spatele ei. Cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei din piele neagră. Avea o şapcă trasă pe ochi.

Ba nu, nu sunt deloc paranoică! *Nu şi de data asta.* Nu ca atunci, în apartament. Inima lui Kate începu să bubuie. Un fior de spaimă îi electriză şira spinării.

Grăbeşte pasul, îşi spuse ea în gând. *Nu stai decât la câteva străzi distanţă.*

Kate traversă bulevardul în direcţia Seventh Street. Acum inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie.

Luă colţul pe strada ei. Simţea prezenţa celui care o urmărea, la câţiva metri în spate. Puţin mai în faţă era un magazin alimentar unde mai făcea uneori cumpărături. Kate o luă într-acolo, forţându-se să nu se uite în jur. Se năpusti practic în magazin.

Pentru o clipă se simţi în siguranţă. Apucă un coş şi o porni cu capul aplecat printre rafturi, rugându-se ca el să nu intre înăuntru. Aruncă în coş câteva lucruri de care se prefăcu că are nevoie – lapte, iaurt, pâine integrală. Dar în tot acest timp nu făcea decât să aştepte, cu atenţia concentrată pe vitrină. Aici era plin de lume. Bătăile inimii începură să i se calmeze.

Îşi scoase portmoneul şi se apropie de casă. Îi zâmbi niţel cam nervos lui Ingrid, fata de la casă, alungându-şi din cap un gând cumplit: *Şi dacă ea va fi ultima persoană care să mă fi văzut în viaţă*?

Kate ieşi iar afară. Pentru un moment se simţi uşurată. *Slavă Domnului.* Nici urmă de el.

Apoi îngheţă.

Era în continuare acolo! Rezemat de o maşină parcată în cealaltă parte a străzii, vorbind la telefon. Încet, privirile li se întâlniră. Nu, asta nu mai era o simplă închipuire din partea ei.

OK, Kate, şi-acum ce naiba faci?

O luă la fugă. În pas niţel săltat la început, apoi tot mai repede, cu ochii fixaţi pe clădire, pe copertina verde, la doar câţiva metri în faţă.

Bărbatul care-o urmărea grăbi şi el pasul. Un fulger electric se descărcă în coloana ei vertebrală. Inima lui Kate bubuia nebuneşte.

Te implor, Doamne-Dumnezeule, mai sunt doar câţiva metri.

Ultimii câţiva paşi Kate i-a parcurs fugind de-a binelea. Bâjbâi cu degetele în geantă după cheie. O înfipse în încuietoarea uşii exterioare. Iala clincăni. Kate trase uşa spre ea, aşteptându-se ca individul să se apropie alergând. Aruncă o privire peste umăr. Bărbatul cu şapcă traversase strada câteva clădiri mai jos.

Kate dădu năvală înăuntru şi uşile exterioare ţăcăniră în urma ei; din fericire, iala se încuiase pe loc. *Gata, s-a terminat. Slavă Domnului*! Kate se rezemă de peretele holului. Spatele îi era scăldat în sudoare. Uşurarea îi goli pieptul de aer.

Chestia asta trebuie să ia sfârşit, ştia şi ea. *Trebuie să te duci la cineva, Kate.* Dar la cine să se ducă? La familia ei? *Familia ta nu mai este, Kate. Înfruntă adevărul în faţă, ai tăi au dispărut pe vecie din viaţa ta.* Greg? Oricât de mult l-ar fi iubit ea, ce-ar fi putut ei să facă acum, să-şi ia pur şi simplu picioarele la spinare şi să plece? În ultimul lui an de studii?

Poliţia? *Şi ce să le spui poliţiştilor, Kate*? *Că i-ai minţit, că le-ai ascuns nişte lucruri*? *Că prietena ta cea mai bună zace acum în comă, cu un glonte înfipt în creier, care de fapt îţi era destinat ţie*?

E prea târziu acum, prea târziu pentru oricare din aceste lucruri...

Kate intră în lift şi apăsă butonul pentru etajul şapte.

Era un lift model vechi, de tip industrial, care zdrăngănea din toate încheieturile pe măsură ce trecea de fiecare etaj.

Tot ce-şi dorea ea acum era să ajungă în apartamentul ei şi să zăvorască afurisita de uşă.

Liftul se opri zdrăngănind la etajul şapte. Kate îşi pregăti cheia şi împinse uşa grea din exterior a ascensorului.

În faţă îi apărură doi bărbaţi.

O, *Doamne, nu*!

Inima îi urcă în gât. Kate se dădu un pas înapoi şi vru să ţipe. Dar la ce bun? N-ar auzi-o nimeni.

Ştia de ce veniseră ei acolo.

Apoi unul dintre cei doi bărbaţi făcu un pas înainte.

— *Domnişoară Raab*? zise, şi întinse mâinile ca s-o prindă de umeri. *Kate.*

Ea ridică privirea. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl recunoscu. Izbucni în suspine, uitându-se fix la părul lui vrâstat cu şuviţe cărunte.

Era Phil Cavetti. Agentul WITSEC.

Capitolul 26

Kate se aruncă literalmente în el, cu tot trupul paralizat de frică.

— E OK, Kate, spuse el, şi o învălui protector în braţele lui.

Kate dădu din cap, apăsându-şi faţa de pieptul lui.

— Credeam că sunt urmărită. Credeam...

— Îmi pare rău, o strânse Cavetti mai aproape. Probabil că era omul meu. În staţia de autobuz. Nu voiam decât să ne asigurăm că te îndrepţi spre casă.

Kate închise ochii şi inspiră adânc, tremurător, într-un amestec de agitaţie nervoasă şi inimaginabilă uşurare. Simţi cum pulsul începe să-i revină la normal. Se îndepărtă de agent, străduindu-se să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— De ce aţi venit aici?

— Acesta este James Nardozzi, îl prezentă Cavetti pe celălalt bărbat cu care era – slab, cu o bărbie ascuţită, purtând un costum cenuşiu anost şi o cravată roşie tot atât de anostă pe sub impermeabil. Din partea Departamentului Justiţiei.

— Da, confirmă Kate, un pic cam sec. Îmi amintesc de dumneata, de la proces.

Procurorul îşi desenă pe faţă un surâs searbăd.

— Trebuie să-ţi punem câteva întrebări, Kate, spuse agentul WITSEC. Putem să intrăm înăuntru?

— Desigur.

Mâinile încă îi mai tremurau niţel. Nu reuşi de prima dată să vâre cheia în broască şi să tragă zăvorul. Fergus lătra la uşă.

— E-n regulă, băiete...

Ea deschise uşa de la apartament şi aprinse luminile. Nu ţinea minte să mai fi avut niciodată un asemenea sentiment covârşitor de uşurare. Slavă Domnului că erau şi ei aici. Veniseră în legătură cu Tina, bănuia ea. Oricum voia să le spună. Nu mai putea continua să ţină în ea toată povestea asta.

— OK, spuse Kate, aşezând pungile cu cumpărături pe masă. Începeţi tirul...

Zâmbi, apoi adăugă:

— Cam prost mi-am ales exprimarea.

Treptat, Kate simţea cum îşi recapătă calmul. Continuă:

— Hai, daţi-i drumul. Ştiu de ce-aţi venit.

Phil Cavetti se uită la ea puţin nedumerit. Iar ce-a spus în continuare îi spulberă pe loc lui Kate stăpânirea de sine.

— Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău, Kate?

Capitolul 27

— Cu tatăl meu?...

Kate clipi des, cu ochii lărgiţi, şi scutură din cap.

— N-am mai vorbit cu el de la proces. De ce?

Cavetti îi aruncă o privire procurorului. Apoi îşi drese glasul.

— Trebuie să-ţi arătăm câteva lucruri, Kate.

Scoase de sub impermeabil un plic mare, din hârtie groasă, şi se apropie de tejgheaua din bucătărie. Tonul lui peremptoriu o cam intimidă pe Kate.

— Ceea ce am să-ţi arăt acum este cât se poate de confidenţial, spuse el, desfăcând plicul. S-ar putea să fie şi destul de greu de suportat. Probabil ar fi bine să stai jos.

— Mă înspăimânţi, domnule Cavetti, îi răspunse Kate, uitându-se la el, în timp ce se lăsa în jos pe un taburet; pulsul începu să i se accelereze.

— Te înţeleg.

Cavetti începu să alinieze pe tejghea o serie de fotografii alb-negru, mari, format douăzeci pe douăzeci şi cinci, foarte clare.

Instantanee criminalistice de la locul crimei.

Kate îşi stăpâni o tresărire, convinsă că este pe cale să-l vadă acolo pe tatăl ei. Dar nu era el. În toate fotografiile apărea o femeie. Dezbrăcată la piele. Legată de un scaun. Câteva poze o arătau în întregime, altele erau prim-planuri de aproape cu chipul ei, cu anumite părţi ale corpului, acoperite de răni. Erau înfiorătoare. Capul femeii atârna într-o parte. Se vedeau pete de sânge – pe umerii ei, pe genunchi. Kate se scutură de-un fior. Se vedea clar că provin din nenumărate răni de glonţ. Puse o mână tremurândă pe braţul lui Cavetti.

Pe amândoi sânii femeii se vedeau nişte urme, unde pielea îşi schimbase complet culoarea. Fotografia următoare era un prim-plan cu unul dintre sâni. Kate văzu abia acum de la ce erau urmele. Femeia fusese arsă. Pe sâni şi pe sfârcuri. *Carbonizată.* Sfârcul drept îi fusese smuls cu totul – retezat.

— Îmi pare rău, Kate, spuse Phil Cavetti, punându-i o mână pe umăr.

— De ce-mi arătaţi mie toate astea? se uită Kate lung la el. Ce legătură au cu tatăl meu?

— Te rog, Kate, mai sunt doar câteva, insistă Cavetti, răsfirând încă două sau trei fotografii.

În prima se vedea brutal partea stângă a feţei victimei, luată de foarte aproape. Era în întregime umflată şi învineţită, cu răni şi vânătăi de la ochi până la obraz. Indiferent cine-o fi fost, abia dacă putea fi recunoscută.

Kate își împinse înapoi un val de greață din stomac. Era oribil, înfiorător. *Ce fel de monstru trebuie să fii, ca să faci una ca asta*?

— Rănile pe care le vezi – Cavetti terminase în sfârșit de golit plicul – n-aveau ca scop s-o ucidă pe victimă, Kate. Erau menite s-o țină în viață cât mai mult posibil și să-i prelungească agonia. N-a fost agresată sexual. N-a dispărut nimic din lucrurile ei. Această femeie a fost pur și simplu torturată.

— *Torturată*...? îngână Kate, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Pentru a-i smulge informații, credem noi, interveni procurorul. Ca să fie făcută să vorbească, domnișoară Raab.

— Eu credeam că ați venit în legătură cu Tina, se uită Kate lung la ei, derutată.

— Știm ce s-a întâmplat cu domnișoara O'Hearn, spuse Phil Cavetti. Și ne dăm seama cât de greu trebuie să-ți fie ție, Kate, din toate punctele de vedere. Te rog, totuși, și-mi pare rău că ți-o cer, dar mai uită-te și la asta...

Agentul WITSEC scoase o ultimă fotografie din plic și o așeză pe tejghea în fața lui Kate.

A fost încă și mai tulburător. Kate își feri ochii.

În poză se vedea profilul femeii. Ochii învinețiți și umflați erau dați peste cap, cu albul vizibil pe sub pleoape. Părul castaniu, încâlcit și plin de sânge, îi căzuse peste frunte, acoperindu-i puțin chipul.

Dar nu destul ca să ascundă gaura întunecată, cât un bănuț, din partea dreaptă a frunții.

— *Dumnezeule*! trase Kate aer adânc în piept, stăpânindu-și cu greu dorința de a-și feri iar privirea. *De ce-mi arătați toate astea*? De ce mă întrebați despre tatăl meu?

Apoi însă ceva o făcu să se oprească. Ochii i se lărgiră brusc, cu privirea fixă.

Kate se întoarse la fotografie. *Văzuse ceva.* O ridică încet și se uită lung.

— O, Dumnezeule..., suspină Kate, pălind la față.

O cunosc.

La început nu-și putuse da seama – sărmana femeie era atât de desfigurată din cauza rănilor, dar apoi, deodată, trăsăturile se conturaseră limpede – alunița din colțul gurii.

Kate se întoarse iar spre Phil Cavetti, simțind o gheară de repulsie cum îi sfâșie burta.

Femeia din fotografie era Margaret Seymour.

Capitolul 28

— O, Dumnezeule mare, nu! închise Kate ochii, covârşită de greaţă. Nu se poate să fie adevărat. E oribil...

Margaret Seymour fusese o femeie drăguţă şi amabilă. Se purtase atât de frumos, de afectuos cu Em, ca s-o ajute să depăşească perioada de tranziţie cât mai uşor posibil. Cu toată familia se purtase frumos. Toţi o simpatizaseră. *Nu... Doamne Dumnezeule*!

— Cine-a făcut asta? clătină Kate din cap, revoltată. *De ce*?

— Nu ştim, spuse Phil Cavetti, după care se ridică în picioare, se apropie de chiuvetă şi îi turnă lui Kate un pahar cu apă. Asta s-a întâmplat joi, săptămâna trecută. Într-un centru de antrepozite din apropiere de Chicago. Tot ce ştim cu precizie este că agenta Seymour s-a dus acolo ca să se vadă cu cineva – în legătură cu un caz. Îmi dau seama cât de tulburată trebuie să fii.

Kate înghiţi cu greu o gură de apă răcoritoare, incapabilă să-şi oprească tremurul capului. Cavetti o strânse de braţ.

— Cum spuneam, noi credem că nu voiau s-o omoare chiar de la bun început, ci s-o determine să vorbească. Să divulge ceva.

— Nu înţeleg...

— Locul unde se află cineva, domnişoară Raab, interveni procurorul. Cineva din programul de protecţie.

Brusc, ea înţelese. Un fior de alarmă puse stăpânire pe ea.

— De ce-mi arătaţi tocmai mie lucrurile astea, domnule Cavetti?

— Kate, am găsit ceva în maşina agentei Seymour.

Agentul WITSEC făcu o pauză. Mai scoase ceva din plicul cafeniu. De data asta nu mai era o fotografie, ci o foaie de hârtie albă, nescrisă, ce părea smulsă dintr-un blocnotes cu spirală şi vârâtă într-o pungă de plastic.

Kate se uită lung la el, neînţelegând.

— Maşina a fost curăţată temeinic, Kate, centimetru cu centimetru, de cei care-au comis fapta, cu siguranţă pentru a se asigura că n-a rămas nicio urmă. Foaia asta de hârtie era prinsă într-un blocnotes de pe bord. Pe pagina dinainte fusese scris ceva – după care pagina respectivă a fost ruptă.

— Nu se vede nimic, ridică din umeri Kate.

Dar, uitându-se mai de aproape, zări urma abia desluşită a unui scris de mână.

— Uite aici, sub lampa cu ultraviolete – mai scoase Cavetti o fotografie – se poate vedea mai bine.

Kate luă în mână fotografia. Da, ceva *fusese* mâzgălit acolo. Cinci litere îşi făcură apariţia. Scrise de mâna lui Margaret Seymour.

M-I-D-A-S.

— *Midas*? exclamă Kate, derutată. Nu pricep. Ce legătură au toate astea cu mine?

Cavetti se uită lung la ea.

— MIDAS este numele de cod pe care l-am atribuit familiei tale, Kate.

Avusese forţa unui pumn, izbind-o fără menajamente în stomac, împingându-i tot oxigenul afară din plămâni.

Mai întâi Tina, pe stradă în faţa laboratorului. Apoi Margaret Seymour, agenta care se ocupa de cazul familiei ei. Acum o întrebau dacă vorbise de curând cu tatăl ei.

— Ce se petrece, domnule agent Cavetti? se ridică în picioare Kate. Cei din familia mea s-ar putea să fie în pericol! I-aţi anunţat? Aţi discutat cu tatăl meu?

— Tocmai de aceea suntem aici, spuse agentul WITSEC după o scurtă pauză, fixând-o drept în ochi. Mă tem că tatăl tău a dispărut, Kate.

Capitolul 29

— *Dispărut*? căzu greu cuvântul de pe buzele amorţite ale lui Kate. *De când e dat dispărut*?

— A lăsat-o pe sora ta la un club de squash, săptămâna trecută, după care a dispărut, spuse Cavetti, adunând la loc fotografiile în teanc şi aşezându-le pe tejghea. Nu ştim unde se află acum. Tu eşti sigură că n-a luat legătura cu tine?

— Bineînţeles că sunt sigură!

Un val de amărăciune o năpădi pe Kate. Tatăl ei fusese dat dispărut. Agenta lui de caz fusese ucisă cu sălbăticie.

— Mama mea! Fratele şi sora mea! Au păţit ceva?

— Sunt toţi în siguranţă, Kate, ridică agentul Cavetti mâna cu palma desfăcută, în semn de asigurare că totul este bine. I-am pus sub pază.

Kate îi întoarse privirea, încercând să-şi dea seama ce înseamnă asta.

— Sub pază!

Se lăsă să alunece de pe taburet, ducându-şi o mână la faţă. Cele mai negre temeri ale ei acum se adeveriseră. Încercaseră s-o lichideze pe ea. O uciseseră pe Margaret Seymour. Acum s-ar putea să fi ajuns la familia ei. Kate se îndreptă spre canapea şi se lăsă pe marginea ei. De un lucru era sigură: tatăl ei, orice ar fi făcut, îşi iubea familia. Dacă a dispărut, înseamnă că s-a întâmplat ceva. N-ar fi plecat niciodată aşa, fără o vorbă.

— Tatăl meu este mort, domnule Cavetti?

El clătină din cap.

— Adevărul este că nu ştim. Îţi vom repartiza un agent de protecţie, Kate. Poate că tatăl tău n-a păţit nimic, cine ştie. Poate va încerca să te contacteze. S-ar putea chiar să fii şi tu o ţintă pentru criminali.

— Deja am fost, spuse Kate, după care tresări şi se uită lung la ei. Ziceaţi că ştiaţi despre Tina.

Cavetti n-a răspuns chiar de la bun început. S-a mulţumit să arunce o privire jenată în direcţia lui Nardozzi.

Kate se ridică în picioare şi îi fixă cu privirea.

— Ştiaţi despre Tina, dar n-aţi luat legătura cu mine. Nu m-aţi căutat...

— Kate, ne dăm seama cum trebuie să te fi simţit din cauza asta, dar poliţia...

Ca prin ceaţă, ea încercă să lege între ele momentele importante din trecutul apropiat. Tina, în urmă cu trei zile; Margaret Seymour, cel puţin aşa spuneau ei, joia trecută. Tatăl ei... Cum se poate ca tatăl ei să fie dispărut de atâta vreme? De ce n-au încercat s-o avertizeze?

— Vreau să vorbesc cu familia mea, îi spuse ea lui Cavetti. Vreau să mă asigur că ai mei sunt bine.

— Îmi pare rău, Kate. Nu se poate. Acum se află în stare de reţinere pentru protecţie.

— Cum adică, în stare de reţinere pentru protecţie?

— Kate, spuse Cavetti pe un ton rugător, cei care se ocupă de afacerile clanului Mercado ar face orice ca să se răzbune pe tatăl tău. Poate că deja au şi făcut-o. Programul agenţiei a fost penetrat. Până nu aflăm exact ce s-a întâmplat, ar fi cea mai mare prostie să riscăm să le compromitem securitatea. Acesta este modul în care trebuie procedat. Nu se poate altfel.

Kate îi aruncă o căutătură mânioasă.

— Vrei să spui că ai mei sunt ţinuţi prizonieri? Că şi eu sunt ţinută prizonieră?

— Kate, nimeni nu ştie ce anume s-ar putea să fi divulgat agenta Seymour, spuse Nardozzi pe un ton coborât. Sau *cui.*

A fost ca şi cum ar fi izbit-o în plin o maşină, un şoc violent prin tot corpul, un val de îndoială şi nesiguranţă, şi Kate se clătină. Tatăl ei dispăruse. Margaret Seymour fusese ucisă. Ceilalţi din familia ei erau ţinuţi departe de ea. Kate se uită spre Cavetti. Acesta era omul în mâinile căruia familia ei îşi pusese viaţa. Şi el o minţea. Era conştientă de asta. Exista ceva ce el nu voia să-i spună.

— Vreau să stau de vorbă cu restul familiei mele, îl privi Kate în ochi. Tatăl meu s-ar putea să fie mort. Am acest drept.

— Ştiu că îl ai, spuse Cavetti. Dar va trebui să ne acorzi totuşi încredere, Kate... *Să ne crezi că ai tăi sunt bine.*

Capitolul 30

I-au repartizat un agent de protecţie care s-o ţină sub observaţie.

Tipul cel scund şi cu mustaţă, cu şepcuţă de baseball, care o urmărise din staţia de autobuz, se dovedi a fi fost un agent FBI pe nume Ruiz.

Poate că aşa era mai bine, îşi spuse Kate. Cu toate câte se petreceau, cu ceea ce i se întâmplase Tinei. Greg se întorsese la serviciu şi nu va ajunge acasă decât seara târziu. Adevărul e că ea va dormi un pic mai liniştită, ştiind că este cineva acolo.

Dar nu putea să adoarmă. Neştiind ce se întâmplase cu tatăl ei. Dacă era viu sau mort. Se gândea la mama ei, la Em şi la Justin. Indiferent unde Dumnezeu s-ar afla. Dacă măcar sunt bine. Cât de panicaţi trebuie să fie. *Doamne, aş da orice ca să le aud vocile.* Kate ştia cu siguranţă un lucru – indiferent ce-ar fi făcut tatăl ei, indiferent ce fel de om era, în veci nu i-ar fi părăsit aşa, fără o vorbă.

Îşi simţea gura uscată ca iasca. Simţea nevoia să bea ceva. Avea o senzaţie ca de gâdilătură în vârfurile degetelor de la mâini şi picioare. Genul ăsta de stres nu-i făcea deloc bine. Kate scoase din geantă glucometrul şi-şi verifică nivelul zahărului din sânge: 315. La dracu', iar i-a zburat glicemia în sus. Era de rău.

Ştia că se cam lenevise în ultima vreme. De săptămâna trecută nu mai alergase, nici nu vâslise. Azi nu mâncase aproape nimic, în afara câtorva înghiţituri de salată, la bufetul spitalului. Scoase o seringă din dulăpiorul din bucătărie, luă fiola de Humulin din frigider şi-şi făcu o injecţie.

Haide, Kate, trebuie să ai grijă de tine, altfel chiar nu mai contează cine naiba te găseşte mai întâi.

Îşi trase câinele mai aproape şi-l mângâie pe urechile clăpăuge.

— Nu-i aşa, Fergus?

Kate îşi pregăti ceva de mâncare, un pic de ton dintr-o conservă, maioneză, ketchup, un pic de condiment dulce, un ou fiert tare, tăiat felii deasupra. Faimoasa reţetă a tatii. Îşi luă castronul cu ea la calculatorul plasat lângă fereastră. Dădu clic pe Yahoo! Ştia că e inutil, dar ar fi dat orice, numai să vadă un mesaj din partea lui Em sau a mamei.

Nimic.

Kate tastă adresa de e-mail al lui Sharon. Yogagirl123. Nu ducea direct la ea. Mesajele treceau întâi prin nu ştiu ce fel de site securizat al Programului WITSEC, aşa că trebuia întotdeauna să fie un pic atentă la ce spune. De data aceasta, începu pur şi simplu să scrie, trecându-i în câmpul de CC pe Em şi pe Justin.

> Mami... dragii mei. Îmi fac griji pentru voi. Nici măcar nu ştiu dacă veţi primi vreodată mesajul acesta. Am aflat că tata e dat dispărut. Mi-e aşa de teamă că s-a întâmplat ceva îngrozitor.
> Am ceva ce trebuie să vă spun, ceva ce s-a întâmplat aici, dar mai presus de toate am nevoie să vă aud vocile. Mi s-a spus că sunteţi reţinuţi pentru protecţie. Dacă veţi primi mesajul acesta, vă rog frumos să obţineţi OK-ul ca să mă sunaţi.
> Vă iubesc pe toţi. Mă rog la Dumnezeu ca tata să fie bine şi ca şi voi să fiţi la fel. Sufletul meu e acolo cu voi, dragii mei. Scrieţi-mi, sunaţi-mă, daţi-mi cumva de ştire că sunteţi bine. Nici nu vă pot spune cât de mult îmi doresc să vă aud vocile.
> K.

Kate dădu clic pe „Trimite" şi se uită cum dispare mesajul. Realiză că trimitea un e-mail către nimeni. Îl sună pe Greg, ascultă mesajul de întâmpinare şi închise fără să-i lase niciun mesaj în cutia vocală. Nicicând în viaţa ei nu se mai simţise atât de singură. Se încolăci alături de Fergus pe pat, cu televizorul deschis.

Pe la două noaptea, Greg o trezi dintr-un somn fără vise. La televizor era o reluare din *Spitalul de urgenţă.*

— Cât mă bucur că eşti aici, murmură Kate, întinzându-se să-i apuce mâna.

— Am trecut pe la Tina, spuse el. Au fost nevoiţi să aplice o procedură. Ca să-i diminueze presiunea din creier. I-au drenat o parte din lichid şi au răzuit un pic din ţesuturile moarte.

Kate se ridică, alarmată.

— Dar ea se simte mai bine?

— Se luptă din greu, Kate, răspunse Greg, urcându-se în pat lângă ea, îmbrăcat, şi apoi adăugă pe un ton care încerca să pară optimist: O ştii pe Tina – o să tot tragă de chestia asta, doar ca să ne scoată nouă peri albi... Pe cuvânt îmi pare rău, iubito. Pentru Ben, adică. Pentru familia ta. Îmi pare rău că n-am putut să fiu lângă tine...

Kate dădu din cap, cu o grimasă de amărăciune pe faţă.

— Am văzut fotografiile, Greg. Am văzut ce s-a întâmplat cu agenta aceea la Chicago. Absolut oribil. Şi ei n-au nici cea mai vagă idee unde-ar putea fi Ben. Mă gândeam, dacă i-au făcut chestia asta agentei doar ca să ajungă la el, dacă...

— Nu te mai gândi cu *dacă,* Kate, o trase el la piept, cuibărindu-se în pat alături de ea. N-o lua pe panta asta. N-ai de unde să ştii.

— N-ar pleca aşa, pur şi simplu, Greg. Nu în felul ăsta. Indiferent ce-ai vrea tu, poate, să spui despre el, nu e omul care să dispară aşa, fără o vorbă.

— Da, ştiu..., spuse Greg, mângâindu-i blând părul.

Stătură aşa acolo pentru o vreme, Kate strâns lipită de el. Apoi el chicoti amuzat.

— Deci l-am cunoscut şi eu pe Ruiz.

Kate îşi dădu toată silinţa să surâdă.

— Nu ziceai tu mereu că ţi-ar plăcea să stai într-o clădire cu portar?

El îi dezmierdă obrazul.

— Ştiu că eşti speriată, Kate. Aş vrea să pot să te iau şi să plecăm amândoi undeva, departe. Aş vrea să pot ridica un scut în jurul tău, să nu te mai atingă nimic din toate astea. Să te apăr.

— Ca Superman, zise Kate şi-l ciupi în glumă. *Superhombre*...

Greg îi ridică bărbia cu degetul.

— Ştiu că treci prin momente grele. Toată povestea asta. Tina. Dar există totuşi un lucru pe care *poţi* conta, cuţulică: *eu* n-am să plec. Sunt aici, lângă tine, Kate. Nu plec nicăieri. Îţi promit.

Ea îşi rezemă capul de el şi închise ochii. În clipa aceea se simţea apărată. Departe de toate. Sentimentul acesta era singurul lucru de care se simţea în stare să se agaţe acum. Dădu uşor din cap, cu fruntea lipită de trupul lui.

— Ştiu.

Capitolul 31

Telefonul suna. Kate deschise năucă ochii.

Se luminase bine de ziuă. Era aproape unsprezece. Probabil că fusese cu adevărat extenuată. Niciodată nu dormea până aşa de târziu. Greg deja plecase. Telefonul sună a doua oară. Kate bâjbâi după receptor.

— Alo?...

— Kate? Scumpo!

Sunetul acelei voci o traversă ca un flux de adrenalină pură.

— *Mami*! *Tu* eşti?

— Da, eu sunt. Ce mai faci, iubito? Nu mă vor lăsa să vorbesc prea mult. Am vrut doar să-ţi dau de ştire că suntem bine.

— Doamne, cât am fost de îngrijorată, mami! Am aflat despre tata. Ştiu că e dat dispărut. Cei de la WITSEC au fost pe-aici.

— Da, mi-au spus, zise mama ei. E dispărut de miercurea trecută. Nimeni n-are nicio veste de la el, Kate. Nu ştim unde este.

— O, Doamne, mamă, oftă Kate şi închise ochii, rememorând imaginile acelea cumplite pe care le văzuse cu o seară înainte. Mami, nu ştiu dacă ai aflat, dar Margaret Seymour e moartă. Cavetti a fost pe-aici. Mi-a arătat nişte fotografii cu ea. Ei cred că au fost cei din clanul Mercado. În încercarea de a obţine informaţii, probabil despre tata. Înspăimântător a fost, mamă. Au torturat-o pe sărmana femeie. Trebuie să ai grijă. S-ar putea să știe unde eşti.

— Noi suntem bine, Kate. Ne-au pus sub pază permanentă. Singurul lucru e că n-avem absolut nicio veste despre tatăl tău.

— Ce ţi-au spus? întrebă Kate neliniștită, alungându-şi teama că tatăl ei s-ar putea să fie cu adevărat mort.

— Nu-mi spun nimic, scumpo. Nici nu ştiu ce să cred.

— Nici eu. Ce face Em? Şi Justin?

— Sunt bine amândoi, Kate, îi replică mama ei. Încercăm să ne purtăm cât mai normal cu putinţă. Em are un turneu săptămâna asta. Se descurcă foarte bine. Iar Justin e cum îl ştii. A ajuns la aproape un metru optzeci.

— Doamne, cât aş vrea să le aud vocile.

— Nu se poate, Kate. Este cineva de la WITSEC aici cu mine. Şi care îmi spune că acum trebuie să închid.

— Mami... S-a mai întâmplat ceva despre care trebuie să ştii. Ceva rău. Tina O’Hearn a fost împuşcată.

— Cerule mare, exclamă îngrozită mama ei. *Împuşcată*?

— Pe stradă, chiar în faţa laboratorului. Poliţia spune că-i o chestie care ţine de bandele de cartier, dar să ştii, mamă, că eu nu cred asta. Tina rămăsese ultima la laborator în locul meu. Cred că asasinii au confundat-o cu mine.

— Kate, trebuie neapărat să te faci nevăzută. Trebuie să-i laşi pe oamenii ăştia să te protejeze.

— Dar mă protejează, mami, au trimis deja pe cineva aici. Doar că...

— Şi ea ce face, scumpo? întrebă Sharon. Sau a murit?

— Nu, n-a murit, dar e într-o stare critică. Se luptă să reziste, dar au fost nevoiţi să-i facă deja vreo două operaţii. Şi pur şi simplu nu se ştie dacă scapă. Mami, trebuie neapărat să ne vedem, mi-e aşa de dor de voi.

— Tare-aş vrea să se poată, Kate. Pe cuvânt aş vrea. Sunt anumite lucruri pe care le-am ţinut în mine multă vreme, şi pe care acum trebuie să le afli şi tu. Dar Kate...

O voce masculină interveni pe fir, spunându-le că acum trebuie să închidă.

— *Mami*!

— Kate, fereşte-te de pericol. Fă ce-ţi spun ei să faci. Acum mă obligă să plec. Te iubesc, scumpa mea.

Kate sări în picioare, apucând telefonul cu ambele mâini.

— *Mami*! exclamă ea cu ochii plini de lacrimi. Spune-le lui Justin şi Em că-i iubesc. Spune-le că mi-e dor de ei. Şi că vreau să vă văd pe toţi cât mai curând.

— Şi nouă ne e dor de tine, Kate.

Legătura se întrerupse. Kate rămase pur şi simplu acolo, lăsând receptorul să-i cadă în poală. Măcar erau în siguranţă. Era cea mai bună veste pe care ar fi putut-o primi.

Apoi îi trecu brusc ceva prin minte. Ceva important. Un lucru pe care-l spusese Sharon şi care acum, când Kate îl tot rostogolea prin minte, nu părea să se potrivească deloc.

Margaret Seymour. Cavetti spusese că a fost ucisă undeva prin împrejurimile oraşului Chicago. Joia trecută. Pentru informaţii.

Joi...

Şi-atunci cum putea ucigaşul ei să fi folosit ce aflase de la ea, ca să-l găsească pe tatăl lui Kate? Doar el dispăruse cu o seară înainte.

Capitolul 32

— Tatăl meu este mort, domnule agent Cavetti?

Kate pătrunsese hotărâtă printre uşile de la biroul lui Cavetti, în Clădirea Javits din Federal Plaza, şi se uita acum drept în ochii agentului WITSEC.

Mai erau doi oameni acolo: Nardozzi, uscăţivul procuror federal, şi un individ înalt, cu un început de chelie pe capul roşcovan, care rămăsese discret într-un colţ. Fusese prezentat drept agentul special Booth de la FBI.

— Pur şi simplu nu ştim, Kate, îi răspunse Cavetti, susţinându-i privirea.

— Ba eu cred că ştiţi. Cineva a intrat pe furiş în apartamentul meu săptămâna trecută. Un zăvor transversal de la uşă, pe care noi nu-l folosim niciodată, era încuiat. La început m-am temut că s-ar putea să vrea cineva să

mă omoare. Dar pe urmă mi-am dat seama, când au început să se întâmple toate astea...

Kate se uită acuzator la el.

— Telefoanele mele sunt ascultate, domnule Cavetti?

— Kate, se ridică agentul WITSEC şi veni în faţa biroului lui. Ştii deja că agenţia noastră a fost compromisă. Una dintre agentele noastre a fost ucisă în mod bestial. Cineva încerca să obţină informaţii de la ea. Ştim că avea legătură cu cazul tatălui tău.

— Dar se pare că tatăl meu a dispărut de miercuri – nu-i aşa, domnule agent Cavetti? vru să ştie Kate. Iar Margaret Seymour n-a fost ucisă decât în ziua următoare. Aşadar, eu vă întreb din nou: *Tatăl meu este mort*?

— *Domnişoară Raab*..., zise Nardozzi, tuşind să-şi dreagă vocea.

— Herrera mă numesc, i-o tăie Kate săgetându-l cu privirea. Voi sunteţi cei care m-aţi pus să-mi schimb numele. Mă cheamă Herrera.

— Doamnă *Herrera,* se ridică procurorul în picioare. Ar trebui să ştiţi că există în prezent peste patru mii cinci sute de oameni protejaţi prin intermediul Programului de Protecţie a Martorilor. Mulţi dintre ei sunt oameni obişnuiţi, care n-au vrut altceva decât să facă lucrul care se cuvenea făcut, deşi erau ameninţaţi cu represalii. Persoane din interior care au dezvăluit comiterea unor ilegalităţi, martori la infracţiuni. Alţii sunt personaje interlope, dintre cele mai cunoscute în lumea crimei organizate. Oameni care au dărâmat clanuri mafiote. Care au ajutat la pronunţarea a numeroase sentinţe. Nume pe care toţi le-ar recunoaşte cu uşurinţă, în cazul în care ar fi divulgate.

— Tot nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă Kate.

— Există şi *alţii* – continuă procurorul din partea Departamentului Justiţiei, fără să-i răspundă direct – cu care autorităţile au încheiat, uneori, anumite înţelegeri strict confidenţiale, şi care ne-au ajutat pe o serie întreagă de fronturi de investigaţie. Siguranţa acestui tip de protecţie – îi făcu un semn din cap să se aşeze – de a le oferi o existenţă lipsită de pericole celor care îşi asumă riscuri considerabile, acceptând să depună mărturie, a devenit coloana vertebrală a sistemului federal de justiţie, aşa cum îl cunoaştem noi astăzi. Iată de ce s-a reuşit ca, în ultimele două decenii, crimei organizate să i se dea o lovitură serioasă. Este motivul pentru care comerţul masiv cu droguri a fost semnificativ redus. Şi se prea poate să fie, de asemenea, motivul pentru care această ţară n-a mai fost atacată iarăşi, după 11 septembrie.

— De ce-mi spuneţi mie toate astea? se lăsă Kate să cadă într-un scaun, în faţa lor.

— Pentru că, doamnă Herrera – agentul FBI din colţ făcu un pas înainte – tatăl dumitale a cumpărat un telefon mobil, acum două săptămâni, pe numele fratelui dumitale. Adică Justin, parcă, nu-i aşa?

Surprinsă, Kate confirmă din cap, aproape reflex.

— Nu s-a vorbit deloc la acest telefon, pentru o vreme. Situaţia s-a schimbat însă joia trecută. Adică în ziua de *după* dispariţia tatălui dumitale. S-a efectuat o convorbire la Chicago.

Kate simţi cum se aprinde în ea o scânteie mică, mică, de speranţă.

— Numărul apelat, doamnă Herrera, zise tipul de la FBI, trântind un dosar pe masă în faţa ei, era linia securizată a lui Margaret Seymour.

Kate clipi des.

— Nu pricep.

Ce încercau ei să spună, că tatăl ei trăieşte?

— Kate, un bărbat cu semnalmentele tatălui tău a urcat într-un avion miercuri seară, într-un oraş al cărui nume nu-l vom menţiona, îndreptându-se spre Minneapolis, spuse Phil Cavetti, punându-i sub ochi nişte hârtii. Biletul a fost emis pe numele unui oarecare Kenneth John Skinner, broker de asigurări din Cranbury, New Jersey, care a reclamat că i se furase permisul de conducere în urmă cu peste doi ani. Ne-am dus cu semnalmentele tatălui tău la diverse agenţii de închiriere a maşinilor de pe aeroportul din Minneapolis. De la agenţia Budget din aeroport a fost închiriată o maşină pe numele aceluiaşi Kenneth John Skinner, care a returnat-o două zile mai târziu. Conform datelor din registrele agenţiei, hodometrul înregistra o mie o sută patruzeci şi opt de kilometri parcurşi.

— OK..., dădu Kate din cap, neştiind ce-ar trebui să simtă.

— O mie o sută patruzeci şi opt de kilometri, cum sunt destul de sigur că vei constata şi tu, este aproximativ distanţa pe şosea dintre Minneapolis şi Chicago, dus-întors.

Kate se uită lung. Pentru o secundă, o scânteiere de bucurie îi încălzi sângele. Practic spuneau că tatăl ei trăieşte!

Bucuria îi fu apoi zdrobită de tăcerea lor îngheţată.

— În sistemul GPS al maşinii fusese introdusă o solicitare de direcţionare, Kate. Sistemul a fost programat pentru Parcul Industrial Barrow din Schaumburg, statul Illinois, la câţiva kilometri în afara oraşului.

— OK..., zise Kate şi inima îi bătea mai repede acum.

Cavetti împinse o fotografie spre ea. Una dintre cele care înfăţişau scena morţii lui Margaret Seymour.

— Locul unde a fost omorâtă Margaret Seymour este un depozit neocupat din Parcul Industrial Barrow, Kate.

Lui Kate i se opri inima în loc. Dintr-odată îi deveni limpede la ce se gândeau ei.

— *Nu*!

— Ştii deja că tatăl tău a dispărut în ziua anterioară celei în care a fost ucisă agenta Seymour. Noi credem că pe tatăl tău s-a dus să-l întâlnească agenta Seymour.

— *Nu*! scutură Kate din cap, ridicând de pe masă fotografia lui Margaret Seymour; simţea că-i vine rău de la stomac. Ce vreţi să spuneţi?

Începea să simtă o slăbiciune în tot corpul.

— Permisul acela de conducere a fost furat în urmă cu peste doi ani, Kate. S-au emis şi cărţi de credit pe acelaşi nume. Cred că trebuie să-ţi dai şi tu seama că persoana care a făcut asta plănuia lucrurile de foarte multă vreme.

— E o nebunie! se ridică în picioare Kate, uitându-se cu mânie la ei.

Ei nu credeau că Margaret Seymour a fost ucisă de cineva care voia să afle unde este tatăl ei. Ei credeau că *el* o ucisese. *Că îşi asasinase propria agentă de protecţie.*

— Deci, revenind la întrebarea ta – se lăsă Phil Cavetti pe spate –, adică dacă tatăl tău este viu sau mort, mă tem că situaţia e cu mult mai complicată decât atât, Kate.

Capitolul 33

— Nu! ridică tonul Kate, scuturând neîncrezătoare din cap. Vă înşelaţi! Indiferent ce-ar fi făcut, tatăl meu nu este un ucigaş.

Ochii ei se opriră pe cumplita fotografie de la locul crimei. Imaginea lui Margaret Seymour, cu faţa golită de orice expresie, mai că o făcu să icnească de greaţă.

— *Nu în felul ăsta*!

— Ea s-a dus acolo ca să-l întâlnească pe tatăl tău, Kate, spuse Cavetti. El a fugit din locul unde se afla cu familia voastră. Măcar atâta lucru ştim deja.

— *Puţin îmi pasă*! exclamă ea, cu faţa roşie de ciudă; era imposibil, mult prea oribil ca să se gândească măcar la aşa ceva. Voi l-aţi nimicit pe tatăl meu, făcând să fie condamnat. I-aţi distrus viaţa. N-aveţi nici măcar dovada că încă mai trăieşte.

Ridică dosarul. Îi venea să dea cu el de pereţi. I se învârtea capul. Încercă să se concentreze asupra datelor concrete.

Cineva cumpărase totuşi un telefon mobil, pe numele fratelui ei. Asta nu putea s-o conteste. Cineva se urcase într-un avion cu destinaţia Minneapolis,

în seara în care dispăruse tatăl ei. Cineva o sunase pe Margaret Seymour. Şi închiriase o maşină. Datele rămase în sistemul GPS conduceau la locul crimei. Notiţa mâzgălită de Margaret Seymour.

MIDAS.

De ce...?

— De ce-ar fi vrut el s-o ucidă? se răsti Kate la ei. Ce motiv ar putea avea s-o omoare exact pe singura persoană care încerca să-i protejeze viaţa?

— Poate că ea ştia ceva ce el nu voia să se afle, răspunse Booth, tipul de la FBI, dând din umeri. Ori să acopere vreun lucru descoperit de ea.

— Dar voi aţi şti deja chestia asta, se răsuci Kate spre Cavetti. Dumneata erai superiorul direct al lui Margaret Seymour. Şi orice lucru descoperit de ea ar face parte din dosarul tatii. La naiba cu ea de treabă, aici vorbim despre tatăl meu!

— Indiferent despre ce-a fost vorba, ştim că el s-a dus acolo ca să se întâlnească cu ea, Kate, se mulţumi agentul WITSEC s-o privească lung. Cât despre restul – poţi şi tu să faci legăturile.

Kate se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

— Poate că a făcut vreo tâmpenie, cine ştie ce alegere greşită, care l-ar fi pus într-o lumină proastă. Nu ştiu de ce a încercat s-o contacteze pe Margaret Seymour. Poate că-l urmărea cineva. Ori poate că *ea* l-a contactat *pe el. Dar fotografiile acelea*...

Scutură din cap, cu ochii lărgiţi de groază.

— Ce-au putut să-i facă bietei femei... Tatăl meu n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Nu-i un ucigaş. Dumneata îl cunoşti, domnule agent Cavetti! Cum ţi-ar putea trece măcar prin cap că ar putea fi el?

Brusc, Kate avu conştiinţa clară a unui adevăr care-i provoca dezgust.

Zăvorul. De la apartamentul ei.

Îşi întoarse privirea spre Cavetti.

— Din cauza asta nu m-aţi anunţat, nu-i aşa? După ce Tina a fost împuşcată. *Voi eraţi.* Voi aţi intrat pe furiş în apartamentul meu. Vă foloseaţi de mine ca să-l găsiţi pe tatăl meu. Voiaţi să aflaţi dacă a luat legătura cu mine.

Cavetti îi susţinu privirea fără umbră de jenă.

— Kate, n-ai idee ce miză importantă există în cazul acesta.

— Atunci spune-mi dumneata, domnule agent Cavetti! se ridică iar în picioare Kate. Spune-mi care-i miza, şi am să-ţi spun şi eu. Tatăl meu s-ar putea să fie mort. Sau mai rău – arătă spre fotografie – poate că a făcut *asta.* Şi am o prietenă care se luptă să supravieţuiască, cu un glonte în cap care probabil că-mi era destinat mie. Asta e miza, domnule agent Cavetti, pentru *mine.* Indiferent care-ar fi miza pentru dumneata, sper să merite toate astea!

Kate îşi apucă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

— Va încerca să te contacteze, doamnă Herrera, spuse tipul de la FBI. Se va declanşa o alertă pentru el, ca pentru orice persoană dispărută. Dar îţi dai seama că noi ne referim la mai mult decât atât.

— Am văzut fotografiile, domnule agent Cavetti, scutură Kate mânioasă din cap. Şi nu el a fost. Nu tatăl meu e responsabil – indiferent unde-ar conduce legăturile logice. El a depus mărturie pentru voi. A făcut închisoare. Dumneata eşti acela care se presupune că ne protejează *pe noi,* aşa că fă-ţi datoria şi protejează-ne, agent Cavetti. Dacă eşti aşa de sigur că tatăl meu trăieşte – atunci găseşte-l! *Găseşte-l*!

Kate deschise uşa.

— Sau îţi dau cuvântul meu că o să-l găsesc eu.

Capitolul 34

Trage...

Kate se apleca în faţă, împingând cu picioarele în podeaua schifului de antrenament.

Trage... La fiecare cinci secunde. În cadenţă perfect ritmată. Cu muşchii încordaţi.

Apoi pluteşte...

Bărcuţa uşoară cu vâsle Peinert X25 aluneca rapid şi cu graţie pe apele râului Harlem. Razele soarelui de dimineaţă devreme scânteiau reflectate în blocurile de pe marginea râului. Kate răsucea vâslele, aplecându-se înainte, simţind cum se înviorează treptat. Vâslea cu mişcări fluide şi în ritm compact.

Trage...

Îşi descărca tot ce-avea pe suflet acolo, pe râu: toată mânia. Îndoiala. Vâslea de două ori pe săptămână, punctuală ca un ceasornic, înainte de serviciu. Pe frig şi pe ploaie. Pe sub pasarelele trenului urban, pe lângă Baker Field spre fluviul Hudson. Trei kilometri. Avea nevoie să facă asta – ca să-şi ţină în frâu diabetul. Dar astăzi avea nevoie de asta doar pentru împăcare sufletească.

Trage...

Kate se concentra pe cadenţă. Ca-n meditaţiile Zen, două respiraţii la fiecare lovitură de vâslă. Cu pulsul urcându-i până spre 130. Stropii de apă o izbeau în faţă. Costumul din neopren îi stătea lipit de corp. Îşi lăsă privirea

să alunece pe dârele de spumă din urma bărcii, ca nişte urme de schiuri perfect desenate în zăpadă.

Trage...

Nu-i credea. Pe agenţii WITSEC. Cum ar putea ea să-i creadă? Nu fuseseră în stare nici măcar să dovedească dacă tatăl ei e viu sau mort.

Ea crescuse cu el. El îi dăduse toată dragostea lui – indiferent ce-ar fi făcut. Întotdeauna venea s-o vadă la concursurile de canotaj. O ajutase mereu să-şi simtă rădăcinile tari. O ajutase să-şi depăşească boala. O învăţase să se lupte.

Trebuia să creadă şi ea pe cineva, nu?

Cei de la WITSEC încercau să protejeze ceva. Practic, se folosiseră de ea – ca să ajungă la el. „*Nu ştii ce miză importantă există în acest caz*".

Durerea începu să se intensifice în pieptul ei. *Ba da, ştiu.*

Kate ajunsese la faleza de pe partea cealaltă a râului faţă de Baker Field, parcurgând un pic peste un kilometru şi jumătate. Acolo întoarse barca şi-şi căută ritmul potrivit pentru înaintarea împotriva curentului.

La fiecare patru secunde, de-aici.

Mama ei, îşi zise Kate, ştia şi ea ceva. „*Sunt anumite lucruri pe care le-am ţinut în mine multă vreme, şi pe care acum trebuie să le afli şi tu*..."

Ce? Ce anume încerca ea să spună?

Nu-i deloc cinstit că a trebuit să fie despărţită de ei. De Sharon, de Justin şi de Em. Nu era cinstit că ei sunt obligaţi să treacă prin asta fără ea.

Două echipaje de opt fără cârmaci de la Universitatea Columbia se antrenau şi ele pe râu. Debarcaderul cu hangar pentru bărci Peter Jay Sharp, unde îşi ţinea şi ea schiful de antrenament, se afla la mică depărtare în faţă.

Kate porni hotărâtă pe ultimele două sute de metri.

Îşi înteţi vâslitul, revenind la mişcarea pe care o practica în colegiu, cu picioarele împingând tare în jos şi trupul aplecat mult în faţă spre pupa bărcii. Ambarcaţiunea despică atunci suprafaţa apei într-o poziţie orizontală perfect echilibrată.

Mai repede.

Înteţi ritmul, o bătaie la fiecare trei secunde. Picioarele mişcându-i-se la unison perfect cu braţele. Kate simţi cum i se încordează muşchii spatelui, inima bătându-i din ce în ce mai repede. Cu plămânii în flăcări.

Pe ultimii cincizeci de metri acceleră cadenţa până la un sprint total, fără economie de forţe. Kate aruncă o privire peste umăr, în spatele ei – debarcaderul era acum foarte aproape. *Trage*, *trage*... Kate făcu o grimasă, simţind cum îi explodează plămânii de arsură.

În sfârşit se relaxă, lăsând bărcuţa zveltă să alunece prin imaginara linie de finiş. Kate lăsă vâslele din mână şi-şi aduse genunchii la piept,

strâmbându-se de durere. Își împinse ochelarii de protecţie Oakley în sus pe frunte şi-şi lăsă capul să cadă peste braţele încrucișate.

Ce fel de bestie crudă își închipuie ei că ar fi tata?

Își lăsă mintea să rătăcească înapoi spre imaginea acelor cumplite fotografii de la locul crimei. Imaginea sărmanei femei, bătută şi ucisă. Ce anume ar fi putut ea să ştie, încât el să fie capabil de aşa ceva, doar ca să afle? Ce motiv ar fi avut? N-avea niciun sens – oricare-ar fi fost faptele concrete.

Brusc, ideea o înspăimânta. Toată viaţa ei o înspăimânta.

Kate trase vâslele înăuntru şi lăsă bărcuţa să alunece singură spre debarcader. Vocea se întorsese – vocea aceea din capul ei care-l apărase abia ieri cu atâta vigoare.

Doar că de data aceasta spunea altceva. O îndoială pe care ea nu putea s-o ignore.

Cine naiba eşti tu, tati?

Cine?

•

Insul care privea stătea undeva sus pe mal. Aşezat pe capota maşinii, cu binoclul îndreptat spre râu. Se uita la fată.

O urmărise de multe ori – o văzuse scoţându-şi afară ambarcaţiunea cu dungi albastre, în ceaţa dimineţii. De fiecare dată la aceeaşi oră. Şapte dimineaţa, miercurea şi sâmbăta. Acelaşi traseu. *Llueva o truene.* Fie soare, fie ploaie.

Nu-i o mişcare deşteaptă, fetiţo. Mestecă alene cocoloşul din frunze de tutun adunat în căuşul obrazului. Râul poate fi periculos.

I se pot întâmpla nişte lucruri foarte rele acolo unei fete drăguţe ca tine.

Era puternică, îşi zise cel care privea, impresionat. Într-un fel, chiar o admira. Întotdeauna dădea tot din ea, nu făcea economie de efort. Lui îi plăcea că, de fiecare dată, ea accelera ritmul pe ultimii metri, exact ca o campioană adevărată. Participa cu tot sufletul. Cel care privea chicoti în sinea lui. Nu mulţi bărbaţi ar reuşi să i-o ia înainte.

Se uită la ea cum se saltă pe ponton, îşi pune deoparte vâslele şi apoi trage bărcuţa zveltă pe uscat. Cum îşi scutură părul ud de sudoarea sărată şi de apa râului.

Es bonita[10]. Într-un fel, el spera că nu va fi niciodată obligat să-i facă ceva sau să-i provoace vreun rău. Îi plăcea să se uite la ea. Aruncă binoclul pe scaunul din Cadillacul Escalade, lângă arma TEC-9.

---

[10] E frumuşică (în spaniolă).

Dar dacă va fi obligat, *qué lástima*...[11] Îşi băgă înapoi sub cămaşă lanţul gros de aur cu o cruce atârnată de el.

Ea ar trebui să ştie mai bine decât oricine altcineva. Râul e un loc periculos.

Capitolul 35

Kate rămăsese acasă în seara aceea. Greg trebuia să facă un ultim schimb de noapte la secţia de urgenţă, pentru o vreme. Îi promisese că îşi va schimba programul, ca să poată fi cu ea acasă în timpul nopţii. Atunci se simţea Kate singură cel mai tare.

S-a străduit să-şi umple timpul lucrând la teza ei de doctorat, *Trypanosoma cruzi şi strategiile moleculare ale agenţilor patogeni intercelulari în interacţiune cu celulele-gazdă. Trypanosoma* erau nişte paraziţi care blocau fuziunea lizozomilor în membrana plasmatică, fenomenul care stimula refacerea celulelor. Destul de specios subiect, îşi dădea seama Kate, şi ilizibil – doar dacă nu se întâmpla să te numeri printre cei paisprezece oameni din lume pe care realmente îi excita ideea de exocitoză lizosomatică.

Astă-seară nici Kate nu se mai număra printre ei. Îşi împinse ochelarii în sus pe frunte şi stinse calculatorul.

Dubiile în privinţa tatălui ei continuau s-o sâcâie. Ce să creadă. În cine să aibă încredere. Oare era viu sau mort? Acesta era omul cu care trăise alături toată viaţa ei – pe care îl respecta şi-l adora, care o crescuse, care-i formase valorile morale, care-i fusese întotdeauna sprijin. Iar acum habar n-avea ce fel de om era el de fapt.

Ceva îi fulgeră prin minte. Kate se ridică şi se duse la vechiul dulap irlandez pe care-l găsiseră într-un talcioc şi în care ţineau acum televizorul. Îngenunche, deschizând sertarul de jos. Împins în fund, sub o bluză veche Brown şi un teanc de manuale şi reviste, dibui ceea ce dosise mai demult acolo.

Mapa cu fotografii şi amintiri pe care o găsise în comoda părinţilor ei, acum mai mult de un an.

Kate nu prea avusese niciodată suficient curaj ca să se uite prin ea.

[11] Ce păcat (în spaniolă).

Închise sertarul şi luă mapa cu ea pe canapea, unde se ghemui cu genunchii ridicaţi şi rezemaţi de perne. Lăsă conţinutul să alunece pe cufărul antic şi de demult care le servea drept măsuţă de cafea.

Erau o mulţime de chestii vechi pe care ea nu le mai văzuse niciodată. Lucruri de-ale tatălui ei. Câteva instantanee cu el şi Sharon de pe vremea când erau amândoi la colegiu. Sfârşitul anilor 1960, cu părul lung lăsat pe umeri şi tot tacâmul perioadei. Câteva certificate de evaluare a unor pietre preţioase. Programul ceremoniei lui de absolvire de la Universitatea New York, în 1969.

Alte câteva lucruri care datau dintr-o perioadă mult mai veche.

Kate nu le mai văzuse niciodată, pe niciunele.

Scrisori către mama lui, Rosa, cu litere mâzgălite de o mână încă neformată, aproape imposibil de descifrat. Din tabără. Din câteva călătorii făcute demult. Kate îşi dădu seama că nu ştie foarte multe despre trecutul tatălui ei. Anii copilăriei lui fuseseră întotdeauna învăluiţi în ceaţă.

Mama lui venise din Spania. Kate nu ştia practic nimic despre bunicul ei. Murise în Spania când Ben era încă mic. Un accident de maşină sau aşa ceva. La Sevilla. Exista o numeroasă comunitate evreiască acolo.

Kate scoase din teanc o fotografie alb-negru, cu colţurile îndoite de scurgerea vremii, în care se vedea o femeie arătoasă, purtând o pălărie elegantă, stând în picioare la braţul unui bărbat firav, cu o pălărie de fetru pe cap, în faţa unei cafenele. Probabil acolo, în Spania.

Fu convinsă că se uită la bunicul ei.

Kate zâmbi. Rosa era foarte frumoasă. Brunetă, cu trăsături europene, şi un aer mândru. Tot ce ştia Kate despre ea era că avea o mare pasiune pentru muzică şi pictură.

A mai găsit şi altele. Una cu Rosa călare, la ţară, purtând un costum de amazoană şi cizme de călărie, cu părul împletit în cozi. Şi o alta, în tramvai, într-un oraş pe care Kate nu-l recunoştea, ţinând în braţe un bebeluş pe care Kate îl recunoscu ca fiind tatăl ei. Îi putea identifica trăsăturile familiare pe chipul lui de bebeluş. Trăsăturile *ei*... Mai că-i dădură lacrimile, lacrimi de bucurie. De ce fuseseră ascunse aceste fotografii? Erau fascinante. Găsea o întreagă istorie de familie aici, a unei familii pe care ea n-o cunoscuse niciodată.

Kate scrută atent chipul încă nematurizat al omului care o crescuse. Ce era mai uşor de acceptat, se întrebă ea, faptul că zace mort undeva, asasinat fiindcă a trădat? Sau faptul că e *viu*? Ascunzându-se nu ştiu unde, după ce şi-a abandonat familia. Şi după ce-a comis această crimă abominabilă.

Kate strânse vraf fotografiile şi scrisorile vechi. Afară era un agent federal într-o maşină fără însemne, pus acolo ca s-o protejeze. Poate că Ben se

dusese să se întâlnească cu Margaret Seymour. Poate că avea ceva ce trebuia neapărat să discute cu ea. Dar *nu* el a ucis-o. *Kate îl cunoștea pe tatăl ei.* Putea să se uite la aceste fotografii şi s-o citească pe faţa lui.

Era convinsă.

Kate începu să îndese totul înapoi în mapă. În timp ce-o făcea, o ultimă fotografie de la fundul teancului căzu afară.

Era o poză de format mic, îngălbenită de vreme, în care fusese surprins tatăl ei adolescent. Ca o poză făcută cu un aparat vechi Kodak. Ţinea de după umeri un alt bărbat, pe care Kate nu-l recunoştea, cu câţiva ani mai mare. Şi să fi vrut, lui Kate nu i-ar fi putut scăpa asemănarea dintre ei.

Stăteau în faţa unor porţi mari din lemn. Părea să fie intrarea către o proprietate de la ţară, ori poate o fermă mexicană veche, o crescătorie de vite din Vest, cu munţi în depărtare. Pe dos era scris ceva: *Carmenes, 1967.* Ceea ce înseamnă că avea vreo optsprezece ani.

Carmenes... Unde-i asta? *În Spania*?

Kate întoarse iarăşi poza cu faţa. Deasupra porţii din fundal era scris un nume. Încercă să-l desluşească – erau litere din lemn, parţial umbrite, greu de descifrat. Trase fotografia mai aproape şi-şi miji ochii.

Sângele îi îngheţă în vene.

Își fixă din nou privirea pe poză, cercetând numele aproape ilizibil. *Nu se poate*... Se repezi spre birouaş. Ţineau şi o lupă acolo. Deschise cu un gest brusc sertarul de sus. Găsi lupa şi mătură tot de pe măsuţă, cu inima bătându-i acum să-i spargă pieptul. Apropie lupa de fotografie şi se uită iar, atent.

Nu la cei doi tineri bărbaţi din prim-plan, ci, cu respiraţia tăiată, cu neîncredere totală, deasupra lor.

La numele de pe poartă.

Nevoia urgentă să vomite o cotropi pe Kate. Îi cutremură fiecare os din trup. Îşi aţinti privirea încordată pe chipul adolescentin al tatălui ei – al bărbatului care, într-o zi, urma s-o crească pe ea. În acel moment şi-a dat seama că nu-l cunoaşte. Nu-l cunoscuse *niciodată.* Nu ştiuse niciodată de ce-ar putea fi capabil. Sau ce-ar fi putut să facă.

Numele scris pe poarta de deasupra capului tatălui ei era Mercado.

PARTEA A TREIA

Capitolul 36

Chiar și pe întuneric, bărbatul de la volan putea observa că terenul se schimbă. Câmpiile joase din Indiana și Ohio rămăseseră de mult în urmă. Autostrada interstatală șerpuia prin văile ținutului deluros al Pennsylvaniei. Spre est.

Nu mai sunt decât câteva ore...

Șoferul deschise radioul, luptându-se cu oboseala. Conducea întruna de atâtea ceasuri, încât nici nu le mai ținea socoteala. Apăsă butonul de căutare rapidă, prin pârâiturile posturilor de discuții pentru insomniaci și muzică country, până găsi unul care difuza muzică de acum câteva decenii, mai pe gustul lui. Tocmai cânta melodia celor de la Creedence Clearwater Revival, „Have You Ever Seen the Rain?”

Ochii lui Benjamín Raab ardeau.

Acum îl chema Geller, numele sub care trăiau de un an încoace.

Sau Skinner – cum scria pe permisul lui de conducere? N-avea nicio importanță. Erau doar niște nume la care el nu se va mai întoarce niciodată. Raab susținuse mereu, în afaceri, că pregătirea temeinică era una dintre calitățile lui principale.

Și se pregătea de foarte multă vreme, deja, pentru ceea ce făcea acum.

Raab prinse cu coada ochiului reflexia propriului chip în oglinda retrovizoare. Ochii lui își pierduseră blândețea și lumina din ultimii douăzeci de ani. Zâmbetul lui... Nu mai era sigur dacă își amintește, măcar, cum să zâmbească. Totul era acum în trecut, îngropat în trăsăturile fostei lui fețe.

Fosta lui viață.

Știa că a făcut niște lucruri pe care ei nu le vor înțelege niciodată. Că era mânat de o latură a lui însuși pe care n-o dezvăluise niciodată. Urâțenia... făcea parte din tot ceea ce se petrecuse. Îi răpise tot ce avea. Se gândi la durerea pe care le-o provocase tuturor. Toate minciunile pe care trebuise să le îndure. Îl duruseră. Îl duruseră, până se forțase singur să uite. Să îngroape totul în trecut. Îl dureau chiar și acum.

Și totuși, trecutul nu moare, nu-i așa?

Raab își aminti cum Kate îi luase mâna în seara aceea, după ce totul ieșise la iveală. „*Nu vreau decât să știu că omul care a intrat astă-seară pe ușa aia e același cu omul pe care îl știu de-o viață*".

Și cum el se uitase la ea și îi răspunsese: „Eu sunt omul acela".

Eu sunt omul acela.

Un Chevy Blazer cu numere de Pennsylvania îl depăși în trombă, făcându-l pe Raab să-și aducă aminte de jocul pe care-l jucau copiii lui când plecau în vreo călătorie mai lungă cu mașina.

„Văd un *P*!" Statul Pennsylvania. Aproape că-l auzi pe Justin strigând de pe bancheta din spate: „Uite-un *N*!"

Și Emily răspunzând: „New Hampshire. *«Trăiește liber, sau mori»*!"[12]

Un zâmbet se desenă pe buzele lui Raab. Ce se mai duelau Justin și Em, ca doi boxeri în ring, până ce devenea clar că Justin memorase toate cele cincizeci de state, iar Em îl acuza că trișează, dând ochii peste cap și declarând că oricum e un joc tâmpit, pentru mucoși...

Un fior de totală singurătate și izolare îl cutremură. Îi era atât de dor de ei, de toți. Și totuși, nu exista niciun dubiu. Va face ceea ce trebuie să facă. Într-o zi, poate că ei vor înțelege. Poate chiar îl vor ierta. Nu fusese omul pe care îl credeau ei, dar nu mințise niciodată într-o anumită privință. *Familia e lucrul cel mai important,* le spusese el mereu. *Întotdeauna e vorba de familie.* Raab trecu pe banda stângă, în spatele unui camion. Un *I.* Illinois. *Țara lui Lincoln*! aproape că se auzi exclamând cu voce tare. Sângele se spală cu sânge, își spuse în gând. Acesta este codul. Legea după care trăia el. Făcea parte din ființa lui. Existau niște lucruri care se cereau îndreptate. Nu se va opri până nu le va vedea înfăptuite. Vânătoarea abia începuse. Și acum era vorba tot despre familie.

Capitolul 37

Kate nu prea reușea să se concentreze la serviciu, a doua zi.

S-a străduit cât a putut să nu se mai gândească: asaltul întrebărilor declanșate de fotografia cu tatăl ei, în seara anterioară. S-a încăpățânat să se uite mai departe în microscop, înregistrând rata de divizare a celulelor stern, citoza fagocitară a lui Tristan și Isolda. Dar nu vedea în fața ochilor decât poarta aceea, numele acela care-i îngheța sângele în vene.

Kate înțelegea acum cât de mult din viața ei fusese o groaznică minciună.

---

[12] Motto-ul statului New Hampshire, adoptat în 1945.

După ce se uitase îndelung la fotografie, Kate căutase date despre localitatea Carmenes pe Internet. Nu era în Spania, aşa cum crezuse ea. *Era în Columbia.*

Columbia. *De unde veneau cei din clanul Mercado.*

În clipa aceea, totul s-a schimbat în viaţa lui Kate. Îşi dorea să-l creadă, să se gândească la el aşa cum fusese mereu. Dar pentru a doua oară l-a văzut pe tatăl ei ca pe o persoană diferită de omul pe care credea că-l cunoaşte. Nu ca pe o victimă, ci ca pe cineva cu un trecut întunecat – un trecut fără legătură cu al ei. Cu un secret teribil şi uriaş. Un secret care schimba totul. Şi o înfricoşa. O umplea de groază.

Viaţa familiei ei fusese distrusă, prietena ei cea mai bună împuşcată. Muriseră oameni, ucişi pentru ca acea minciună să rămână nedescoperită.

Ce cauţi tu în faţa acestei porţi, tati?

Agenţii WITSEC ştiau despre asta? Mama ei ştia? Ştiuse, în toţi aceşti ani? Să fie totul doar o minciună, orice lucru din trecutul lui, afacerile lui, procesul? De fiecare dată când el o cuprinsese cu braţele?

Îşi aminti glasul mamei ei: „*Sunt anumite lucruri pe care le-am ținut în mine multă vreme, și pe care acum trebuie să le afli și tu*...”

Ce lucruri? se ridică în picioare Kate din faţa microscopului.

Ce încercai tu să-mi spui, mamă?

În noaptea precedentă, când Greg venise în sfârşit acasă, văzuse imediat pe faţa ei că s-a întâmplat ceva.

Kate frunzărea printr-un teanc de mesaje e-mail şi scrisori mai vechi, primite de la mama ei, de la Justin şi de la Emily, pe parcursul anului trecut. Simţea nevoia să fie mai aproape de ei. Mama o lăsase pe Emily să meargă singură la un concert, pentru prima dată. Third Eye Blind, formaţia preferată a lui Em. Kate aproape că putea simţi bucuria înfrigurată a surorii ei. Era în al nouălea cer...

— Ce s-a întâmplat, Kate?

Kate îi întinse fotografia pe care o găsise, cu tatăl ei.

La început, Greg n-a părut surprins. Sau măcar mânios. Dar după ce şi-a concentrat privirea pe literele de deasupra capului lui Ben, ochii i s-au deschis mari.

— Nu înţeleg... Trebuie să existe un motiv, Kate.

O expresie de uimire se desenase pe faţa lui.

— Ce motiv, Greg? Ce fel de motiv crezi tu că ar putea să existe? Că e un mincinos. Că toată viaţa ne-a ascuns ceva. Că realmente el are *legături* cu oamenii ăştia îngrozitori. Cum se poate aşa ceva, Greg? *Că realmente el a comis faptele acelea abominabile*... Îmi pare rău. Dar eu pur și simplu nu mă mai pot ascunde de povestea asta. Trebuie să ştiu.

— Trebuie să ştii *ce,* Kate? zise Greg, lăsând jos fotografia şi aşezându-se la masă în faţa ei. Că tatăl tău nu era cine credeai tu că este? Acum avem viaţa *noastră* – nu pe-a lui. Nu ştiu ce-a făcut el, dar ceea ce ştiu cu certitudine e că tu n-ai să afli uitându-te printr-un microscop. Povestea asta e periculoasă, Kate. Oamenii aceia de afară – avem nevoie de ei. Nici nu suport să mă gândesc că ţi s-ar putea întâmpla şi ţie ce i s-a întâmplat Tinei.

Greg are dreptate, îşi dădu seama Kate, uitându-se lung în jurul ei. *Răspunsul nu se află sub lentila unui microscop.*

Era cât se poate de real şi de înfricoşător, şi ea nu ştia cum să procedeze pentru a-l găsi, sau ce anume va găsi, atunci când chiar va dibui răspunsul. Sau măcar în cine ar putea avea încredere.

Dar trebuia să ştie. Fotografia aceea schimba totul.

Pentru că numele acela de pe poartă, care o îngreţoşa – Mercado –, însemna că nu mai e vorba doar despre el, despre tatăl ei. Numele acela de pe poartă făcea să fie vorba şi despre ea.

Despre fiecare amintire, fiecare atingere pe care o simţise. Fiecare moment de bucurie şi hohot de râs din viaţa ei.

Agenţii WITSEC n-o vor lăsa pe Kate să-şi vadă familia. Va trebui să găsească altă cale.

Greg avea dreptate, răspunsul nu poate fi găsit sub o lentilă.

Era undeva acolo, la vedere. Iar Kate avea deja idee unde.

Capitolul 38

În dormitorul căsuţei ei cu pereţi din lemn vopsiţi în alb, Sharon începu să scrie, bătând cuvintele pe tastatura calculatorului. „*Kate*...”

Avea un milion de lucruri pe care voia să i le spună.

„În primul rând, vreau să-ţi spun cât de mult îmi lipseşti şi cât de mult te iubesc – şi cât de mult mă întristează faptul că ai fost în pericol din cauza noastră. Dar sunt nişte lucruri, lucruri pe care şi eu aproape le-am uitat, care trebuie să fie spuse. Timpul e de vină, să ştii. Timpul şi speranţa. Speranţa că trecutul va rămâne în urmă – ceea ce nu se întâmplă niciodată. Şi că persoana în care te transformi, evoluând, nu va mai fi persoana care eşti acum”.

Un vânt rece sufla dinspre golf, făcând să zdrăngăne fereastra. „*E târziu. Justin şi Em dorm. La ora asta din noapte, Kate, am senzaţia că am rămas numai noi două*”.

Jos la parter, o agentă stătea trează până dimineaţa. Telefoanele lor aveau dispozitiv de urmărire. Peste drum de casa lor era întotdeauna o maşină.

„Copiii rezistă destul de bine, cred. Le e dor de tatăl lor. Le e dor de o mulţime de lucruri. De viaţa lor de altă dată. De tine. Sunt încă doar nişte copii, şi se simt derutaţi. Au tot dreptul să fie aşa. Aşa cum sunt convinsă că te simţi şi tu.

Tatăl tău s-ar putea să fie mort – sau poate că nu, n-am idee. Dar sunt convinsă că n-am să-l mai revăd niciodată. Indiferent ce-ar fi făcut, nu-l judeca prea aspru. Te iubeşte sincer. Întotdeauna te-a iubit. V-a iubit pe toţi. A încercat să vă protejeze în toţi aceşti ani. E greu să ţii secrete. Îţi ard sufletul, până se face gaură pe dinăuntru. E cu mult mai uşor să uiţi.

Aşa că hai să-ţi spun, Kate... acum".

Sharon scrise mai departe. Scrisese totul acolo, toate lucrurile pe care se simţea obligată să le spună. Semnificaţia medalionului pe care i-l lăsase lui Kate. Toate lucrurile pe care Kate trebuia să le ştie. Despre tatăl ei.

Îi spuse până şi unde locuiau acum.

Ce mult şi-ar fi dorit să spună: „*La naiba cu toate, Kate, vino încoace, vino. Ne e atât de dor de tine. Avem nevoie să fim împreună. Nu-mi pasă de regulile lor afurisite. Găseşte-ne, iubito. Vino. Trebuie să afli adevărul*..."

Totul dădea năvală afară. „*Îmi pare rău, Kate. Că le-am ţinut în secret. Că trebuie să-ţi fie teamă. Pentru Tina. Că familia noastră trebuie să stea despărţită*".

Se simţea din nou ca o mamă adevărată, pentru prima oară într-un an.

Deodată, o lumină scânteie la fereastră. De fiecare dată o speria. Aruncă o privire la ceas şi văzu că venise ora.

Maşina agenţilor intră pe aleea lungă de acces. Aşa cum se întâmpla în fiecare noapte. Sharon auzi cum se deschide portiera şoferului, cum coboară agentul, cum schimbă câteva cuvinte ininteligibile cu colegul lui. Se schimbau paznicii.

Sharon se uită la ecran. Reciti ceea ce scrisese. Un sentiment de tristeţe începu să-i cotropească inima.

„*Da, fetiţa mea, trebuie să ştii totul*". Mai citi o dată, de la cap la coadă. Totul era acolo. Îndreptă cursorul spre iconiţa cu „Trimite".

Apoi ezită.

„*Trăieşte-ţi viaţa*", îi spusese Sharon fiicei ei. Şi i-o spusese sincer, din tot sufletul. Trăieşte-ţi viaţa. Tu nu trebuie să ştii. Măcar aşa mai există o speranţă.

Sharon închise ochii, aşa cum o făcuse de sute de ori, în faţa aceluiaşi mesaj pe care-l scrisese de sute de ori până acum, în sute de nopţi. Ştia că fiica ei nu va ajunge niciodată să-l citească. Ştia că nu trebuie s-o amestece şi pe ea.

— Trăieşte-ţi viaţa, îşi spuse din nou, cu voce tare.

Şi apăsă pe „Şterge”.

Scrisoarea dispăru. Sharon rămase acolo, în faţa unui ecran gol. Mai scrise câteva cuvinte, apoi îşi lăsă capul să cadă pe masă, în timp ce-şi ştergea o lacrimă de pe obraz.

Aceleaşi cuvinte pe care le scria în fiecare seară, înainte să se ducă la culcare.

„*Te iubesc, mamă*”.

Capitolul 39

Nu fusese niciodată în întregime clar cine îl turnase pe tatăl lui Kate celor de la FBI. Cu mărturisirea propriei vinovăţii, şi cu vocea înregistrată pe bandă, nici nu prea păruse să mai conteze, de fapt. Pledase vinovat; depusese mărturie contra prietenului său; se dusese la închisoare. FBI-ul nu divulgase nicicând identitatea informatorului – nici măcar în timpul procesului.

Stenogramele din timpul procesului erau de domeniul public. Kate nu fusese deloc la tribunal şi nici nu citise relatarea desfăşurării şedinţelor de judecată. N-a vrut să-l vadă pe tatăl ei într-o asemenea ipostază. Dar acum voia. Era doar o chestiune de iscusinţă în a obţine stenogramele de la grefieră, şi de a se arăta circumspectă în faţa oricui s-ar fi interesat de ce le vrea.

Câteva zile mai târziu, mesajul fusese lăsat în căsuţa vocală a telefonului ei mobil. De la Alice, secretara lui Mel Kipstein. „Domnul Kipstein m-a rugat să te sun, Kate. A sosit ceea ce te interesează”.

Kate s-a dus la biroul avocatului, aflat într-o clădire înaltă din beton şi sticlă de pe Thirty-fifth Street la intersecţia cu Park Avenue. Secretara lui a dus-o într-o încăpere spaţioasă, unde mai multe bibliorafturi negre şi groase stăteau pe masa de conferinţă elegantă, din lemn de trandafir.

— Simte-te ca acasă, Kate, i-a spus Alice. Acolo găseşti apă. Dacă ai nevoie de orice altceva, strigă-mă. Domnul Kipstein are o întâlnire. Să sperăm că nu va întârzia mult.

După care a închis uşa.

Kate s-a lăsat să cadă într-un fotoliu îmbrăcat în piele, trăgând spre ea primul volum de documente legate laolaltă. Era plin cu hârtii referitoare la caz, înregistrate în timpul procesului: depoziţii, formulare de probatoriu, acorduri semnate cu diverşi martori. Kate nici măcar nu ştia ce caută. Brusc,

ideea i se păru niţel prostească şi covârşitoare. Se rugă în sinea ei să existe totuşi ceva care să-i atragă atenţia.

Porni de la expunerea preliminară a cazului de către procurori. O tulbura profund să vadă dovezile adunate împotriva tatălui ei, să citească despre el ca despre un infractor şi un complice la un delict de crimă organizată. Recunoscându-şi vinovăţia, mărturisindu-şi faptele, trădându-l pe prietenul lui.

Trecu mai departe la documentele din al treilea volum, unde în stenograme apărea depoziţia lui în boxa acuzaţilor. Procurorul explicase în faţa judecătorului cum plănuise el în mod clar să încalce legea. Cum luase mită, bani murdari. Cum dăduse din ei mai departe şi prietenului său, Harold Kornreich. Cum ştiuse în permanenţă cu cine are de-a face. Avocatul care-l apăra pe Harold Kornreich îşi dăduse toată silinţa, la interogatoriu, să-l discrediteze pe tatăl lui Kate.

> APĂRAREA: Se poate spune că aţi minţit pe aproape toată lumea în ce priveşte implicarea dumneavoastră. Nu aşa aţi făcut, domnule Raab?
> RAAB: Da.
> APĂRAREA: I-aţi minţit pe cei de la FBI atunci când aţi fost arestat. I-aţi minţit pe procurorii Departamentului de Justiţie. I-aţi minţit pe angajaţii dumneavoastră. I-aţi minţit până şi pe soţia şi copiii dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Raab?
> RAAB: Da.
> APĂRAREA: Vorbiţi mai tare.
> RAAB: *Da.*

Kate simţi un junghi de încordare în piept. Toată şarada asta... *El ne minte chiar şi acum*!

O durea să citească. Să-l vadă prefăcându-se pocăit, în acelaşi timp în care îşi trăda prietenul. Poate că n-a fost o idee prea bună. Kate răsfoi paginile, citind în zigzag mărturia lui. Nici măcar nu ştia ce Dumnezeu caută.

Apoi ceva îi atrase atenţia.

Unul dintre martorii ulteriori ai acuzării. Numele lui adevărat nu fusese divulgat, iar ambii procurori i se adresau cu un pseudonim: Smith. Declara că lucrează la firma Beecham Trading. Beecham era numele străzii pe care locuiseră ei.

Firma era a tatălui ei.

Lui Kate începu să i se accelereze pulsul, aplecându-se peste biblioraftul negru cu un interes sporit. În continuare luase cuvântul Nardozzi, procurorul federal din partea acuzării.

> NARDOZZI: Ce muncă făceaţi dumneavoastră la firma Beecham, domnule Smith?
> MARTORUL: Ţineam evidenţele contabile zilnice, încasări în numerar, finalizarea tranzacţiilor efectuate.

Kate făcu ochii mari. *O, cerule mare.* Își dăduse seama despre cine era vorba!

> NARDOZZI: În cursul activităţii dumneavoastră, aţi contabilizat şi plăţi din partea firmei Paz Enterprises? MARTORUL: Da, domnule Nardozzi. Firma în cauză era unul dintre cei mai importanţi clienţi ai noştri.
> NARDOZZI: Dar încasări din partea firmei Argot Manufacturing?
> MARTORUL: [*Încuviinţează din cap*] Da, din nou, domnule. Dar şi plăţi.
> NARDOZZI: Şi s-a întâmplat vreodată să deveniţi suspicios în privinţa acestor încasări de la firma Argot?
> MARTORUL: Da, domnule. Argot era o firmă de producţie. Cei de la Paz își trimiteau direct materialul către Argot, aşa că era prea mult du-te vino în scripte, între noi. I-am spus domnului Raab despre asta, în amănunt. De mai multe ori. Facturile... pur şi simplu nu păreau să fie în regulă.
> NARDOZZI: Când spuneţi că nu păreau să fie în regulă, vă referiţi la faptul că depăşeau cu mult nivelul comisionului normal.
> MARTORUL: [*Încet*] Da, domnule Nardozzi. Asta – și faptul că erau toate pentru articole obişnuite, expediate în alte ţări.
> NARDOZZI: În alte ţări?
> MARTORUL: Insulele Cayman, Trinidad, Mexic. Eu ştiam însă că nu acolo vor ajunge până la urmă. Am discutat cu Ben despre asta. În mai multe rânduri, de-a lungul anilor. El m-a pus mereu la punct, susţinând că e vorba de un client mai deosebit, care facturează un pic altfel decât ceilalţi. Dar eu ştiam unde se duc obiectele acelea. Știam cu ce fel de oameni aveam noi de-a face şi ce fel de bani sunt aceia pe care-i încasam. Oi fi eu un simplu contabil, domnule Nardozzi [*râsete*], dar prost nu sunt.

> NARDOZZI: Şi-atunci ce-aţi făcut, domnule Smith, în privinţa îndoielilor pe care le aveaţi? După ce, aşa cum declaraţi, aţi discutat de mai multe ori cu şeful dumneavoastră şi acesta v-a ignorat temerile, invocând un pretext pueril?

Kate citi răspunsul. Se trase înapoi din faţa stenogramei. Un fior îi coborî pe spinare.

> MARTORUL: [*Pauză lungă*] Am luat legătura cu cei de la FBI.

Capitolul 40

Kate făcu un pas înainte, surprinzându-l pe bărbatul îndesat care ieşea dintr-o clădire de birouri de pe Thirty-third Street.

— Howard?

Howard Kurtzman lucrase timp de douăzeci de ani pentru tatăl ei. Nu-i fusese prea greu să-l găsească. Fosta secretară a tatălui ei, Betsy, ştia unde este firma de jucării la care lucra el acum. Contabilul tatălui ei îşi respecta cu sfinţenie tabieturile. Întotdeauna ieşea să-şi ia prânzul la ora douăsprezece punct.

— *Kate*? exclamă el, privind-o cu ochi neliniştiţi; în jurul lor, lumea se grăbea pe strada aglomerată. Doamne, Kate, de când nu te-am văzut. Ce mai faci?

Kate avusese dintotdeauna un sentiment de afecţiune sinceră pentru el. Când ea era copilă, el fusese acela care se ocupa de treburile administrative zilnice ale firmei. Genul de angajat care se simţea liantul principal, cel care face ca rotiţele să meargă ca unse în firmă. Howard era cel care-i trimitea lui Kate cecurile cu alocaţia lunară, când ea era la colegiu. O dată chiar a garantat pentru ea, când Kate, în Italia fiind, îşi depăşise limita cărţii de credit şi nu voia să afle tatăl ei. Howard era în continuare supraponderal, avea un început de chelie în creştet şi începuse să sufle cam greu, ca un astmatic, când vorbea. Continua şi acum să poarte aceiaşi pantofi comozi cu talpă groasă, şi o cravată lată, demodată. Când vorbea despre Kate, întotdeauna se referea la ea ca la „Fiica numărul unu a şefului”.

— Felicitări, spuse el, potrivindu-şi ochelarii. Am auzit că te-ai măritat, Kate.

— Mulţumesc.

Se uită la el. Era ceva în toată povestea asta care-o făcea pe Kate să se simtă un pic tristă.

— Aşa deci, ca să vezi ce coincidenţă, nu? se sili contabilul să râdă. Mă tem că vechiul carnet de cecuri s-a închis.

— Howard, am citit transcrierea stenogramelor, făcu Kate un pas înainte.

— Transcrierea..., îngână el, scărpinându-se jenat în cap. Doamne, Kate, a trecut deja un an întreg. *Acum*?

— Howard, ştiu că tu ai fost, spuse Kate. Ştiu că tu ai fost cel care l-a denunţat.

— Greşeşti, clătină el din cap. Eu am fost citat de FBI.

— Howard, te rog..., îl prinse Kate uşor de braţ. Puţin îmi pasă. Ştiu că tatăl meu a făcut nişte lucruri rele. Nu vreau decât să ştiu, tu de ce-ai făcut-o? După toţi acei ani? Te-a pus cineva? Te-a obligat în vreun fel? Howard, tu practic făceai parte din familie.

— Ţi-am spus deja, zise el, aruncând în jur priviri neliniştite. Mi-au trimis o citaţie, Kate. N-am avut încotro.

— Atunci poate că altcineva a făcut-o? Din branşă. Te-a plătit cineva, Howard? Te rog, e important pentru mine, zise Kate, dându-şi seama că tonul ei sună niţel cam zănatec. Trebuie să ştiu.

Howard o trase spre marginea trotuarului, ca să nu mai stea în calea şuvoiului de trecători. Kate vedea bine că e speriat de-adevăratelea.

— De ce faci asta, Kate? De ce vrei să scormoneşti o poveste încheiată, tocmai acum?

— Pentru mine nu este „o poveste încheiată”, Howard. Tatăl meu a dispărut. De o săptămână nu l-a mai văzut nimeni. Mama aproape că şi-a pierdut minţile de grijă. Nu putem afla nici măcar dacă e viu sau mort.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar nu pot să te ajut, Kate. Am şi eu viaţa mea...

— Şi noi le avem pe ale noastre, Howard. Te rog, ştiu că ştii ceva. Nu se poate să-l urăşti chiar în halul ăsta.

— Tu crezi că eu îl urăsc? zise Howard, şi în vocea lui se simţea o notă de revoltă, şi ceva ce lui Kate i se păru că seamănă a tristeţe. Chiar nu-ţi dai seama, timp de douăzeci de ani am lucrat pentru tatăl tău.

Ochii lui Kate luciră umed.

— Ştiu...

El rămase neclintit.

— Îmi pare rău. N-ai făcut deloc bine că ai venit aici, Kate, încercă el să se degajeze. Înfruntă adevărul în faţă, Kate, că tatăl tău era un infractor. Eu am procedat corect. Acum trebuie să plec.

Kate se întinse şi îl prinse pe contabil de braţ. Îi venea greu să-şi ascundă sentimentele. Doar îl cunoştea pe Howard Kurtzman de când era mică.

— Eu am procedat corect, Kate. Chiar nu înţelegi? spuse el, părând că e în pragul unei crize de nervi. Acum te rog să pleci. Am *şi eu* o viaţă de trăit. Lasă-mă în pace, Kate, şi nu vreau să te mai văd niciodată.

Capitolul 41

Era o dimineaţă rece de octombrie. Kate ieşise din nou pe râu. Agentul WITSEC care o păzea se uita la ea din parcarea aflată undeva sus, mult deasupra debarcaderului de pe mal.

Kate îşi făcu vânt de pe ponton şi o luă în amonte, spre Hudson. Mult în faţă, deasupra falezei care străjuia cotul râului din dreptul stadionului Baker Field, soarele strălucea, luminând uriaşul C de la Columbia pictat cu azuriu şi alb pe peretele din stâncă al malului[13].

Curenţii erau niţel cam agitaţi în dimineaţa aceea şi ieşiseră puţine ambarcaţiuni. Kate se trezi aproape singură pe râu. Începu prin a vâsli în cadenţă de cinci bătăi, doar ca să-şi intre în ritm. Bărcuţa zveltă plutea fără dificultate printre valuri. La ceva distanţă în faţă se vedea o barcă cu motor, chiar pe mijlocul râului, în porţiunea de strâmtoare denumită The Narrows, între Swindler’s Cove şi Baker Field.

Kate îşi calculă un traseu care s-o ţină departe de şalupă. *OK, Kate, dă-i bătaie*... *Dă-ţi drumul*...

Se aplecă înainte şi-şi încordă muşchii ca să ajungă la cadenţa ei uzuală, intensificând ritmul la patru bătăi. Costumul impermeabil din neopren nu lăsa să pătrundă vântul şi frigul muşcător. Legănată de ritmul vâslitului, mintea lui Kate rătăci înapoi la ziua de ieri. Ce agitat şi nervos fusese Howard. Cât de tare păruse să-l neliniştească simplul fapt că dăduse peste ea. Ascundea ceva, Kate era sigură de asta. Dar n-avea de gând să-i spună. Cineva îl forţase să se ducă la FBI. Şi ea era sigură că şi mama ei ştia ceva. Kate îşi făcea griji pentru mama ei. Singură, acolo departe. Îşi făcea griji pentru toţi. Cei de la WITSEC nu erau sinceri cu ea.

Kate vâslea din greu împotriva curentului, împingând cu picioarele, alunecând cu scaunul spre provă. Aruncă o privire peste umăr. Se apropia de cotul râului. Curentul era puternic aici şi vântul lovea tăios prin costumul ei ud. Parcursese aproape un kilometru şi jumătate.

---

[13] Dimensiunile acestui semn sunt de aproximativ 18 metri pe 18 metri, şi a fost pictat în anul 1952, de echipa de canotaj 8+1 a Universităţii Columbia, la iniţiativa cârmaciului de atunci, Robert Prendergast.

Atunci a zărit barca cu motor pe care o remarcase ceva mai devreme. Se apropia de ea din spate.

Aici râul era împărţit pe culoare de circulaţie. Ea avea prioritate. La început, Kate se mulţumi să ofteze iritată şi să spună în gând: *Hei, cască ochii, dobitocule.* Nu mai era nimeni acolo, pe râu, decât ei doi. Şalupa era mare, de cel puţin două tone, şi părea să înainteze cu viteză. Chiar şi numai siajul ei ar fi putut s-o răstoarne pe Kate.

Kate îşi întrerupse vâslitul uniform, cârmind în direcţia malului dinspre Bronx.

Aruncă din nou o privire peste umăr. Şalupa din faţa ei îşi schimbase de asemenea direcţia – continua să vină spre ea! *Iisuse, oamenii ăştia chiar au adormit*? Acum nu-i mai despărţea decât vreo sută de metri, şi prova de un roşu aprins a bărcii cu motor părea să devină tot mai mare. Kate scutură iarăşi vâslele şi aruncă o privire în jur. Inima începu să-i bată mai repede.

Şalupa nu doar că se îndrepta în aceeaşi direcţie ca ea.

Se îndrepta către o ciocnire iminentă. Venea drept spre ea.

Acum lui Kate începu să i se facă frică. Se uită în spate, spre debarcaderul de unde plecase şi spre agentul WITSEC care o păzea de sus, dar care în acest moment n-ar fi putut să facă absolut nimic pentru ea, chiar dacă ar fi văzut ce se petrece. Şalupa venea cu toată viteza spre ea. Îi putea reteza în două schiful din fibră de sticlă. Kate îşi înteţi ritmul. *Ăştia chiar nu mă văd*? Şalupa se apropia din ce în ce. Atât de aproape, încât Kate îi putea zări pe cei doi bărbaţi din cabină. Unul dintre ei avea părul lung şi negru, strâns într-o coadă la spate, şi se uita în jos, fix la ea. Atunci a priceput Kate, în sfârşit.

Îşi dădeau foarte bine seama ce făceau. Nu era vorba de un accident.

Aveau de gând s-o izbească în plin.

Înnebunită, Kate înfipse vâslele în apă, căutând să tragă bărcuţa fragilă din faţa ambarcaţiunii care se apropia. *Iisuse*! Ochii i se lărgiră, holbându-se la chila vopsită în roşu. *O să ne ciocnim*! În chiar ultima secundă se auzi un claxon asurzitor. Barca cu motor, legănându-şi prova masivă şi ameninţătoare deasupra capului ei, cârmi într-o parte. Kate ţipă. Se auzi un pârâit nemilos – vâsla ei, rupându-se în două. Bărcuţa lui Kate fu ridicată în aer de siajul ambarcaţiunii cu motor, ca o jucărioară firavă.

Şalupa îi sfâşie partea din spate a cârmei.

O, *Dumnezeule*... *nu.*

Următorul lucru de care fu conştientă Kate era că se află sub apă. Tulbure şi rece ca gheaţa, o izbi în plin, ca un pumn de fier. Râul îi năvăli în plămâni. Kate dădu din picioare, scuturându-şi haotic braţele în vârtejul puternic provocat de şalupă. Simţea că se luptă pentru viaţa ei. Încercă disperată să-şi împingă trupul în sus.

Brusc înţelese – *Nu se poate să vii aici, Kate.*

Oamenii ăştia încearcă să te omoare.

Fiecare fibră din corpul ei vibra de confuzie şi panică. Zvâcni din picioare pe sub apă şi înotă, rugându-se fierbinte să aibă destul aer în plămâni atât cât o vor ţine puterile. Nu era sigură în ce direcţie se duce. Când simţi că plămânii îi sunt pe cale să cedeze, îşi făcu drum anevoios la suprafaţă. Rămase dezorientată pentru o clipă, trăgând lacom în piept oxigenul preţios de care avea atâta nevoie. Zări în faţă malul. *Cel dinspre Bronx.* Cam la treizeci de metri depărtare. Singura persoană care ar fi putut-o ajuta era pe malul celălalt.

Kate se răsuci pe loc şi zări şalupa dând roată în preajma locului unde ea se răsturnase. În apropiere, văzu bucăţi din bărcuţa ei albastră Peinert, retezată în două. Îl văzu pe bărbatul cu păr negru, strâns în coadă, la pupa şalupei, scrutând atent rămăşiţele. Încet, fără grabă, privirea lui descrise un arc de cerc tot mai larg, apropiindu-se de linia malului.

Se opri fix asupra ei.

Iisuse, Kate, trebuie să pleci imediat de aici.

Îşi umplu plămânii cu aer şi plonjă înapoi sub apă. Pentru câteva secunde înotă în paralel cu malul, prea îngrozită ca să iasă iar la suprafaţă. Apoi locul începu să fie mai îngust şi apa mai mică, şi muşchii ei începură să cedeze, dar ea înotă, într-un ultim efort agonic, cei câţiva metri rămaşi, şi se săltă pe malul stâncos, tuşind convulsiv. Se rostogoli pe spate, prea epuizată ca să-i mai pese măcar de siguranţa ei. Privirea îi alunecă înapoi la locul unde credea că ar trebui să se afle barca cu motor.

Plecase.

O văzu depărtându-se, duduind cu maximă viteză în josul râului. Tipul cu coadă era în continuare la pupa, uitându-se înapoi spre ea.

Kate îşi lăsă capul să cadă pe pământ şi scuipă câteva guri de apă uleioasă, mirosind a combustibil. Cumva, şalupa cârmise într-o parte – în chiar ultimul moment. Dacă n-ar fi făcut asta, ea ar fi fost moartă acum.

Nu-şi dădea seama dacă ei încercaseră s-o ucidă sau doar fusese avertizată. Indiferent care-ar fi fost varianta adevărată, ea înţelegea acum exact ce înseamnă pentru ea.

Mercado nu mai era doar un nume, sau o ameninţare.

Acum era cheia supravieţuirii ei.

Capitolul 42

Luase deja decizia, cu mult înainte ca poliţia să fi ajuns la ea.

Cu mult înainte ca barca aceea cu motor, care fusese furată cu o zi înainte dintr-un doc de pe City Island, să fie găsită abandonată în apropierea unuia dintre cheiurile de pe East River.

Înainte ca rana pe care i-o făcuse în braţ vâsla ruptă să fie doftoricită şi bandajată, și înainte ca Greg să fi alergat la spital ca s-o ia acasă și înainte ca ea să izbucnească în suspine, când îl văzuse, realizând abia atunci cât noroc avusese să scape cu viaţă.

Luase hotărârea acolo, pe mal.

Ce anume trebuie să facă.

Cu plămânii în flăcări şi degetele înfipte în pământul ud, atât de preţios, cu barca aceea care aproape că o retezase în două îndepărtându-se în duduit de motor, şi cu expresia de inconfundabilă claritate din ochii lui Coadă de Cal.

OK, aţi câştigat. Kate fierbea în sinea ei, uitându-se cum se îndepărtează în viteză şalupa. *M-aţi vrut, mă aveţi, nemernicilor, sunt a voastră.* Nu mai putea să rămână pur şi simplu spectatoare pe margine.

Dacă reușiseră s-o găsească pe ea, atunci puteau să-i localizeze şi familia. Mama ei ştia ceva despre motivul pentru care dispăruse tatăl ei. De ce apărea el în fotografia aceea. Adevărul despre vieţile lor. S-ar putea ca ei să fie în pericol.

Kate ştiu ce are de făcut, chiar în timp ce Greg o strângea în braţe.

Agenţii WITSEC n-o vor ajuta să ajungă la ei.

Acum depindea numai de ea să-şi găsească familia.

Doctorul i-a prescris nişte Valium şi Kate a dormit câteva ore, odată ajunsă înapoi acasă. Înainte să plece, Greg a îngenuncheat lângă pat şi a mângâiat-o pe păr.

— La uşă stă de pază un agent şi afară e o maşină de poliţie. Mai bine chiar. Fergie e şi el cu ochii în patru.

— Perfect, a surâs Kate somnoroasă şi l-a strâns de mână.

— Trebuie să ai mare grijă, Kate. Te iubesc. Nici nu mă pot gândi la ce s-ar fi putut întâmpla. Am să mă întorc mai devreme. Îţi promit.

Dând din cap, cu pleoapele îngreunate, Kate a închis ochii.

S-a trezit undeva spre mijlocul după-amiezii. Se simţea încă puţin buimacă şi zguduită, dar altfel era bine. Avea un bandaj în jurul braţului stâng. A aruncat o privire pe fereastră şi a zărit un agent FBI şi vreo doi

polițiști în uniformă pe trotuarul din fața clădirii. Mai era și un paznic postat în fața apartamentului ei, înăuntru, pe palier.

Nu-i va fi ușor să facă lucrul pe care și l-a propus, și-a dat seama Kate. Nu putea să le trimită un e-mail. Nu putea să le telefoneze. Iar agenții n-o vor lăsa, de-acum, să le scape de sub ochi.

De unde naiba să pornească?

În ultimul sertar de jos al biroului ei era mapa-acordeon pe care o păstra plină cu vechile e-mailuri și corespondența primită de la ei pe parcursul ultimului an. Kate nu distrusese niciun mesaj, contrar instrucțiunilor primite. Aceste mesaje, scrisori și ilustrate de la ei erau tot ce avea. Le recitise pe toate de nu știu câte ori.

Trebuia să fie ceva pe aici. *Pe undeva*...

Puse un cvartet de coarde de-al lui Bartók pe iPod-ul extern și începu să le răsfoiască. Adevărul era că dintotdeauna avusese câteva indicii. Justin scrisese odată că au un debarcader pe proprietatea lor și că se pot deplasa cu barca, lucru care lui i se părea „mișto". Mama scria că vremea nu era chiar atât de rea pe timpul iernii – în cea mai mare parte a timpului pur și simplu ploua. Probabil undeva în nordul Californiei, presupusese Kate mereu. Ori pe Coasta de Nord-Vest. Dar chiar dacă nu se înșela prea tare în presupunerile ei, tot rămânea o suprafață geografică imensă.

Nici măcar noul lor nume de familie nu-l știa.

Filă cu filă, a luat la rând întregul vraf de corespondență. La început erau doar o mulțime de scurte mesaje cu „ne e dor de tine" și văicăreli cât cuprinde. Lucrurile nu mai erau la fel, acolo unde se aflau ei acum. Nimic nu mai era la fel ca înainte. Lui Justin îi venea greu să-și facă noi prieteni. Cât despre Em, pe ea cel mai mult o enervau tata și noii antrenori de squash, care nu erau la fel de buni ca înainte.

Mama părea cam deprimată. „*Nici nu știi cât de mult ne lipsești tuturor, iubito*".

Apoi, pe măsură ce timpul trecea, mesajele parcă erau mai optimiste. Așa cum le promisese agenta Seymour, începuseră să se adapteze. Mama se ducea la un club pentru pasionații de grădinărit. Justin găsise un tip care avea un studio de muzică la subsolul casei și începuseră să înregistreze împreună diverse „kestii". Em cunoscuse câțiva băieți. Luase calificative maxime la testele pentru colegiu. Kate dădu peste biletul pe care Em i-l scrisese despre primul concert la care mama o lăsase să meargă singură.

„*3EB*", semnase Em.

Nu era nevoie de nicio traducere. *Third Eye Blind.*

Sora ei trimisese mesajul în iunie, literalmente amețită de fericire. „*A fost așa de coooool, K*! *Ne-am distrat așa de bine*!!! *Stephan Jenkins e*

dărâmător!!!” Stătuseră până după miezul nopţii. Deși a doua zi aveau şcoală. Una dintre prietenele ei aranjase să vină o limuzină care să le ducă pe toate înapoi acasă.

Recitind iar totul, lui Kate îi veni să zâmbească. Apoi, dintr-odată, zâmbetul îi pieri de pe faţă. Își aţinti privirea asupra numelui formaţiei.

Third Eye Blind.

Asta era! *Third Eye Blind.* Kate traversă în fugă camera şi deschise calculatorul. Introduse numele formaţiei în motorul de căutare Google. Câteva secunde mai târziu, pe ecran apăruse site-ul lor oficial. Exista acolo o legătură pentru noutăţi, iar când Kate dădu clic pe ea, găsi o altă legătură, pentru recentul turneu de vară al formaţiei. Coborî după data calendaristică. E-mailul lui Em era datat 14 iunie. Pe 2 şi 3 iunie cântaseră la Los Angeles. Pe 6 iunie plecaseră la San Francisco.

Pe 9 şi 10 iunie erau la Seattle, statul Washington.

Em spusese că a fost la concert în săptămâna anterioară. Kate începu să pună laolaltă ce ştia: *Luaseră o limuzină la întoarcerea acasă. Puteau să se deplaseze și cu barca*...

Trebuia să fie ori la San Francisco, ori la Seattle.

Dar chiar şi dacă avea dreptate, cum va proceda ca să-i găsească? Cum va îngusta aria căutărilor? Erau milioane de oameni în aceste două oraşe. Proverbialul ac în carul cu fân. Şi n-avea nici măcar un nume. Nici măcar nu ştia cum arată acul.

Până când îi pică fisa.

„De-acum înainte, unde mergi tu, merg şi eu”, îi spusese noul ei agent personal, pe care îl chema Oliva. „Când eşti la serviciu, sunt şi eu la serviciu. Când vâsleşti tu, vâslesc şi eu...”

Doamne, Kate, asta e!

Ea vâslea. Sharon făcea yoga. Iar *Emily*... Emily era cheia problemei!

Kate se ridică şi se duse la fereastră. Maşina agentului WITSEC era parcată pe stradă dedesubt.

Ştia că în niciun caz nu-i poate spune lui Greg. Iar acest lucru o făcea deja să se simtă lipsită de loialitate şi ruşinată. El i-ar spune că e prea periculos, că e o idee prea nebunească. N-ar lăsa-o sub nicio formă să plece dacă i-ar spune. Deci nu putea nici măcar să aducă vorba. Şi va trebui, într-un fel sau altul, să scape mai întâi de paznicii ăştia de la WITSEC. Fergus tropăi spre ea, dând din coadă, simţind ceva, şi-şi propti botul de genunchiul ei.

— Îmi pare rău, puiule, zise Kate, lăsând capul în jos şi scărpinând câinele după urechi. Tati o să mă deteste că-i fac asta. Dar va trebui să fiu plecată pentru o vreme.

Poate că ştia, la urma urmei, cum arată acul din carul cu fân.

Capitolul 43

Phil Cavetti mai fusese de multe ori înăuntrul sediului FBI de pe Pennsylvania Avenue.

Doar că niciodată la etajul zece.

Şi, flancat de şeful lui din Serviciul Şerifilor Federali şi de un coordonator FBI, când liftul privat se opri pe loc, ghemul din stomac îi reaminti că nu-l încântă deloc ideea că prima lui vizită aici fusese convocată pentru ora zece seara.

Uşile se deschiseră în dreptul unui punct de securitate, cu doi soldaţi înarmaţi care stăteau de pază. Însoţitorul FBI dădu din cap în direcţia lor şi conduse grupul pe lângă un vast ţarc de mese dotate cu calculatoare, unde-şi făcea veacul elita analiştilor FBI şi personalul superior, apoi în lungul unui hol cu uşi cu geam pe care erau plăcuţe cu numele celor mai puternici oameni din domeniul aplicării legii.

Uşa biroului din colţ era deschisă, singura unde se mai vedea încă lumină înăuntru. Cavetti tuşi şi-şi îndreptă cravata. Pe uşă scria Director Adjunct, Narcotice şi Crimă Organizată.

Prin fereastra biroului putea să vadă domul Capitoliului Statelor Unite, luminat de reflectoare.

Ted Cummings vorbea la telefon în spatele mesei lui de lucru cu placă de sticlă, cu nodul lărgit la cravată şi o expresie nu prea mulţumită pe figură. Le făcu semn lui Cavetti şi şefului lui, Calvin White, să ia loc pe o canapea din faţa mesei lui. Biroul era spaţios. Într-un colţ atârna steagul american. În spatele mesei, fotografii de-ale directorului adjunct cu preşedintele şi alţi oficiali de prim rang ai guvernului, şi sigiliul FBI. Pe canapea mai era deja cineva. Un individ pe care Cavetti n-avu nicio dificultate să-l recunoască. Realiză că acesta era cu mult deasupra gradului său de salarizare. FBI-stul care-i condusese până aici ieşi afară şi închise uşa.

— Phil, îl ştii pe Hal Roach, îi prezentă Cal White pe cei doi.

Bărbatul cu păr alb se aplecă în faţă şi-i strânse mâna lui Cavetti.

Roach era procuror general adjunct al Statelor Unite.

Mult, mult peste salariul lui.

— În regulă.

Directorul adjunct îşi închise telefonul. Ocoli masa şi veni să se cufunde într-un fotoliu din piele, oftând, ca şi cum n-ar fi fost prea încântat să se afle acolo, în loc să fie acasă cu nevasta şi copiii – ca să nu mai vorbim de faptul că-l avea la el în birou şi pe unul dintre cei mai importanţi oficiali ai

Departamentului Justiţiei. Mormăind ceva neinteligibil, azvârli pe măsuţa din faţa canapelei un dosar, al cărui conţinut alunecă afară.

Erau fotografii ale torturii şi execuţiei lui Margaret Seymour.

Cummings se uită la White cu un suspin peremptoriu.

— Cal, înţeleg că ţi-e cunoscut subiectul acestor fotografii? Vreo idee în privinţa celui cu care lucra agenta ta?

White îşi drese vocea, aruncând o privire spre Cavetti.

— Phil...

Cavetti n-avea nevoie să i se aducă aminte că ceea ce va spune în următoarele câteva momente s-ar putea să-i influenţeze hotărâtor restul carierei.

— Frank Gefferelli, Corky Chiodo, spuse el, din familia Corelli. Ramón Quintero, din clanul Corrado. Jeffrey Atkins, avocatul despre care poate vă mai amintiţi că a dat informaţiile în cazul fraudei de la Aafco?

Directorul adjunct închise ochii şi încuviinţă din cap, cu o expresie de dezgust.

Cavetti îşi umezi buzele şi-şi ţinu răsuflarea, apoi expiră.

— Burlacul Numărul Unu.

Folosise numele de cod. Cel pe care toţi cu funcţii atât de înalte în lege şi ordine îl cunoşteau. Dacă primele nume invocate făcuseră să crească uşor temperatura, îşi dădea seama Cavetti, acesta chiar că va arunca în aer însuşi generatorul de căldură.

O tăcere uluită se lăsă în încăpere. Toată lumea se uita fix la el. Privirea lui Cummings se îndreptă exasperată spre faţa lui White, apoi spre procurorul general adjunct.

— Burlacul Numărul Unu, dădu grav din cap directorul adjunct. *Drăguţ.*

Pentru o clipă, toată lumea păru să cântărească în minte implicaţiile faptului că identitatea celui mai important informator privind narcoticele, aflat în custodia autorităţilor americane, fusese divulgată. Cineva care de ani de zile contribuia la condamnări împotriva familiei Mercado. Dat fiind că el îşi petrecuse tot drumul în maşină până aici cugetând la exact aceeaşi chestiune, Cavetti era singurul care se gândea acum la cu totul altceva: ţinuturile de nord ale statului Michigan, unde ştia că este cel mai probabil să-şi încheie cariera.

— Domnilor, se aplecă înainte procurorul general adjunct. Cred că am petrecut cu toţii suficient timp în jocul ăsta ca să ne dăm seama cum arată un *rahat de dezastru total*, atunci când ne izbeşte peste mutră. Ştiţi care ar fi implicaţiile, dacă aceea a fost localizarea pe care agenta Seymour s-a întâmplat s-o divulge?

— Nu suntem în întregime siguri că uciderea agentei Seymour a avut efectiv legătură cu acest caz.

Cal White, conducătorul Serviciului Şerifilor Federali, încerca să pozeze, era clar.

— Iar eu nu sunt sigur dacă mă cheamă Shaquille O'Neal, îi aruncă directorul FBI o privire ucigătoare. Voi sunteţi însă aici...

— Da, încuviinţă posac şeful Programului WITSEC. Suntem aici.

— Deci aş zice că noi trei trebuie să ne asumăm un angajament, spuse directorul adjunct. Defecţiunea asta se opreşte acum şi aici. Individul celălalt, care-a dispărut, căruia îi ziceţi „MIDAS" – aruncă o privire pe o foaie de hârtie – şi despre care credeţi că şi-a băgat coada în chestia asta, Benjamín Raab... *el* unde naiba e?

— Nu mai e, admise Cavetti, în timp ce şeful lui tăcea neajutorat. Se află în ceea ce numim noi Zona Albastră. A dispărut. În acest moment îi supraveghem permanent familia.

— Zona Albastră, spuse directorul adjunct, parcă străpungându-l cu privirea pe Cavetti. Asta ce mai vrea să fie? Jargon WITSEC pentru atunci când voi de fapt n-aveţi nici cea mai vagă idee ce dracu' se întâmplă?

Aruncă o privire circulară prin încăpere, furios, apoi oftă.

— OK, să zicem că asta-i treaba cu Burlacul Numărul *Doi,* dar cum stăm cu Burlacul Numărul Unu? Bănuiesc că l-aţi făcut pachet şi l-aţi mutat?

— Tocmai de-aceea suntem aici, păli Calvin White şi-şi drese vocea. Şi el e tot în Zona Albastră.

Capitolul 44

Ajutorul de şerif federal Freddie Oliva era agent WITSEC de şase ani. Crescuse în Bronx, unde tatăl lui lucra ca macagiu la metrou. Urmase Colegiul de Criminologie John Jay, obţinuse o diplomă de studii pregătitoare pentru drept şi poate că într-o zi se va duce mai departe, ca să ajungă avocat, dar în acest moment avea un copil pe drum şi facturi de plătit, şi soiul ăsta de muncă era mult mai aproape de acţiune adevărată, decât să stea ţintuit într-o cămăruţă cu nişte căşti pe urechi, ascultând pălăvrăgeală de potenţial interes pentru securitatea naţională.

Ajutorului de şerif Oliva îi plăcea să lucreze pentru autorităţile federale. Cei mai mulţi dintre colegii lui nu erau, în fapt, decât nişte guguştiuci care-şi doreau fierbinte să ajungă în FBI, dar n-aveau destulă vână-n ei ca să fie admişi la Academia de la Quantico. El îi depăşea cu un cap. Câteodată făcea

de pază la tribunal sau trebuia să însoţească vreo căpetenie mafiotă pe drumul la proces[14]. Ori către un nou domiciliu. Intra mereu în vorbă cu naşii ăştia, pe unii ajungea chiar să-i cunoască destul de bine. Poate că într-o zi chiar o să scrie o carte.

Ce nu-i plăcea lui Freddie absolut deloc era atunci când trebuia să facă pe dădaca. Până şi-un boboc abia intrat în pâine putea să stea aici şi să supravegheze jăvruţa aia cum face pipi. Dar după cele petrecute pe râu se învăţase minte şi n-o mai scăpa din ochi pe fătucă. Oricum, se va termina curând. Tipul ăla, Raab, va face el vreo greşeală, va apărea el pe undeva. Moment în care-l vor găbji, iar pe ea o vor scoate de sub protecţie. Şi el se va întoarce la munca lui obişnuită.

— *Oliva,* pârâi brusc o voce în casca lui telefonică, *obiectivul coboară acum cu liftul.*

Obiectivul... Oliva pufni dispreţuitor şi dădu ochii peste cap. „Obiectivul” nu era vreun asasin plătit care-o luase pe arătură şi ei îl ascundeau până la proces. Sau vreun gorobete pe care-l aştepta o pedeapsă între douăzeci de ani şi puşcăria pe viaţă, şi care-şi luase zborul din detenţie preventivă.

Obiectivul era o biologă de douăzeci şi trei de ani care avea un câine ce trebuia scos la pipi.

— Am înţeles, mormăi el.

Oliva crăpă portiera de la maşină şi se întinse să-şi dezmorţească oasele. I-ar prinde bine un pic de mişcare. Statul ăsta în maşină toată ziua îl făcea să se simtă ţeapăn ca lemnul.

Câteva momente mai târziu uşa clădirii se deschise şi „obiectivul” păşi afară, cu Azorel după ea, care avea deja ochii fixaţi pe marginea trotuarului.

Lui Oliva nu-i venea să creadă că mai primeşte şi bani pentru munca asta.

— Tu chiar nu oboseşti niciodată? zise Kate Raab, apropiindu-se de el, în timp ce câinele o smucea de lesă.

— Unde te duci tu, vin şi eu, îi făcu Oliva cu ochiul. Doar ştii chestia asta, mami. Astea-s ordinele acum.

— Ordinele astea se aplică chiar şi atunci când merg cu câinele să-şi facă necesităţile?

Kate se uita fix la el. Purta nişte blugi strâmţi care-i veneau foarte bine, o jachetă matlasată şi un rucsăcel în spate, iar Freddie se trezi cugetând că,

---

[14] Serviciul Şerifilor Federali are menirea să protejeze şi să sprijine desfăşurarea în bune condiţii a activităţii instanţelor de judecată federale. Practic, aceasta se traduce prin, de pildă, paza şi securitatea tribunalelor, dar şi a magistraţilor, a juraţilor şi a martorilor a căror viaţă este ameninţată; paza inculpaţilor în timpul transportului la proces; urmărirea şi prinderea evadaţilor din închisoare sau a învinuiţilor puşi sub cauţiune care nu se prezintă la proces; administrarea bunurilor confiscate prin ordin judecătoresc; aplicarea programelor de protecţie a martorilor şi aşa mai departe.

dacă el ar fi avut vreodată o profesoară de biologie care să arate ca ea, ar fi petrecut mult mai mult timp în laborator decât pe terenul de sport. Ea îi întinse o pungă din plastic.

— Poftim, Oliva, ca să te simţi şi tu util.

El râse.

— Mă simt foarte util oricum, mersi.

Îi plăceau „clienţii” cu simţul umorului.

Fergus se apropie de el dând din coadă. Oliva avea impresia că deja învăţase pe de rost, în ultimele două zile, fiecare mişcare pe care-o executa jăvruţa asta. Mai întâi adulmeca niţel pe lângă stâlp. Pe urmă fundul i se legăna de câteva ori deasupra marginii trotuarului. Apoi se lăsa în jos – şi *bingo*! Oliva se rezemă alene de maşină, observând totul atent. *La naiba, Freddie, fata chiar are dreptate. Zău ar cam fi momentul să-ţi găseşti ceva util de făcut, o muncă serioasă.*

Kate lăsă câinele s-o tragă după el în josul străzii. Oliva îşi băgă înfrigurat mâinile în buzunarele jachetei din piele pe care-o purta, îşi verifică pistolul şi o luă după ei, la mică distanţă în spate. Odată ajunşi în faţa micuţei prăvălii unde ea mai făcea uneori cumpărături, Kate se întoarse spre el.

— Ai ceva împotrivă dacă intru să-mi iau nişte pastă de dinţi, Oliva? Sau vrei să-l suni pe Cavetti şi să verifici dacă nu cumva trebuie să intri cu mine şi să mă ajuţi şi la asta?

— Nu, bănuiesc că te poţi descurca şi singură, îşi ridică Freddie mâinile cu palmele în sus, de parcă s-ar fi predat; ştia cum fac femeile când se enervează, şi n-avea chef s-o vadă furioasă pe el. Cinci minute. Cunoşti...

— Da, da, îl îngână Kate dând ochii peste cap. Cunosc ordinele.

Îl trase pe Fergus după ea şi păşi înăuntru. Angajaţii de aici o ştiau şi nu părea să-i deranjeze că aducea câinele cu ea. Prinse lesa de o bară metalică de la intrare şi se strâmbă acru la Oliva.

Bine, gata. Ce vrei, îmi fac şi eu datoria.

Oliva se întoarse la maşină şi se rezemă de capotă, cu un ochi pe vitrina prăvăliei. Staţia radio începu să bâzâie. Jenkins. Schimbul lui. Urma să-l înlocuiască la şase. Oliva se uită la ceasul de pe mână. Fără douăzeci. Încă puţin. Abia aştepta să se ducă acasă, să-şi ia răsplata pentru cele trei ore şi jumătate lucrate în plus, să dea pe gât o bere. Nevestica spusese că-i pregăteşte felul preferat de mâncare pentru cină. Peşte Veracruz. S-ar putea să aibă parte şi de-un meci cu cei de la Knicks, cine ştie.

Atenţia îi fu atrasă de doi puştani în echipament de baschet care veneau înspre el pe stradă. Unul încerca să-l dribleze pe celălalt. Nu se descurca deloc rău puştiul. Freddie se gândea că şi el, pe vremea când bătea mingea în

cartierul Baychester, unde crescuse, se pricepea să ţină un adversar la distanţă.

Mai aruncă o privire spre magazinul unde intrase Kate. *Frate, oare ce face, inspectează toate mărcile de pe raft*? Trecură alte câteva minute. Nu voia s-o înfurie prea tare pe fată. Că doar trebuia s-o întâlnească şi mâine. Şi poimâine. Dar de undeva începu să se strecoare în mintea lui Freddie evidenţa că trecuse deja o grămadă de timp. Suficient cât să cumperi un întreg cabinet stomatologic, d-apoi o simplă pastă de dinţă. O senzaţie de gol îl înjunghie brusc prin stomac.

Ceva nu era în regulă.

Oliva sări jos de pe capota maşinii şi zbieră în staţia radio:

— Finch, mă duc în sus pe stradă la magazinul ăla. Nu-mi place ce se întâmplă.

Împinse uşa magazinului. Primul lucru pe care-l zări îl făcu să se simtă uşurat. Fergus stătea cuminte acolo, cu lesa înnodată pe după rastelul de ziare. Kate nu putea fi prea departe.

Apoi observă bucăţica de hârtie îndoită şi vârâtă pe după zgarda lui Fergus. Despăturind-o, toate fibrele din trupul lui Oliva se înmuiară brusc.

„*Oliva*”, scria în bileţel, „*ai grijă să-l laşi pe Fergie să facă un pipi pe drumul înapoi spre casă. Soţul meu ar trebui să se întoarcă în jur de ora şase*”.

Oliva făcu hârtia cocoloş.

— *Fir-ar al dracului*!

Se repezi pe lângă casa de marcat, alergând zănatec în sus şi-n jos printre rafturi. *Nici urmă, la naiba.*

Era o uşă care ducea afară, în spatele raionului de carne. Oliva o împinse şi ieşi. Dădea într-o alee care se termina în Eighth Street, la câteva zeci bune de metri depărtare. Aleea era pustie. Un băieţandru cu şorţ aşeza unele peste altele cutii şi lădiţe.

— În ce direcţie a luat-o? strigă Oliva la el.

Băieţandrul îşi scoase din ureche casca iPod-ului.

— În ce direcţie a luat-o *cine,* frate?

Freddie Oliva închise ochii. Cum o să explice ce s-a întâmplat? Cineva încerca s-o omoare pe fata asta. Era posibil ca tatăl ei să fi ucis o colegă agentă. Izbi cu palma în zidul din cărămidă.

Kate Raab dispăruse.

Capitolul 45

Luis Prado îşi opri automobilul negru, acelaşi Cadillac Escalade, pe stradă, cam la jumătatea distanţei până la casa cu acoperiş din ţiglă albastră din orăşelul străjuit de copaci Orchard Park, statul New York, în apropiere de Buffalo. Stinse farurile.

Era linişte pe-aici, reflectă Luis. Copii, *familias*... panouri de baschet deasupra uşilor de la garaj. Dar nu îndoite şi ruginite, pe terenuri din pământ bătucit, ca acolo unde crescuse el. Aici nu se întâmplă niciodată lucrurile rele. *Corect*?

Întinse mâna după binoclu şi prin lentilele cu infraroşu se uită la cele două umbre ghemuite în Fordul fără însemne parcat imediat peste drum de casa cu acoperiş albastru.

Cel din spatele volanului părea pe jumătate adormit. Celălalt fuma o ţigară, probabil cugetând la cât de ghinionist fusese să-i cadă tocmai lui misiunea asta. Luis cercetă cu binoclul restul străzii. Nici urmă de microbuze sau dubiţe, obişnuitele baze de observaţie în care s-ar putea să fie ascunşi şi alţi agenţi. În afară de *federales* din Fordul Taurus nu mai văzu pe nimeni în jur.

O dubiţă de spălătorie dădu colţul pe stradă. Se opri în faţa unei case din vecini. Din ea coborî un comisionar care trânti un pachet pe treptele de la intrare. Apoi sună la sonerie.

Luis Prado ştia că, data viitoare când va mai veni aici, se va lăsa cu sânge. Exact ca atunci la Chicago, cu agenta aia federală frumuşică foc. Chiar că fusese o treabă crudă. Tipa era foarte bine dresată şi Luis trebuise să-şi pună la bătaie toată priceperea dobândită – şi rezistenţa stomacului. Dar până la urmă, cruzimea îşi dovedise eficienţa. Până la urmă obţinuseră lucrurile pe care voiau să le ştie. Şi care-l aduseseră pe el aici.

Atenţia lui Luis fu atrasă de uşa garajului care se deschidea. O femeie ieşi afară – între două vârste, cu o figură plăcută, părul încărunţit strâns în coc. Ducea un câine de lesă, un labrador alb. Părea să fie vioi, simpatic. Femeia puse un sac cu gunoi într-unul dintre tomberoane şi lăsă câinele să-şi facă treaba. Unul dintre agenţii din automobilul Ford se dădu jos şi parcurse distanţa scurtă de pe alee până la garaj. Cei doi stătură de vorbă câteva momente, femeia rămânând la adăpostul sigur al garajului. Luis se uită atent. Nu mai văzu pe nimeni înăuntru.

Dubiţa de la spălătorie o luă greoi în josul străzii, trecând pe lângă el.

Cei doi din Fordul Taurus nu-i vor pune cine ştie ce probleme. Mai avusese de-a face cu situaţii ca astea.

Fraternidad este destino[15]. Luis oftă. Aşa era sortit. Decizia fusese deja luată. Va aştepta, cu ochii în patru, până ce-şi va vedea ţinta. Acoperi cu un ziar pistolul Sig de nouă milimetri, pus pe scaunul de lângă el.

Data viitoare îşi va face numărul.

Capitolul 46

Două zile mai târziu, taxiul lui Kate opri în faţa casei cu arhitectură în stil spaniol şi ornamente din stuc, ascunsă în spatele unui restaurant Arby's de pe o arteră comercială din Mill Valley, statul California, pe celălalt mal al golfului faţă de San Francisco.

— Aici este, doamnă? întrebă şoferul, verificând numerele scrise cu galben pe uşile din sticlă ale clădirii.

Kate încercă să citească denumirea. Acesta era al patrulea loc în care încercase astăzi. Începea să se simtă un pic cam obosită de la schimbarea de fus orar, şi descurajată, la gândul că poate ideea ei nu fusese chiar atât de genială, la urma urmei, ci una care-o mânase la vânătoare de cai verzi pe pereţi – şi care nu peste multă vreme o va face să dea de mare bucluc.

— Da, aici este.

Deschise portiera.

Denumirea de deasupra uşii de la intrare era „Golden Gate Squash".

Kate hotărâse să înceapă cu zona Golfului San Francisco. Ştia că nu poate închiria o maşină – i-ar fi dat de urmă imediat, aşa că apelase numai la taxiuri. Ieri fusese la Palo Alto şi San Jose. Ceva mai devreme azi, la Athletic Club din centru, apoi peste Bay Bridge la un complex sportiv polivalent din Berkeley. Nimeni nu recunoscuse fotografia lui Em. La niciunul dintre aceste cluburi. San Francisco era doar unul dintre oraşe. Kate mai avea trei de verificat, urmărind itinerarul formaţiei. Şi o mulţime de alte cluburi.

O luase direct spre aeroport, după ce scăpase de Oliva. Micuţa escapadă cu Fergus era unicul lucru din ultimele câteva săptămâni care-i putea da un motiv să zâmbească. Lucrul mult mai puţin amuzant era biletul pe care i-l lăsase lui Greg, felul în care trebuise să fugă pe ascuns şi să fie nesinceră cu el. Scrisese în grabă: *„Ştiu că îţi va fi greu să înţelegi, Greg, dar trebuie să aflu un anumit lucru, indiferent cât am încerca noi să ne prefacem că oricum va trece – şi nu te puteam lăsa să mă convingi să n-o fac şi să-mi spui că e o prostie, aşa cum bine ştiu că ai fi încercat.* Da, e o prostie – *dar oricum toată*

---

[15] Frăţia e un destin (în spaniolă).

povestea asta e o nebunie. Vreau doar să știi că sunt în siguranță și că te iubesc, și că mă voi gândi la tine în fiecare zi. Te rog, încearcă să nu-ți faci griji. Am să te sun când ajung acolo. Pe unde-o fi acest acolo. Te iubesc, dar e un lucru pe care trebuie neapărat să-l fac. Și nu uita de pastila pentru inimă a lui Fergus, înainte să te duci la culcare!!!”

O deranja profund că trebuia să se ascundă de el. Kate se simţea lipsită de loialitate. Greg era soţul ei, cel mai apropiat prieten al ei. Se presupunea că își spun tot, că nu au secrete unul faţă de celălalt. Ea avea mai multă încredere în el decât în orice alt om din viaţa ei. Își dădea seama că ar trebui măcar să-i dea un telefon. Seara trecută, la hotel, chiar ridicase receptorul ca să-l sune și să-i dea de știre că n-a pățit nimic, ba chiar ajunsese până la a-i tasta tot numărul. Apoi însă pusese telefonul jos. Ceva o reţinuse. Kate n-ar fi știut să spună ce.

Poate că el n-ar înţelege. Iar ea nu voia să audă asta de la el. Ori poate că pur şi simplu simţea nevoia să nu împartă cu nimeni această porţiune din viaţa ei.

Kate deschise uşa clubului de squash. Imediat auzi sunetul înfundat şi în acelaşi timp şuierător al mingii care se izbea de pereţii din lemn tare. Erau mai multe încăperi-terenuri, cu peretele de joc vopsit în alb şi partea din faţă din sticlă transparentă. Un cuplu juca deja. Doi bărbaţi transpiraţi, care era clar că tocmai terminaseră de jucat şi-şi petrecuseră pe după gât prosoapele, sorbeau cu sete din sticlele de apă şi-şi reanalizau performanţa. Kate se apropie de recepţie, unde stătea un tip roşcovan, cu alură atletică, purtând un tricou de squash.

— Scuzaţi-mă, încerc să găsesc pe cineva. N-aţi vrea, vă rog, să aruncaţi o privire?

— Desigur.

Îi întinse poza lui Emily, făcută anul trecut la Campionatul Maccabean pentru juniori.

— E sora mea. Cred că vine aici să se antreneze.

Roşcovanul cu alură de jucător profesionist se uită îndelung la poză. Apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, mă tem că n-am mai văzut-o niciodată.

Avea un accent britanic şi-i zâmbea, parcă scuzându-se.

— Sunteţi sigur? insistă Kate. O cheamă Emily. Are şaptesprezece ani. Pe Coasta de Est era jucătoare de performanţă, cu poziţie de clasament. S-a mutat de curând aici cu tatăl meu. Ştiu că joacă undeva în oraş. Şi vreau să-i fac o surpriză.

Roşcovanul ridică iar din umeri, înapoindu-i poza lui Kate.

— Aici eu mă ocup de juniori. Dacă s-ar antrena aici, categoric aş cunoaşte-o. La Berkeley n-aţi încercat?

Kate suspină dezamăgită.

— Mda, am fost deja acolo.

Băgă poza înapoi în poşetă şi spuse:

— Mulţumesc oricum.

Pe drumul spre ieşire mai aruncă un fel de ultimă privire disperată în jur, ca și cum credea că n-a observat-o pe Em de prima dată și poate că brusc ea îşi va face apariţia de undeva. Îşi dădea seama că are şanse minime s-o găsească. Chiar dacă raţionamentul ei fusese corect, existau zeci de locuri de verificat şi zeci de cluburi de squash. Kate se simţea uşor ridicolă, jucându-se de-a detectivii. Ea era om de știință, nu anchetator.

Ieşi din nou în stradă.

— Înapoi la motel? o întrebă taximetristul după ce ea urcase în maşină.

Cu el mersese peste tot astăzi.

— Nu, scutură Kate din cap. *La aeroport.*

Capitolul 47

Phil Cavetti luă cursa aeriană de ora şapte dimineaţa înapoi spre New York, pornind de pe aeroportul La Guardia direct către sediul FBI din sudul Manhattanului.

Găleata cu rahat începuse să clocotească şi peste puţin timp avea să le explodeze în faţă.

De parcă n-ar fi fost destul că una dintre colegele lui cele mai apropiate fusese găsită moartă... colac peste pupăză, unul dintre propriile obiective de caz ale agentei era implicat în crimă. Acum, într-un alt caz de-al ei, unul dintre cei mai valoroşi martori ai autorităţilor federale din întregul Program WITSEC, un om ale cărui informaţii duseseră la încarcerarea a zeci de infractori, fusese de asemenea dat dispărut.

Cavetti se dovedea incapabil să unească punctele între ele – altfel decât spre locul unde cariera lui se intersecta cu dezastrul. Și nu-i plăcea deloc ce vedea. Putea să uite de nordul Michiganului – câmpurile îngheţate din Dakota de Nord păreau acum o perspectivă mult mai probabilă. Era imperativ să-l găsească pe Raab. Încă şi mai imperativ era să-l localizeze pe Burlacul Numărul Unu.

Iar acum, de necrezut, Kate Raab dispăruse şi ea.

Nardozzi și agentul special Alton Booth așteptau în mica sală de conferință de la etajul patru al clădirii federale Javits, atunci când sosi el.

— Sper să fie ceva important, zise procurorul, lăsând din mână telefonul mobil și arborând o expresie mai mult decât iritată. Am un procuror începător care va trebui să-mi țină locul la interogatoriul unui taximetrist pakistanez, acuzat că plănuia să arunce în aer casa de bilete a Centrului Teatral din Times Square.

Cavetti scoase din servietă trei dosare.

— Crede-mă, este.

Aruncă pe masă rapoartele pe care le pregătise pentru directorul adjunct, inscripționate cu „Acces restricționat". Acestea conțineau raportul FBI asupra lui Margaret Seymour, a dispariției ulterioare a lui Benjamín Raab și a incidentului de pe râul Harlem în care fusese implicată fiica lui, Kate. Unul sau două detalii, considerate „strict confidențiale", fuseseră omise.

— Așa, deci *ce* se poate spune despre Kate Raab? întrebă Alton Booth, sorbind o gură de cafea.

— A dispărut.

— A *dispărut*? Cum adică, așa, ca măgarul în ceață? După ce s-a întâmplat acolo pe râu, credeam că ați pus-o sub pază nonstop.

— A dispărut lăsând măgarul să-i păzească cățelul, zise Cavetti cu năduf, închizând ochii. A urcat într-un avion United Airlines spre San Francisco, acum două zile. Mai departe, nu putem decât să ne dăm cu presupusul unde s-a dus. A avut destulă minte încât să nu închirieze o mașină de la aeroport. I-am pus pe ai noștri să discute cu taximetriștii.

— Cu taximetriștii, îl fixă Booth cu o privire implacabilă. Știi ceva, Phil, Zona asta Albastră a ta mie începe să mi se pară cam aglomerată.

Cavetti zâmbi. FBI-stului nici prin cap nu-i trecea ce urmează să-l pocnească peste mutră în continuare.

— Bun, deci ce presupui tu că s-a întâmplat? întrebă Nardozzi. De ce ar fugi fata asta? Și de ce la San Francisco? Fiindcă știa că e ținta cuiva?

— Nu putem decât să presupunem că tatăl ei a luat legătura cu ea. N-a mai sunat acasă după ce-a plecat. Doar a lăsat în urmă un bilețel cam vag. Mai există și posibilitatea că încearcă să intre în contact cu familia ei.

Cavetti îi aruncă o privire FBI-stului.

— Poate-ar fi bine să trimiți pe cineva acolo. *Acum.*

Booth mâzgăli ceva într-un carnețel și oftă.

— Măi să fie, Phil, grija pe care i-o porți fetei e de-a dreptul înduioșătoare. Dacă nu-ți mai convine munca asta cu protecția martorilor, poate-ar fi cazul să iei în considerare un post la Departamentul pentru Copii și Familie, data viitoare.

— Sunt îngrijorat pentru ea, Al. Chiar sunt.

Privirea lui Nardozzi era tăioasă ca lama.

— Ne ascunzi ceva, Phil. De ce naiba am venit aici? De ce am fost scos din sala de judecată?

— Margaret Seymour, tuşi Cavetti; venise momentul să completeze spaţiile goale. Tot ea era agenta de caz...

— Tot ea era agenta de caz *pentru cine*? spuse Alton Booth, lăsând din mână cana de cafea şi ridicându-se în picioare.

Cavetti îşi deschise din nou servieta. De data aceasta scoase afară o anexă la raportul lui, conţinând detaliile „strict confidenţiale" care fuseseră omise. În legătură cu cine era cel pe care-l proteja Maggie Seymour. În legătură cu Burlacul Numărul Unu.

Îl azvârli pe masă şi înghiţi în sec.

— Mă tem că Zona Albastră, Al, e chiar mai aglomerată decât credeai.

Capitolul 48

Ieri Kate era la Portland. Azi la Seattle. Bellevue, de fapt, o suburbie elegantă imediat peste lacul Washington.

Ştia că începe să rămână fără variante.

În dimineaţa aceasta se dusese în centru, la Clubul Sportiv Seattle. Fără niciun rezultat. Idem şi la alte două cluburi de squash din Redmond şi Kirkland. Şi la cel al Universităţii Washington.

Kate ştia că acesta ar cam fi rămas ultimul. Pe un banner de deasupra intrării principale scria „Pro Squash in Bellevue". Urmărise itinerarul din turneul formaţiei. Pusese la un loc detaliile pe care reuşise să le culeagă din e-mailurile primite de le ai ei. Dar acum ajunsese practic la capătul firului. Epuizase toate oraşele şi centrele de squash posibile. Dacă şi aici nimerea într-o fundătură, Kate nu ştia unde să meargă mai departe.

Decât acasă.

Clubul era o clădire cenuşie cu traverse exterioare din aluminiu, vârâtă în partea din fund a unui mic centru de birouri din laterala unei artere comerciale. Cineva îi spusese că antrenorul pakistanez de acolo era chiar destul de cunoscut la nivel mondial. Pe artera principală găseai toate emblemele unui cartier rezidenţial pentru oamenii cu bani: Starbucks, Anthropologie, Linens-N-Things, Barnes & Noble.

Taximetristul o lăsă în faţa intrării, aşa cum mai făcuse astăzi de patru ori, şi aşteptă.

Kate păşi printre uşi. De-acum, cam toate cluburile de squash din America îi păreau să arate la fel. Acesta avea patru terenuri de joc albe şi curate, înconjurate cu pereţi din sticlă, şi cu un balcon suspendat deasupra pentru spectatori. Era plin de lume. Mingile se izbeau cu ecou de pereţi. Se apropia sfârşitul zilei şi pe terenuri vedeai numai puştime. Probabil vreun program de activităţi extraşcolare pentru copii şi adolescenţi.

OK. Kate trase adânc aer în piept, oprindu-se în faţa femeii tinere şi drăguţe de la recepţie, care purta o bluză albă din pichet cu sigla clubului brodată pe piept.

O ultimă încercare...

Kate despături fotografia lui Emily.

— N-aş vrea să te deranjez, spuse ea, deşi tânăra femeie nu păru deloc deranjată. O ştii cumva pe fata asta?

În timp ce întindea fotografia, Kate îşi analiza deja în minte opţiunile pentru ce va face în continuare. Să-l sune pe Cavetti. Îi părea rău pentru că-i trăsese clapa agentului lui. Pentru că, probabil, implicase şi FBI-ul într-o operaţiune de urmărire menită s-o găsească pe ea. Apoi să-l implore să încalce regulile şi să-i dezvăluie unde se află familia ei. Să dea ochii cu Greg. Nici varianta asta nu suna prea bine. Kate era conştientă că şi aici are destule explicaţii de dat.

Fata de la recepţie încuviinţă din cap.

— Asta-i Emily Geller.

— *Poftim*?

— *Emily Geller,* repetă fata. Una dintre jucătoarele noastre cele mai bune. S-a mutat aici din est.

Un val de şoc şi exaltare îi învolbură sângele lui Kate.

Capitolul 49

Geller. Numele săgetă prin mintea lui Kate, în timp ce-i spunea taximetristului să se oprească la ceva distanţă de casa albă din lemn care avea curtea din spate spre lac, pe Juanita Drive din Kirkland.

Drăguţă casă, se gândi Kate. Chiar şi pe întuneric avea un aer care ei îi plăcu imediat. Putea fi casa oricui. A familiei din vecini. Simpla idee că mama ei, Em şi Justin erau înăuntru o făcu să zâmbească. *Geller.*

— Aici mergem, domnişoară?

Kate îşi aduse aminte ziua în care văzuseră cu toţii casa lor din Larchmont pentru prima oară. Mama se oprise în vestibulul imens, cu ochii

larg deschişi. „E aşa de mare”. Tata o dusese spre ferestrele care dădeau spre ocean, cu chipul strălucind de mândrie. „O s-o umplem noi, Sharon”. Em revenise înăuntru şi-o apucase pe Kate de mână. „N-o să-ţi vină să crezi – cu ochii lucind de entuziasm – dar are până şi turnuleţ”.

„*O s-o umplem noi, Sharon*”. După care vom lăsa totul baltă.

— Să mă duc până în faţa intrării? o întrebă taximetristul cu turban, răsucindu-se spre ea.

— Nu, spuse Kate, neştiind prea bine ce să facă, opreşte acolo.

Taxiul trase lângă trotuar în faţa unei case în stil modern, din lemn de cedru şi sticlă, umbrită de brazi înalţi, la două clădiri distanţă. Kate era agitată. Observă câteva maşini pe stradă. Ştia că e foarte probabil să fie plin de șerifi WITSEC în jur, şi că probabil fuseseră alertaţi în legătură cu ea, iar dacă o vor depista, după nici treizeci de secunde se va trezi cu cătuşe la mâini.

Dar faptul că familia ei era atât de aproape, la o aruncătură de băţ, o făcu să realizeze că acum nu mai putea da înapoi. Nu-i mai văzuse pe ai ei de peste un an. Dintr-odată, Kate nu mai fu atât de sigură de ce-ar trebui să facă. Nu ştia dacă nu cumva sunt agenţi şi înăuntru. Dacă aveau telefoanele ascultate. Poate-ar trebui să-i aştepte la clubul de squash? Poate-ar trebui să facă pur şi simplu cale întoarsă şi să revină altă dată?

— Ce vreţi să facem, domnişoară? întrebă taximetristul, arătând spre ceasul de marcat.

— Scuze. Nu sunt prea sigură.

Într-un târziu, îşi scoase telefonul mobil. Degetele îi tremurau niţel, umede de transpiraţie, şi Kate se simţea de parcă era iar în schiful ei de concurs, apucând vâslele la startul unei curse importante. Cu nervozitate, tastă numărul pe care i-l dăduse fata de la clubul de squash. Începu să sune. Stomacul i se strânsese ghem. În orice clipă se aştepta să audă voci care încep să strige, să vadă lumini care se aprind.

Emily a fost cea care-a răspuns.

— Alo!

Kate abia se putea stăpâni.

— Mă întrebam oare ce-ai spune, dacă ţi-aş propune o întâlnire de vis, toate cheltuielile fiind deja plătite, cu Stephan Jenkins de la Third Eye Blind?

Pauză.

— *Kate*?

— Da, Em..., simţi Kate cum îi vin lacrimi în ochi. *Da. Eu* sunt, iubito...

Brusc o auzi pe Emily cum izbucneşte în ţipete: „*E Kate*! *E Kate*!” Se-auzea de parcă ar fi rupt treptele scării din casă.

— *Mami, Just,* e Kate la telefon! Cum ai găsit numărul ăsta? Nu pot crede că ne-ai sunat aici! Ce, ai înnebunit complet?!

Kate râse, ameţită.

— Nu ştiu... Poate că da.

Auzea şi alte glasuri în jur. Mama ei şi Justin, îngrămădindu-se lângă telefon. Em nu voia încă să-l lase din mână.

— Doamne, de când nu ne-am auzit... Am aşa de multe să-ţi spun, Kate. *Unde eşti*? întrebă Emily.

Kate se uită lung la casă. Îi trebui ceva timp ca să-şi găsească vocea.

— Sunt chiar afară.

Capitolul 50

Kate îi spuse taximetristului să stingă farurile şi să aştepte, ceea ce, presupunând că nu era altceva decât un protagonist fără voie într-o reuniune de familie înlăcrimată, el acceptă mormăind.

Apoi, la adăpostul întunericului, Kate o porni pe o potecă despre care îi spusese mama ei, care trecea prin dreptul casei din lemn de cedru. Era un drumeag lateral ce ducea spre lac, cu un mic debarcader la capăt.

Kate îşi dădea seama că nu prea are cum să apese pe soneria de la intrare şi să-i lase pe toţi să-i sară în braţe, aşa cum îşi imaginase mereu. Nu cu toţi dulăii ăştia de la WITSEC care bântuiau pe-acolo. N-avea de unde să ştie dacă nu se pornise o adevărată vânătoare în căutarea ei. Iar în acest moment nici nu mai era prea sigură dacă ei se aflau aici ca să-i protejeze familia de niscaiva ucigaşi ori dacă aşteptau să apară tatăl ei sau ea. Oricum, indivizii ăştia erau cam ultimii oameni în care se simţea înclinată să aibă încredere acum.

Nu va da înapoi.

Un gard alb din lemn străjuia proprietatea, separând cele două vecinătăţi cu un şir de tufe dense şi trunchiuri de pin. Se vedeau lumini dinăuntrul casei alăturate. Kate putea să vadă o femeie în bucătărie, purtând o bustieră cu dungi, gen Adidas, dând de mâncare la doi copii mici pe masa din mijloc, ridicată pe un podium.

Pe neaşteptate, Kate auzi mişcare de cealaltă parte a gardului.

Paşi strivind pietrişul pe aleea ce ducea spre casă. Zgomotul brusc al unei portiere care se deschide, şi scânteierea unei lumini. Inima lui Kate se opri pe loc. Se ghemui la pământ, pitindu-se cât mai jos sub tufe.

Casa familiei ei avea un garaj separat, amplasat ceva mai departe, în spate. Era o maşină acolo şi cineva care cobora din ea. Auzi pârâitul unei staţii radio deasupra capului ei, la nici trei metri distanţă.

— Aici Kim... Mă duc să dau o tură şi să verific în faţă.

Kate se încordă.

Încercă să se apropie şi mai tare de gardul viu, agăţându-se de o ramură ca să se sprijine. Până ce creanga începu să cedeze.

Kate rămase acolo, nemişcată. Pentru o secundă fu convinsă că se va prăbuşi cu zgomot printre tufe. *La naiba, ar fi ca şi cum aş sufla singură într-o goarnă.* Trase aer în piept cât de tare putu, încercând să-şi imagineze ce fel de explicaţii va da, în faţa luminilor aprinse şi a pistoalelor scoase din toc, dacă va fi prinsă furişându-se pe proprietatea cuiva.

După o vreme auzi iar pocnetul staţiei radio, în timp ce paşii se îndepărtau pe alee.

— Tot Kim sunt, vin înapoi spre casă...

Tot trupul lui Kate păru să expire într-un spasm de uşurare. După ce auzi uşa de plasă cum se închide, începu să se strecoare, ghemuită mult la pământ, spre curtea din spate. Găsi o portiţă şi apăsă neauzit pe clanţă. Curtea era mare. Putea desluşi prin întuneric conturul unui bazin cu apă şi al unei plase elastice pentru sărituri. Ba chiar şi o pistă cu rampă şi jgheab pentru skateboard. Măi să fie, un adevărat parc de distracţii. Gardul din scânduri continua până la lac.

Acum calea era liberă. Kate o zbughi pe lângă gard, spre capătul unde terenul cobora în pantă spre apă. Îşi făcu loc printr-o deschizătură în tufăriş, reuşi să tragă la o parte plasa de sârmă care dubla gardul din scânduri şi trecu în partea cealaltă.

Acum stătea cu faţa spre partea din dos a curţii părinţilor ei.

Casa era luminată toată. În copacii înalţi erau reflectoare îndreptate spre apă. Pe terasa împrejmuită din spate, cu fotolii din răchită, Kate zări un agent dotat cu staţie radio, stând rezemat de perete.

Văzu şi hangarul pentru bărci despre care îi povestise mama ei, şi la baza ei un mic debarcader.

Inima îi bătea tare. *Cum o să ajungă ea acolo*? Individul de pe terasa din spate o va vedea alergând. Mai mult ca sigur că ar auzi orice zgomot brusc. Hangarul pentru bărci era la cel puţin douăzeci de metri depărtare.

Kate se târî pe burtă în josul pantei către marginea lacului, apucându-se de smocuri de iarbă şi buruieni, şi se lăsă să alunece apoi pe taluzul nu prea înalt până pe mal. Se trase până la marginea apei, simţind cum i se afundă adidaşii în terenul nămolos. *Până aici a fost bine.* Nu mai avea de parcurs

decât câţiva metri. Nu ştia unde sunt ceilalţi. Doar că era întuneric şi că ea era nebună de legat, făcând chestia asta.

În sfârşit îşi croi drum spre piciorul debarcaderului. N-avea decât vreo trei metri şi jumătate lungime, cu o bărcuţă cu motor amarată alături. Kate îşi udă blugii, luând-o pe lateral, dar continuă, agăţându-se de o creangă şi aburcându-se până sus, la hangar, unde se putea ascunde. Singura lumină, acolo, venea de la reflectoarele din copaci. Izbutise. Agentul de pe terasă abia dacă se mişcase.

Uşa care ducea înăuntru era întredeschisă. Kate o deschise şi mai mult, păşind în hangarul pentru bărci. De tavan atârna un bec gol, stins. Nu îndrăzni să-l aprindă. Se împiedică de o vâslă în întuneric, dar nu căzu. Pe un rastel era o barcă cu vâsle şi veste de salvare portocalii împăturite frumos pe o poliţă. În rest, era doar un întuneric care-ţi dădea fiori şi un iz de mucegai. Se auzea ţârâit de greieri.

Acum tot ce mai avea de făcut era să aştepte.

Kate păşi fără zgomot prin hangar către o ferestruică ce dădea spre casă. Agentul stătea în continuare acolo.

Brusc simţi o mână pe umăr.

Lui Kate mai să-i sară inima din piept, întorcându-se.

Cu cea mai mare uşurare, se uită drept în ochii plini de bucurie ai mamei ei.

Capitolul 51

— *O, Doamne, mamă*..., suflă Kate, cuprinzându-şi mama de umeri.

Se uitară una la cealaltă, apoi se topiră incontrolabil într-o îmbrăţişare fierbinte.

— *Kate*..., şopti Sharon, strângând-o tare şi dezmierdându-i părul. O, Doamne, nu pot crede că tu eşti.

Kate nu se mai putu stăpâni, izbucni în suspine.

Era simplul fapt că vedea chipul mamei ei, în sfârşit, la capătul acestei călătorii imposibile, care-i solicitase toate rezervele de sânge rece şi îndrăzneală. Pur şi simplu o lăsară nervii. Emily şi Justin apărură atunci şi ei din întuneric, Em îmbrăţişând-o ameţită pe Kate, căutând să-şi ţină firea. Justin zâmbea întruna.

Lui Kate nu-i venea să creadă că sunt de-adevăratelea în faţa ei. Lor nu le venea să creadă că e aievea, că o văd în faţa lor. Sharon îşi apăsă arătătorul

pe buze, pentru ca toată lumea să-și stăpânească emoția și să nu facă zgomot.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Em.

— Mulţumită *ţie,* o îmbrăţişă Kate.

Le povesti despre e-mailul cu Third Eye Blind și cum urmase ea itinerarul turneului, cum se dusese în trei oraşe, pe parcursul ultimelor trei zile, arătând poza lui Em în toate cluburile de squash... neştiind niciun moment dacă va reuşi până la urmă să-i găsească.

Iar acum era aici, cu ei.

— Nu-mi pasă cum ne-ai găsit, o trase Sharon pe Kate mai aproape. Sunt doar foarte fericită că ai reuşit. Lasă-mă să mă uit mai bine la tine.

Făcu un pas înapoi.

Kate își dădu părul la o parte din ochi.

— M-ai pus să mă furişez prin spate şi pe urmă am alunecat în lac. Cred că arăt ca o lighioană de mlaştină.

— Nu, scutură Sharon din cap, cu privirea scânteietoare, chiar și în lumina aceea slabă. Pentru mine, arăţi nemaipomenit.

— Şi voi arătaţi nemaipomenit, râse Kate și cu toţii se îmbrăţişară din nou.

Justin crescuse, acum avea aproape un metru optzeci, și era lung și subţire ca o trestie, dar cu părul tot atât de stufos şi de zbârlit. Emily își rotunjise formele, aproape ca o tânără femeie. Își purta părul tot până pe umeri, cu o şuviţă blondă subţire într-o parte, care lui Kate i se păru că arată chiar foarte *cool* – și avea două veriguţe de argint în urechea stângă.

Iar mama... Era întuneric, ora opt seara. Nu se vedea urmă de fard pe faţa ei. Purta un pulover bleu Fair Isle și o fustă din catifea reiată. Kate observă câteva riduri subţiri, „laba-gâștei", la colţurile gurii și ale ochilor ei, despre care nu-şi amintea să fi fost acolo înainte.

Dar ochii îi străluceau, larg deschişi. Şi era un surâs cald pe faţa ei.

Kate o strânse iar în braţe.

— Şi tu arăţi nemaipomenit, mami.

Se năpustiră asupra ei cu întrebări. Ce mai făcea Tina? Dar Greg? Kate clătină din cap cu un aer vinovat.

— Greg nici măcar nu ştie că sunt aici.

Atunci se făcu o pauză. Toţi se uitară la ea, revenind brusc la cruda realitate.

— Ce faci tu aici, *de fapt,* Kate? îngână mama ei. Ştii cât de riscant este să facem chestia asta acum.

— Aveţi vreo veste de la tata? întrebă Kate, dând din cap.

— Nu. Iar agenţii nu ne spun absolut nimic. Nici măcar nu ştim dacă e viu sau mort.

— Eu cred că trăieşte, mami. Am găsit ceva. Ceva ce trebuie neapărat să-ţi arăt.

Dar nu voia să spună tot, nu de faţă cu Justin şi Em.

— La început am crezut că probabil îmi spun minciuni, ca să acopere ceva. Au intrat pe furiş în apartamentul meu şi mi-au instalat microfoane ca să-mi urmărească telefonul.

— *Cine,* Kate? întrebă Sharon nedumerită.

— Cei de la WITSEC. Cavetti. FBI-ul. Dar pe urmă am găsit fotografia asta, dintr-o mapă plină cu lucruri de-ale tatii, pe care voi aţi lăsat-o în fosta noastră casă.

Kate îşi băgă mâna pe sub jachetă, adăugând:

— Schimbă mult lucrurile, mami. Schimbă tot.

Mama ei îi puse o mână pe braţ.

— Trebuie să stăm de vorbă despre anumite lucruri, Kate. Dar nu aici.

Auziră ceva mişcare venind dinspre casă. Agentul pe care-l văzuse Kate cobora acum de pe terasa din spate. Cu lanterna din mână descrise un arc de cerc prin toată curtea.

Împingând-o pe Kate înapoi din dreptul luminii, Sharon murmură:

— Nu se poate să stai aici, iubito. Ne întâlnim mâine. În oraş. Te sun eu. Acum însă trebuie să pleci.

— Nu, nu vreau să plec, spuse Kate, te rog, nu chiar acum.

Îi încercui cu braţele pe Em şi pe Justin.

— Nu ştiu când mai apuc să vă mai văd pe toţi.

— Trebuie să pleci, Kate. O să-l sunăm noi pe Cavetti. O să-i spunem că ne-ai găsit şi că eşti aici. Va trebui să te lase să mai stai câteva zile. Între timp, mâine o să vin eu în oraş. O să discutăm pe îndelete anumite lucruri.

Kate îi trase spre ea pe Em şi pe Justin, încuviinţând fără prea mare tragere de inimă.

— Bine.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre agenţi.

Fasciculul de lumină al unei lanterne veni un pic mai aproape.

Sharon o împinse pe Kate spre uşa hangarului.

— *Trebuie să pleci*!

Îşi duse o mână plină de afecţiune spre chipul lui Kate. Apoi, ochii îi străluciră. Încet, cu grijă, ridică de la gâtul lui Kate ceva.

— Văd că porţi medalionul.

— Nu-l scot niciodată de la gât, spuse Kate.

Se mai îmbrăţişară o ultimă dată cu toţii, după care Kate sări de pe debarcader şi se lăsă să alunece pe mal spre apa lacului.

— Mâine am să-ţi povestesc ceva despre el, spuse mama ei.

Capitolul 52

Dimineaţa următoare a răsărit limpede şi strălucitoare. Din camera ei de hotel aflat la marginea zonei de centru a oraşului, Kate putea să vadă oceanul din Puget Sound şi soarele scânteind în pereţii de sticlă ai zgârie-norilor. A crăpat un pic fereastra şi vaierul pescăruşilor a pătruns în camera ei, împreună cu o boare de aer marin, rece şi sărat.

De mult nu se mai trezise Kate cu aşa un sentiment de nerăbdare de a-şi începe ziua.

Sharon a telefonat pe la nouă şi i-a spus lui Kate că o aşteaptă la prânz într-un restaurant numit Ernie's din Pike Place Market, cel mai public loc de întâlnire pe care-l ştia. Kate a încercat să găsească o ocupaţie cu care să-şi umple restul de trei ceasuri. Şi-a tras pe ea colanţii de alergat şi s-a dus să facă jogging pe Western Avenue, oprindu-se de câteva ori ca să se uite la pitoreştile bărci cu pânze presărate pe oglinda oceanului, la orizontul scânteietor care răsărea deasupra capului ei şi la vârful faimosului Space Needle. După aceea s-a oprit pentru o ceaşcă de cafea şi-o brioşă într-un local Starbucks care susţinea că se numără printre primele trei deschise vreodată. Puţin înainte de ora unsprezece a luat-o înapoi spre hotel, unde s-a schimbat într-o jachetă verde matlasată şi blugi.

Distanţa dintre hotelul ei şi Pike Place Market putea fi parcursă în doar câteva minute, în pas de plimbare. Kate a ajuns acolo un pic mai devreme şi a dat un tur pe cheiul plin de lume, uitându-se la magazine. Ernie's era de fapt o cafenea mare şi roind de muşterii, cu mese scoase afară în centrul pieţei sărbătoresc decorate. Locul era plin de turişti şi familii cu copii mici. Tarabe cu obiecte de artizanat chiar frumoase, patinatori pe role alunecând prin mulţimea gălăgioasă, artişti ambulanţi, jongleuri, mimi.

Kate s-a oprit la o tarabă cu gablonţuri şi a cumpărat un mic talisman din argint lustruit, în formă de inimioară, pe care s-a gândit să i-l dea mamei ei. Avea o inscripţie care ei i s-a părut amuzantă.

Fată de zahăr.

În timp ce aştepta, uitându-se la ceasul de la mână, la ocean şi la scena sărbătorească din faţa ei, o amintire veche şi de mult îngropată în uitare a scânteiat brusc în mintea lui Kate.

Era pe vremea când locuiau în prima lor casă. Kate avea opt sau poate zece ani, şi nu se dusese la şcoală în ziua aceea fiindcă nu se simţea bine. O tot bătuse la cap pe mama ei să iasă şi să-i aducă un film de la centrul de închirieri, perspectiva zilei lungi de recuperare stând în casă părând cam sumbră.

„Ce-aţi zice să-ţi arăt *eu* un film?”, zâmbise mama ei.

Kate nu înţelesese ce vrea să spună.

Îşi petrecuseră următoarele câteva ceasuri pe podeaua din salon, Kate încă în pijama. Dintr-o cutie de carton cu lucruri vechi, Sharon trăsese afară un număr din revista *Playbill,* cu aspect străvechi şi colţurile îndoite de-atâta răsfoit.

Ediţia pentru spectacolul original de pe Broadway a *Poveștii din cartierul de Vest*[16].

„Era preferatul meu, cam pe vremea când aveam vârsta ta”, spusese mama ei. „Mama m-a dus să-l văd la Teatrul Winter Garden din New York. Ce zici, să te duc şi eu pe tine?”

Kate nu mai putea de încântare. „Daaa...”

Mama ei băgase o casetă în aparatul video şi deschisese televizorul, după care amândouă se ghemuiseră împreună, alături, pe canapea, şi priviseră povestea lui Romeo şi a Julietei şi a familiilor lor, pusă din nou în scenă cu o nouă distribuţie: Tony şi Maria, şi bandele Rechinilor şi Iuţilor. Din când în când, mama ei cânta alături de actori, ştiind pe de rost fiecare cuvânt – „Când eşti un Iute, un Iute rămâi, frate/De la prima ţigară până la moarte” –, iar când au interpretat vestitul număr de dans din sala de sport, „Îmi place să fiu în America!”, Sharon a sărit în picioare şi-a reprodus întocmai toţi paşii, dansând la un uimitor unison cu personajul Anita, ridicând mâinile în sus şi pocnind din călcâie. Kate ţinea minte perfect cât o făcuse să râdă.

„Toate fetele din jurul meu voiau să fie Maria”, spusese mama ei, „pentru că ea era cea mai frumoasă. Dar eu voiam să fiu Anita, din cauza felului cum dansa”.

„Nu ştiam că poţi să dansezi atât de bine, mami”, spusese Kate, uluită.

„Nu ştiai, nu?”, se lăsase mama ei să cadă înapoi pe canapea, cu un suspin obosit. „Crede-mă, iubito, sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine”.

Se uitaseră la restul filmului şi Kate ţinea minte că plânsese când mama ei cântase „E un loc şi pentru noi” cu sărmanii Tony şi Maria. Kate îşi amintea cât de apropiată de mama ei o făcuse să se simtă, cum se transformase experienţa aceea în ceva de care avea să-şi aducă întotdeauna aminte cu

[16] *West Side Story,* musical pus pentru prima oară în scenă pe Broadway în 1957, ecranizat în 1961.

drag. Poate că într-o zi va avea norocul să împărtăşească aceeaşi experienţă cu propria ei fiică.

A surâs cu duioşie. *Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine*...

— Scumpo...

Kate se întoarse. Sharon stătea acolo în faţa ei, în piaţă. Purta un pulover oranj cu gât înalt şi ochelari de soare cu ramă de baga, iar părul des și-l pieptănase pe spate, strângându-l într-o baretă.

— *Mami*! exclamă Kate şi cele două se îmbrăţişară.

Se uitară lung una la cealaltă, acum la lumina zilei. Mama ei arăta aşa de drăguţă. Ce bine era, ce bucuroasă se simţea să fie aici.

— N-o să-ţi vină să crezi la ce mă gândeam mai-nainte, mărturisi Kate, un pic stânjenită, ferindu-şi ochii cu mâna de razele soarelui.

— Spune-mi, zâmbi Sharon şi-şi petrecu braţul pe sub cotul lui Kate. Haide, avem o mulţime să ne povestim.

Capitolul 53

Au vorbit despre un milion de lucruri. Despre Justin şi Emily, şi cum se descurcă. Despre ce mai face Tina. Diabetul lui Kate. Greg. Care acum îşi încheia rezidenţiatul şi-şi trimisese CV-ul în mai multe locuri, dar deocamdată nu se ştia unde vor ajunge să fie ei doi la anul.

— Poate va trebui să venim aici și să locuim cu voi, spuse Kate cu un zâmbet ghiduş.

— Asta chiar că ar fi tare, nu? surâse şi Sharon.

Au vorbit o mulţime despre tata.

Pentru masa de prânz i-au dat comanda unui chelner teribil de arătos, cu alură de sportiv şi bronzat uniform, ca un instructor de snowboard. Kate a cerut salată de pui vietnameză, iar Sharon o salată à la Niçoise. Din timp în timp, vântul se înteţea. Kate trebuia să-şi tot dea la o parte părul din ochi.

Într-un târziu, când conversaţia cam lâncezise, Sharon şi-a scos ochelarii de soare. I-a luat mâna lui Kate şi, cu o expresie uşor îngrijorată, i-a urmărit cu vârful degetului linia vieţii din palmă.

— Scumpo, cred că ar trebui să-mi spui totuși de ce ai venit aici.

Kate încuviinţă.

— Săptămâna trecută s-a întâmplat ceva, mamă, când eram pe râu...

Îi povesti mamei ei despre şalupa care aproape că dăduse peste ea şi-i rupsese bărcuţa în două.

— Cerule mare, Kate..., oftă Sharon închizând ochii şi continuând să-i strângă mâna lui Kate; când îi deschise iar, erau plini de lacrimi. N-ai idee ce rău îmi pare că eşti şi tu implicată.

— Cred că-i cam târziu pentru asta, mami. Cred că dintotdeauna a fost prea târziu, zise Kate, băgând mâna în poşetă după portmoneu. Am ceva ce trebuie să-ţi arăt, mami.

Scoase afară poza aceea veche cu tatăl ei, pe care o găsise în fosta lor casă, şi o împinse peste masă.

Sharon o ridică. Kate nu era sigură dacă o mai văzuse. Dar n-a părut să conteze. Sharon se uită din nou la ea. Ştia despre ce e vorba. Ştia ce înseamnă. Totul se putea citi, amestecat cu o nuanţă de regret, pe faţa ei.

— Ai găsit-o, surâse Sharon, fără măcar o urmă de surprindere.

— Ştiai de asta? întrebă Kate. Ce naiba făcea tati acolo, mamă? Asta-i în Columbia, nu în Spania. Uite ce scrie pe poartă, în spatele lui.

Vocea îi deveni agitată.

— *Poţi să desluşeşti ce scrie, mami*?

— Ştiu ce scrie, răspunse Sharon, ferindu-şi privirea. Eu am lăsat-o acolo, pentru tine, Kate.

Kate se holbă la ea, buimăcită.

— Ţi-am scris aproape în fiecare zi, continuă mama ei, aşezând fotografia înapoi pe masă şi întinzându-se spre mâna lui Kate. Trebuie să mă crezi. Am încercat de-o sută de ori să-ţi spun... dar niciodată nu m-am putut hotărî să apăs pe tasta de trimis. A trecut atâta vreme, că eu aproape am uitat. Dar nu ajută cu nimic. Nu dispare...

— *Ce* ai uitat, mami? Nu înţeleg, spuse Kate ridicând fotografia şi ţinând-o în faţa ochilor lui Sharon. Acesta este tatăl meu, mami! *Cine naiba e*? Ce caută el acolo?

Sharon dădu din cap şi surâse, un pic resemnat.

— Avem multe de povestit, iubito.

— Sunt aici, mami.

Vântul se înteţi iar, măturând de pe masă un pahar din plastic. Instinctiv, Kate se aplecă să-l prindă.

N-a auzit şuieratul.

Cel puţin aşa îşi va aminti întotdeauna, de fiecare dată când va rememora în minte, de-o mie de ori, momentul acela.

Dintr-odată, Kate a simţit o arsură puternică, ascuţită, deasupra omoplatului – ca un fier roşu incandescent care i se înfigea în carne, impactul aproape aruncând-o de pe scaun.

Privirea lui Kate se repezi imediat peste umăr, în locul cu pricina. Ţesătura jachetei era sfâşiată. Se vedea o gaură roşie. Niciun pic de durere.

Nici panică. Îşi dădea seama că s-a întâmplat ceva îngrozitor, doar că nu ştia ce anume. Începu să curgă sânge. Creierul ei avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă.

— *Iisuse Christoase, mami, cred că am fost împuşcată*!

Sharon stătea dreaptă, mai departe în scaunul ei, dar cumva insensibilă la disperarea lui Kate. Nu mai avea ochelarii de soare, capul îi era uşor înclinat şi lăsat în faţă. Avea pupilele nemişcate şi sticloase.

Un rotocol întunecat apăruse pe fondul oranj al puloverului ei.

— *Mami*!

În clipa aceea, zăpăceala momentului se risipi şi Kate îşi concentră privirea, nevenindu-i să creadă, pe gaura din umărul ei şi pe pata rotundă de sânge care se lăţea pe pieptul lui Sharon. Glontele trecuse drept prin ea. Şi se oprise în mama ei. Kate se uita îngrozită.

— *Doamne Dumnezeule, mamă, nu*!

S-a auzit atunci un al doilea şuierat, şi ţipătul unei femei în timp ce un pahar exploda pe masa de alături, glonţul ricoşând apoi de pe caldarâm. În acel moment, Kate sărise deja de pe scaun şi se aruncase în faţa mamei ei, acoperindu-i trupul moale şi inert, scuturând-o de umeri, strigând „Mami, mami!" spre chipul cu o paloare ca de piatră a lui Sharon, care apoi se prăbuşi la pământ.

Ţipete se auzeau din toate direcţiile, oameni care se repezeau să-i pună pe copii la adăpost, mese răsturnate. „*Trage cineva cu arma*! *La pământ*! *Toată lumea la pământ*!"

Dar Kate stătea pur şi simplu acolo. Ştia că mama ei a murit. Îi dădu la o parte părul de pe faţă. Îi şterse de pe obraz câteva picături de sânge roşu-întunecat.

Tot ce putea să facă era s-o strângă cât mai strâns.

— *O*, *Doamne Dumnezeule, mamă*...

Capitolul 54

Ambulanţele au pătruns până în mijlocul pieţei. Cu girofarurile pornite. Poliţiştii au împins mulţimea înapoi. O femeie în uniformă de paramedic îngenunche lângă Kate. Pe un ton blând şi liniştitor, ea încercă s-o convingă pe Kate să-şi lase mama din braţe.

Dar Kate nu voia să-i dea drumul. Nu putea.

Din clipa în care-i dădea drumul, va fi ca şi cum ar spune că totul e aievea.

Poliţiştii îi împingeau înapoi pe nenumăraţii curioşi, într-un arc de cerc larg şi murmurător. Toţi arătau cu degetul către o clădire din cărămidă roşie, în spatele lor. Hotelul Lapierre. De acolo veniseră împuşcăturile. Kate nu s-a uitat. Continua doar să-şi ţină în braţe mama. *Ce voiai să-mi spui, mami*? Se uita fix în apa verde şi nemişcată a ochilor lui Sharon. *Ce anume n-au vrut nenorociţii să te lase să-mi spui*?

Umărul o durea. Dar aproape că nici nu simţea durerea. Femeia paramedic, o asiatică, stăruia mai departe în a o convinge să-i dea drumul lui Sharon.

— Trebuie să vă întindeţi puţin, domnişoară, vă rog. Suntem aici ca să vă ajutăm. Aţi fost împuşcată. Lăsaţi-ne să vă consultăm, vă rog.

Kate scutura întruna din cap, repetând iar şi iar, „N-am nimic...”

Totul părea ca în vreun serial TV poliţist, pe care Kate îl văzuse de-o sută de ori. Doar că de data asta îl trăia pe pielea ei. *Ei* i se lua tensiunea arterială, pe *ea* o rugau să se întindă pe spate, cu senzorii prinşi de braţ. Pe mama ei încercau s-o ridice din braţele ei.

— Vom avea noi grijă de ea. Puteţi să ne-o lăsaţi nouă acum.

Într-un târziu, Kate îi dădu drumul mamei ei. O aşezară uşurel pe Sharon pe o brancardă. Brusc, Kate se simţi teribil de singură. Şi înfricoşată. Bluza îi era plină de sânge. Urletul sirenelor o făcu să se dezmeticească. Atunci a simţit pentru prima oară cum îi alunecă lacrimile pe obraz.

Era de-adevăratelea.

— Va trebui să mergeţi la spital, se lăsă femeia paramedic iar în genunchi lângă ea, împingând-o uşor pe spate. Şi pe ea o ducem în acelaşi loc. Vă promit că o veţi vedea acolo. Cum vă numiţi?

Kate îi lăsă s-o aşeze pe o brancardă. Ridică privirea spre cerul albastru. Zări acelaşi azuriu pe care-l văzuse şi din camera ei de hotel.

— *Kate.*

Mintea începu să-i rătăcească. La Justin şi Emily. Lor cine le va spune? Trebuie să afle şi ei. Acum unde se vor duce? Cine va mai avea grijă de ei? *Şi Greg*... Kate realiză brusc că trebuie să-l sune. Să-i dea de ştire că n-a păţit nimic.

— Trebuie să-l sun pe soţul meu, spuse ea, încercând să se ridice în capul oaselor, nedându-şi seama dacă a auzit-o cineva.

Paramedicii începură să împingă spre ambulanţă brancarda pe rotile pe care era Kate. N-o mai ţineau puterile. Începu să se simtă ameţită. Nu-şi mai putea alunga nevoia imperioasă de a închide ochii.

Dintr-odată fu conştientă că lăsase ceva – ceva important – în urmă.

— *Staţi*! strigă Kate, întinzând mâna şi prinzându-l de braţ pe unul dintre paramedici.

Brancarda se opri. Femeia cu trăsături asiatice se aplecă spre ea.

— Este ceva acolo. O fotografie. Cu tatăl meu, încercă ea să arate unde, dar nu-şi mai putea mişca braţul drept; şi nici nu mai ştia în ce direcţie. Nu pot s-o las aici. E pe undeva pe-acolo.

— Wendy, trebuie s-o luăm din loc, interveni sec celălalt paramedic.

— *Vă rog*, insistă Kate, încercând să se ridice şi strângând-o pe femeie de braţ. Am nevoie de ea. Vă rog...

— Mai ai răbdare o secundă, Ray, replică femeia paramedic.

Kate îşi lăsă capul să cadă înapoi pe brancardă. Nu mai auzea sirenele, nici murmurul mulţimii, doar ţipetele pescăruşilor şi zgomotele amestecate ale portului, care ei i se părea că sună dulce şi melodios. Fusese o zi a speranţei și făgăduinţei. Briza îi răcorea faţa lui Kate. Pentru o clipă, uită de ce era acolo.

Femeia paramedic îngenunche din nou şi puse ceva în mâinile lui Kate.

— Asta este?

Kate pipăi fotografia cu degetele, ca un orb. Fusese în mâinile mamei ei.

— Da.

Erau picături de sânge pe ea. Kate ridică privirea spre femeia de pe ambulanţă.

— Mulţumesc.

— Acum însă trebuie să vă ducem la spital. Trebuie să plecăm.

Kate simţi brancarda mişcându-se şi fu ridicată în ambulanţă. O sirenă începu să urle. Nu se mai putea lupta cu oboseala. În jur era gălăgie şi haos. Ameţită, închise ochii.

Ceea ce văzu o umplu de groază. Tatăl ei, în picioare sub poarta aceea, zâmbindu-i.

Şi patru vorbe pe care voia să le rostească. Întrebarea la care nu mai apucase să răspundă mama ei.

De ce eşti acolo?

PARTEA A PATRA

Capitolul 55

Roţile avionului American Airlines, cursa 268, aterizară pe pista aeroportului JFK şi uriaşul avion cu reacţie alunecă scrâşnind până se opri.

Kate se uită afară prin hublou, de pe fotoliul ei de la clasa întâi, cu braţul drept prins într-o eşarfă. Putea zări în depărtare imaginea familiară a turnului de control, alături de vechiul terminal Saarinen, în formă de şa, care acum adăpostea compania JetBlue.

Era acasă.

De cealaltă parte a culoarului stăteau doi şerifi federali. O însoţiseră de la spital, unde Kate stătuse trei zile, până la aeroportul din Seattle. Umărul ei era bine – glonţul străbătuse muşchiul fără să facă distrugeri. Îi trataseră rana contra infecţiei şi o puseseră pe o perfuzie cu sedative, împotriva stării de şoc, până când fusese în stare să călătorească cu avionul. Timp de încă vreo săptămână şi ceva trebuia să-şi susţină braţul în eşarfă.

Dar nici toată morfina şi tot Valiumul din lume nu i-ar fi putut ostoi adevărata durere.

Durerea de-a retrăi scena aceea îngrozitoare, iar şi iar, de fiecare dată când a trebuit să le povestească totul anchetatorilor: uitându-se năucă la gaura din umăr, şi întorcându-se spre mama ei, fără să înţeleagă. Imaginea lui Sharon cu capul uşor înclinat înainte, privirea ei sticloasă şi inertă, rotocolul de sânge lăţindu-se pe pieptul ei. Şocul luându-i în stăpânire toată fiinţa. *Mamă*!

Şi întrebările. Creierul lui Kate nu reuşea să le ordoneze clar. Dacă ea nu s-ar fi dus niciodată acolo? Dacă ar fi ascultat de avertismentul primit pe râu, aşa cum o implorase Greg? Dacă s-ar fi dus pur şi simplu la casa de lângă lac şi ar fi bătut la uşă? Agenţii ar fi fost obligaţi s-o lase să-şi vadă familia. Dacă nu s-ar fi aplecat după paharul acela de pe masă?

Mama ei ar fi fost acum în viaţă.

Justin şi Emily fuseseră trimişi acasă cu avionul în ziua precedentă. Urmau să stea cu mătuşa lor, undeva în Long Island. Înmormântarea va avea loc joi. După aceea, cine poate şti? Poate s-a terminat. Răul fusese făcut. Asigurarea plătită.

Găsiseră ceva oribil, într-o pungă de plastic, lângă puşca cu lunetă părăsită pe acoperişul hotelului de unde se trăsese.

O limbă retezată. O limbă de câine. De data aceasta, mesajul clanului Mercado era înfiorător de limpede: *Asta le facem noi celor care vorbesc.*

Naiba să te ia, tati. Kate închise ochii, în timp ce avionul se oprea în dreptul benzii de coborâre în tunelul de ieşire. *Uite ce dracului ai făcut.*

Un scaun cu rotile fu adus până în dreptul uşii. Unul dintre şerifii federali luă geanta lui Kate, o ajută să se ridice din fotoliu şi o împinse cu căruciorul prin tunel. Lui Kate mai că-i sărea inima în piept de nerăbdare.

Greg o aştepta la capătul culoarului. Era în blugi şi cu veşnicul lui tricou Rice University. Avea părul ciufulit, ochii umezi, şi dădea din cap un pic cam trist.

— *Cuţulică*...

Kate se ridică cu greu din scaun şi se topi în braţele lui. Timp de un minut se mulţumiră să stea îmbrăţişaţi. Ea se simţea incapabilă să-l privească în faţă, îi era teamă să-şi ridice capul de pe umărul lui.

— O, Doamne, Greg, suspină ea, apăsându-se mai tare în el. Mami a murit.

— Ştiu, pui mic, ştiu...

O ajută să se aşeze înapoi în scaunul cu rotile. Era încă slăbită. Greg îngenunche şi-i controlă eşarfa.

— Sunt bine.

Agenţii federali stăteau grămadă în jurul lor.

— Spune-le să plece, Greg. Te rog. Nu vreau decât să fie totul aşa cum era înainte.

— Ştiu, dădu el din cap, apropiindu-şi faţa de a ei.

— De ce au făcut asta? întrebă Kate. Ce vor de la noi?

Greg îi dezmierdă obrazul cu vârfurile degetelor.

— Nu ştiu... Dar nu-i voi lăsa să-ţi mai facă vreodată vreun rău. Îţi promit. Voi avea grijă de tine, Kate. Ne vom muta. Vom face tot ce trebuie să facem.

— Din cauza lui am pierdut totul, Greg. Şi nici măcar nu ştiu dacă e viu sau mort.

— Nu mai contează, spuse el. Eu mă bucur pur şi simplu că te-ai întors acasă, Kate. Şi că acum eşti în siguranţă. Tot ce contează acum suntem noi doi.

Greg prinse scaunul de mânere şi o conduse pe Kate prin terminal. La marginea trotuarului aştepta o maşină cu însemnele şerifilor federali. Doi agenţi săriră afară, când ei s-au apropiat. Greg o ajută pe Kate să coboare din scaun şi apoi să urce pe bancheta din spate, iar agenţii reveniră pe locurile din faţă. O sirenă începu să sune, când maşina porni din loc.

Pe drum, Greg spuse zâmbind:

— Fergie se va bucura teribil că te-ai întors. Cred că deja s-a cam săturat de talentele mele culinare.

Kate scutură din cap.

— Tot ce ai de făcut e să-i torni mâncarea în castron, Greg.

— Da, știu. Nu sunt prea sigur, dar cred că nu-i place felul cum i-o torn eu.

Kate zâmbi, rezemându-şi capul de umărul lui Greg. Începeau să se vadă siluetele clădirilor din Manhattan. Se ducea acasă.

— Ai dreptate, spuse ea, chiar că nu mai contează acum.

— Ce anume, cuţulică?

— Nimic, zise Kate.

Apoi închise ochii. În braţele lui, totul părea la mii de kilometri depărtare. „*Probabil că oricum e mort*".

Capitolul 56

Joi a fost o zi umedă, vântoasă şi cu lapoviţă, ziua în care Kate, Em şi Justin şi-au luat rămas-bun de la mama lor.

Serviciul religios s-a ţinut la Templul Beth Shalom, al congregaţiei sefarde de pe East Sixty-second Street, de care aparţinuseră dintotdeauna Kate şi familia ei. Nu fuseseră anunţaţi personal decât o mână de vechi prieteni, şi un singur anunţ scurt publicat în *The Times,* din partea lui Kate şi a copiilor, sub numele „Raab". La insistenţele lui Kate. Familia ei era plecată de peste un an. Mulţi dintre prietenii pe care-i avuseseră când stăteau în Larchmont se înstrăinaseră de ei. Kate nici măcar nu era sigură că va veni cineva.

Sicriul simplu pe care l-au ales era făcut din lemn de castan lustruit. Sharon ar fi fost de acord cu alegerea lor, Kate era convinsă. Rabinul Chakin, un om cu părul alb și vorba molcomă, îi cunoştea pe mama şi pe tatăl lui Kate de pe vremea când copiii lor erau mici. Oficiase bat mitzvah-ul pentru ei toţi. Dar acum... acum era vorba de un lucru pe care sperai să nu trebuiască să-l faci nicicând.

Kate stătea amorţită în primul rând. Îl ţinea strâns de mână pe Greg, iar cu celălalt braţ îl înconjurase pe după umeri pe Justin şi Emily. Când cantorul-femeie a intonat imnul de începere, glasul ei limpede și plângător umplând tot sanctuarul, abia atunci parcă şi-au dat seama de ce sunt ei acolo. Atunci au început lacrimile să curgă. Rabinul a intonat:

„Curăţă-mă cu isop, o, Doamne Dumnezeul meu, spală-mă, şi eu voi fi mai alb ca neaua. Ascunde-ţi faţa de păcatele noastre şi şterge-mi cu buretele toate fărădelegile.
Fă în mine o inimă nouă, o, Doamne Dumnezeul meu, şi un suflet statornic, renăscut”.

Totul părea atât de groaznic de nedrept, o pierdere atât de absurdă. Cu doar optsprezece luni în urmă, totul era perfect în vieţile lor. Copiii erau fericiţi şi progresau pe toate planurile. Tatăl ei era admirat şi se bucura de succes. Albumele lor de vacanţă erau pline cu fotografii din excursii de vis. Acum trebuia să-şi îngroape mama în secret, aproape pe ascuns.

Acum nimeni nu ştia măcar unde este tatăl lor.

Em îşi rezemă capul de umărul lui Kate, suspinând. Nu înţelegea. Justin se uita drept înainte. Kate le trase capetele mai aproape. Oricât de mult şi-ar fi dorit să jelească, mai era ceva care săpa adânc în sufletul ei. Furie. Mama nu merita una ca asta. Niciunul dintre ei n-o merita.

Blestemat să fii, tată... Ce-ai făcut?

La un moment dat, Kate s-a uitat în jur. Avea un sentiment prostesc, copilăresc, că îl va vedea totuşi, undeva în partea din spate a templului. Şi că el se va repezi spre ei, implorându-i cu lacrimi în ochi să-l ierte, şi că va repara tot ceea ce se întâmplase pocnind pur şi simplu din degete şi aruncând o ocheadă, aşa cum făcuse mereu. Şi că ei se vor putea întoarce la a fi pur şi simplu ei înşişi.

Dar nu se vedea nimeni stând acolo. În loc de asta, Kate însă a văzut ceva tot atât de emoţionant.

Rândurile de bănci se umpluseră toate. Sanctuarul era plin cu oameni pe care ea îi cunoştea din vremurile de altă dată, din care pe majoritatea nu-i mai văzuse de hăt, demult. Figuri de la clubul lor. De la studioul de yoga al mamei ei. Două dintre cele mai vechi prietene ale lui Sharon, din vremea colegiului, care acum locuiau în Baltimore şi în Atlanta. Foşti colegi de şcoală de-ai lui Em şi Justin, de la Westfield.

Adunaţi acolo. Pentru ei.

Kate a simţit cum i se scurg lacrimile pe obraz.

— Uite, le spuse ea lui Justin şi Em. *Uite*!

Întoarseră capetele. În ultimul an îşi negaseră o parte atât de mare din ei înşişi. Acum, acest lucru demonstra că nu sunt singuri.

Uită-te ce i-ai răpit, se imagină Kate spunându-i tatălui ei. *Aceasta era viaţa ei. Era* a ei, *chiar dacă tu te-ai arătat dispus s-o arunci la gunoi. Unde eşti*? *De ce nu vii să vezi asta*? *Uită-te ce-ai făcut*!

Rabinul a rostit câteva cuvinte după rugăciuni. După ce el a terminat, Kate a urcat pe estrada *bima*[17]. A aruncat o privire circulară asupra băncilor pline de lume, în tăcerea care se lăsase brusc. Greg i-a zâmbit încurajator. Trebuise să-şi adune tot curajul de care era capabilă ca să urce acolo, dar cineva trebuia să vorbească pentru mama ei. S-a uitat lung la chipurile familiare, acum pline de amărăciune. Bunica Ruth. Mătuşa Abbie, sora mamei.

— Sunt aici ca să vă spun câteva lucruri despre mama mea, spuse Kate. Sharon *Raab.*

Îi făcea bine s-o spună cu glas tare. S-o proclame deschis. Kate îşi stăpâni un val de lacrimi şi surâse.

— Şi pun pariu că niciunul dintre voi n-a ştiut vreodată ce mult îi plăcea mamei mele să danseze...

Le-a spus despre *Poveste din cartierul de Vest.* Şi cum îi plăcea lui Sharon la nebunie să urmărească episoade din *Dragul de Raymond*, reluate după ştirile de la miezul nopţii, iar uneori trebuia să se furişeze jos în salon ca să nu-l deranjeze pe tatăl ei. Şi cum, atunci când a reuşit prima oară să stea în cap fără niciun ajutor, la exerciţiile ei de yoga, strigase cât o ţineau plămânii, din sala de la subsol, să coboare toată lumea acolo şi s-o vadă.

— Şi uite-o pe mama, stând în cap şi repetând întruna: „Vedeţi? Vedeţi?"

Congregaţia râse.

— Cu toţii crezuserăm că a luat casa foc!

Kate le-a povestit cu câtă abnegaţie îi fusese alături mama ei, atunci când Kate se îmbolnăvise, cum alcătuise tot felul de grafice şi de orare ca s-o ajute să-şi ia corect dozele de insulină. Iar când viaţa li se schimbase pe neaşteptate, „această inimaginabilă, suprarealistă întoarcere a roţii norocul", se schimbase şi ea. Dar nu-şi pierduse niciodată mândria. „Ea a fost cea care ne-a ţinut familia la un loc. Ea era singura care o putea face. Îţi mulţumesc, mamă".

Kate spuse:

— Ştiu că niciodată nu ţi se părea că ai realizat destul, dar ceea ce nu ştiai tu era că, prin simplul fapt de a fi acolo, pentru noi, era suficient. Îmi vor lipsi cu-adevărat zâmbetul acela al tău şi lucirea jucăuşă din priviri. Ştiu însă că nu va trebui decât să închid ochii şi tu vei fi acolo, lângă mine – mereu. Voi auzi vocea aceea dulce a ta, spunându-mi că mă iubeşti şi că totul va fi bine până la urmă. Întotdeauna va fi bine. Mă simt atât de recunoscătoare că am avut parte de cineva ca tine în viaţa mea, mamă. Ai fost cu adevărat o persoană minunată pe care s-o am drept călăuză.

---

[17] Sau *bimah,* podiumul de pe care se citesc rugăciunile în sinagogă.

La sfârşit, un violoncelist a cântat melodia „Undeva” din *Poveste din cartierul de Vest.* Kate, Justin şi Em au urmat sicriul lui Sharon spre ieşirea din sinagogă. Pe drum s-au oprit şi şi-au înlănţuit braţele în jurul oamenilor cu feţele ude de lacrimi. Oameni pe care probabil că nu-i vor mai vedea niciodată. În uşă, Kate s-a întors. A avut un moment de pace perfectă. *Vezi, mama, ei ştiu cine eşti.*

După aceea, dricul a condus procesiunea de maşini spre cimitirul din Westchester, unde familia lor avea locuri de veci. Pe jos, au mers în urma sicriului către o mică movilă de pe care se vedea poarta cimitirului. Sub coroanele unui pâlc de molizi fusese săpată o groapă mare în pământ. Tatăl lui Sharon era şi el îngropat aici. Şi mama lui. Alături fusese lăsat un loc liber pentru tatăl lui Kate. Numai membrii familiei s-au adunat în jurul gropii. Justin şi-a rezemat capul de mătuşa Abbie şi a început să hohotească. Realitatea îl lovise brusc. Kate a înconjurat-o cu braţul pe Emily. Rabinul a recitat o ultimă rugăciune.

Au coborât-o pe mama lor în mormânt.

Rabinul le-a împărţit crenguţe de liliac alb. Unul câte unul, fiecare dintre ei a făcut un pas înainte şi a aruncat o floare pe sicriu. Bunica Ruth, care avea optzeci şi opt de ani. Mătuşa Abbie şi soţul ei, Dave. Verişorii lui Kate, Matt şi Jill, care veniseră de la colegiu. Toată lumea a zvârlit înăuntru flori, până ce stratul de liliac s-a transformat într-o cuvertură albă.

Kate a rămas ultima. Ea şi Greg au stat tăcuţi deasupra sicriului. Ea l-a strâns de mână. Privirea lui s-a ridicat pentru o clipă, şi în depărtare, la mare distanţă pe şosea, ea l-a zărit pe Phil Cavetti, împreună cu doi agenţi, aşteptând lângă maşini. Sângele a început să alerge mai repede în venele ei.

Nu voi renunţa, a promis ea. *Voi afla cine a făcut asta, mamă.*

Kate a zvârlit şi ultima floare.

Voi afla ce anume voiai să-mi spui. Voi pune mâna pe nemernicii ăia. Poţi fi liniştită în privinţa asta, mamă. Te iubesc. Nu te voi uita nicicând, nici pentru o clipă.

Rămas-bun.

Capitolul 57

Au trecut două săptămâni. Umărul lui Kate se vindeca încet. Încă nu se simţea pregătită să se întoarcă la laborator. Mânia încă nu i se domolise, rănile din suflet erau încă prea proaspete. Parcă ieri se uitase cum îi moare propria mamă în braţe.

Kate nici acum n-avea habar dacă tatăl ei era mort sau trăia. Doar că o întreagă nouă lume îi explodase în faţă. O lume pe care-o ura. Trecuse un an de când familia ei trebuise să se ascundă. Mama ei era moartă. Tatăl ei, dispărut. Absolut fiecare adevăr fusese transformat într-o minciună.

Când s-a simţit suficient de tare, Kate s-a dus la spitalul Bellevue s-o vadă pe Tina.

Prietena ei era în continuare în comă adâncă – gradul 9 din 10 pe scala Glasgow de profunzime a stărilor de comă. Acum o ţineau într-un salon pentru traumele cu efect pe termen lung. Era în continuare conectată la un aparat de respiraţie artificială şi perfuzată cu soluţie hipertonică de manitol, pentru atenuarea edemului cerebral.

Dar existau şi momente de speranţă. Activitatea din creierul Tinei sporise şi apăruseră semne de reactivitate în pupilele ei. Ocazional, chiar se mişca. Totuşi, medicii spuneau că nu sunt şanse mai mari de cincizeci la sută să îşi revină sau să fie aceeaşi persoană ca înainte de a fi fost împuşcată. Partea stângă a creierului ei suferise leziuni, zona care controlează vorbirea şi cogniţia. Pur şi simplu nu ştiau ce va fi.

Exista totuşi şi o veste bună. Atacatorul Tinei fusese găsit.

De necrezut, dar se dovedise a fi fost un asasinat pus la cale de o bandă de cartier. Un ritual de iniţiere constând dintr-un omor la întâmplare, exact aşa cum spuseseră poliţiştii. Niciun fel de legătură cu situaţia lui Kate. Îl arestaseră pe puştanul de şaptesprezece ani care comisese fapta. Un membru renegat al bandei îl turnase. Dovezile erau beton. Ar fi putut cădea victimă oricine altcineva de pe stradă din seara aceea.

Ceea ce i-a luat lui Kate de pe suflet o piatră imensă.

Acum stătea cu Tina în rezerva strâmtă, în timp ce Tom şi Ellen se duseseră să mănânce ceva de prânz. Monitoarele îşi emiteau bipurile lor monotone, liniştitoare, o perfuzie fiind pentru ţinerea sub control a inflamaţiei, o alta pentru nutriţie şi hidratare. Un tub gros, pentru respirat, îi pătrundea în gură, mergând până în plămâni. Câteva fotografii fuseseră prinse de pereţi şi aşezate pe noptieră: momente fericite, din excursii cu familia, de la ceremonia de absolvire a Tinei. Una cu ea şi Kate pe plajă, la Fire Island. Aparatul de respiraţie artificială semnala trecerea timpului cu un fâsâit constant.

Încă o durea profund s-o vadă aşa. Tina părea atât de fragilă şi de palidă. Kate a cuprins cu mâna pumnul inert al prietenei ei, cu degetele întoarse înăuntru. I-a povestit tot ce se întâmplase, cum a trebuit să plece pentru o vreme, cum a scăpat ca prin urechile acului în incidentul de pe râul Harlem, apoi despre Sharon.

— Vezi, Teen, ce chestie. Pe amândouă ne-au împuşcat. Atâta doar că...

Vocea i se frânse, incapabilă să termine fraza. *Atâta doar că rana mea se va vindeca.*

— Haide, Tina, am nevoie să văd cum te faci bine. *Te rog.*

Stând lângă ea, ascultând piuitul monitoarelor şi fâsâitul aparatului de respirat care se contracta şi se umfla ritmic, Kate îşi simţi mintea cum dă năvală înapoi în timp. Ce anume voia oare mama ei să-i spună? Acum nu va mai şti niciodată. Fotografia... Kate începea să aibă senzaţia că se prea poate ca Phil Cavetti să aibă dreptate. Poate că tatăl ei o ucisese, într-adevăr, pe agenta aceea. Poate că era în viaţă. Mama ei se dusese. Răspunsul acela murise odată cu ea. Ce căuta tatăl ei acolo? Cât de strânsă era legătura lui cu Mercado? De câţi ani...?

Kate auzi un geamăt stins. Pe neaşteptate, simţi cum o trage ceva de deget. Inima i se opri în gât. Se întoarse.

— *Tina.*

Ochii Tinei erau în continuare închişi, cu piuitul monitoarelor la fel de constant. Tubul din gura ei rămase nemişcat. Nu fusese decât un reflex de-acela involuntar. Kate le mai văzuse şi înainte. Le dădeau speranţe degeaba. Probabil că ea era de vină, o strânsese un pic prea tare de mână pe Tina.

— Haide, Teen... Ştiu că mă poţi auzi. *Sunt eu, Kate.* Sunt aici. Îmi lipseşti, Teen. Am nevoie de tine, am nevoie să-ţi revii. Te rog, Tina, am nevoie să te întorci la mine.

Nimic.

Kate dădu drumul mâinii prietenei ei.

Cum ar putea să-l ignore pur şi simplu, se gândi Kate, impulsul năvalnic din sufletul ei? Cum ar putea să pretindă, pur şi simplu, că nu există ceva oribil în spatele a tot ce s-a întâmplat? Să-şi vadă mai departe de viaţă. Să-i lase să iasă învingători. Să nu ştie niciodată. De fiecare dată totul se reducea la aceeaşi întrebare, iar acum trebuia să i se dea un răspuns.

Cine îl denunţase pe tatăl ei? Cum intrase el în atenţia celor de la FBI?

Dar mai rămăsese o persoană care ştia.

— Toţi îmi spun că ar trebui să renunţ, spuse Kate, dar dacă ai fi tu în locul meu, ai vrea să ştii, nu-i aşa, Teen?

Kate îi mângâie părul prietenei ei. Aparatul de respiraţie artificială fâşâia. Monitorul cerebral piuia.

Nu, nu vor ieşi învingători.

Capitolul 58

Kate ciocăni la uşa casei mohorâte, în stilul anilor 1870, din Huntington, Long Island. Zidurile aveau foarte mare nevoie de un strat nou de zugrăveală. Bărbatul scund şi îndesat, cu ochelari de miop, veni la uşă. Văzând-o, privirea lui fugi imediat peste umărul ei, către stradă.

— N-ar trebui să fii aici, Kate.

— Howard, e foarte important, *te rog*...

Howard Kurtzman se uită la braţul ei atârnat în eşarfă şi pe faţă i se aşternu o expresie mai supusă. Deschise uşa din plasă, lăsând-o pe Kate să intre. O duse în sufragerie, o încăpere scundă şi întunecoasă, cu mobilier de culoare închisă şi tapiţeria ponosită, care se vedea că nu mai fusese recondiţionată de ani de zile.

— Ţi-am spus atunci, la New York, că nu te pot ajuta, Kate. Pentru niciunul dintre noi doi nu e bine că ai venit aici. Îţi dau doar un minut, indiferent ce doreşti. Apoi poţi să pleci pe uşa de la garaj.

— Howard, ştiu că tu ştii ce s-a întâmplat. Trebuie să stai de vorbă cu mine.

— Howard, eşti cu cineva? se auzi vocea lui Pat, soţia lui, ieşind din bucătărie.

Când o văzu pe Kate, se opri ca fulgerată. Kate o mai întâlnise de câteva ori, la petrecerile organizate în firma tatălui ei, de-a lungul anilor.

— *Kate*..., îngână ea, uitându-se la eşarfă şi apoi iar la Howard.

— Ne-a părut rău când am auzit despre Sharon, spuse Howard, făcându-i semn lui Kate să se aşeze, dar el mulţumindu-se să stea mai departe în picioare, rezemat de mânerul tapiţat al canapelei. Am numai gânduri bune despre mama ta. Întotdeauna s-a purtat foarte frumos cu mine. Dar ţi-ai dat şi tu seama acum, nu-i aşa? Ăştia sunt oameni răi, Kate.

— Şi crezi că pe tine te-au uitat, Howard? Crezi că te vor lăsa pur şi simplu în pace sau că s-a terminat doar fiindcă tu ai grijă să te uiţi în ambele direcţii pe stradă, înainte să deschizi uşa? Mama mea este moartă, Howard. Tatăl meu, n-am nici cea mai vagă idee unde este sau măcar dacă trăieşte. *Pentru el nu s-a terminat.*

Kate ridică o fotografie înrămată cu familia lui Howard – copii mari, nepoţi surâzători – de pe măsuţa scundă.

— Cei de aici sunt familia ta. Crezi că ei sunt liberi? Uită-te la *mine,* zise Kate, împingându-şi în faţă braţul prins în eşarfă. Tu ştii ceva, Howard. Ştiu că aşa este. Cineva te-a forţat să-l denunţi.

Howard îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Nu.

— Atunci ai fost plătit... Te rog, Howard, puţin îmi pasă ce-ai făcut. Nu de-aceea sunt eu aici. Pur şi simplu trebuie să aflu ceva legat de tatăl meu.

— Kate, n-ai habar în ce vrei să te bagi, spuse el. Acum eşti măritată. Mută-te în altă parte. Refă-ţi viaţa. Fă copii...

— *Howard,* îl prinse Kate de mâna flască şi rece. Nu înţelegi. Cel pe care încerci să-l protejezi, *află că a încercat să mă ucidă şi pe mine*!

— Cel pe care încerc să-l protejez..., repetă Howard, aruncându-i o privire soţiei lui, după care închise ochii.

— Imediat după ce m-am întâlnit cu tine, spuse Kate, pe râul Harlem, unde mă duc să vâslesc. Ne supraveghea cineva, Howard? Ştia cineva că eu te întreb despre el? Am aflat nişte lucruri despre tatăl meu. Ştiu că nu era chiar omul pe care îl credeam eu. Te rog, totuşi – mama încerca să-mi spună ceva atunci când a fost ucisă. Îmi ascunzi ceva, de ce?

— Pentru că nici tu n-ai vrea să ştii, Kate! exclamă contabilul, întorcându-i privirea. Pentru că n-a fost niciodată vorba doar despre nişte afurisite de prespapieruri din aur vopsit sau despre Paz Exports. Dintotdeauna noi am fost cei care le-am vândut aurul. Nu înţelegi – cu asta se ocupa tatăl tău!

Kate se holbă la el.

— Poftim?...

Howard îşi scoase ochelarii. Îşi şterse fruntea, faţa cu tenul de un alb păstos.

— Trebuie să mă crezi, spuse el. Niciodată, absolut niciodată nu mi-a trecut prin cap că va avea cineva de suferit în toată povestea asta. În niciun caz Sharon.

Se lăsă să cadă într-un scaun şi adăugă:

— Sau, Doamne apără şi păzeşte, *tu.*

— Cineva te-a forţat, nu-i aşa, Howard? se duse Kate şi îngenunche în faţa lui. Îţi promit că nu te voi mai supăra niciodată. Dar te rog, trebuie să-mi spui adevărul.

— Adevărul – zâmbi trist contabilul – nu este deloc aşa cum îţi închipui tu, Kate.

— Atunci spune-mi-l. Abia ce am îngropat-o pe mama, Howard, insistă Kate, mai hotărâtă decât se ştia să fi fost vreodată. Chestia asta trebuie să se sfârşească, acum.

— Ţi-am spus să nu te amesteci, nu-i aşa? Ţi-am spus că e un lucru pe care nu ţi-ai dori să-l ştii. Asta a fost ce-am făcut noi! Am plimbat bani pentru columbieni, Kate, pentru prietenii tatălui tău. Aşa aţi obţinut voi casa aceea frumoasă, maşinile scumpe. Crezi că eu am fost neloial? Îl *adoram* pe tatăl tău, Kate. Aş fi făcut orice pentru el.

Howard strânse din buze, clătină încet din cap, apoi adăugă:

— *Şi chiar am făcut.*

— Cum adică, *ai făcut,* Howard? Cine te-a plătit ca să-l denunţi? Trebuie să-mi spui, Howard? *Cine*?

Când el i-a răspuns, a fost ca şi cum un meteorit o izbise pe Kate în plin, venind spre ea cu o inimaginabilă viteză, punând capăt unei lumi şi făcând o alta să răsară din dărâmături, explodându-i în faţa ochilor.

— *Ben,* spuse contabilul ridicând privirea, cu ochii lărgiţi şi înlăcrimaţi. Ben m-a pus să mă duc la FBI. *Am fost* plătit, da – *de către tatăl tău, Kate.*

Capitolul 59

Scena i-a revenit în minte lui Kate pe lungul drum cu trenul înapoi spre oraş. Prin ţăcănitul constant al vagonului care-o aducea din Long Island, prin ceaţa fără chip a mulţimii de pasageri, vorbele lui Howard îi ardeau în cap ca nişte rămăşiţe dintr-un incendiu, luminate încă de flăcări.

Am fost plătit. De către tatăl tău, Kate.

Plătit ca să divulge informaţii la FBI. Ca să-l denunţe. *De ce*? De ce ar vrea tatăl ei să-şi distrugă propria viaţă, vieţile celor pe care-i iubea? De ce ar vrea să fie aruncat în închisoare, să fie silit să depună mărturie? Să trebuiască să se-ascundă? Cum ar putea Kate să-l reînvie pe omul care era tatăl ei, să înţeleagă de ce făcuse asta şi de ce era capabil, din tot acest puzzle aiuritor al vieţii ei?

Vocea îi venea din străfundurile memoriei. O scenă îndepărtată, la care nu se mai gândise de când era copil. Vocea mamei ei – disperată şi derutată – peste zdrăngănitul trenului, făcând-o pe Kate să se-nfioare şi să se cutremure, chiar şi după atâta timp.

„*Trebuie să alegi, Ben. Acum*!”

De ce îi revenea în cap tocmai aici? Tot ce voia ea acum era să găsească un sens celor spuse de Howard.

De ce acum?

Kate se văzu pe sine în flashback-ul memoriei. Avea cam patru sau cinci ani. Era în vechea lor casă din Harrison. Se trezise din somn în timpul nopţii. Auzise voci. Voci mânioase. Se dăduse jos din pat şi se furişase până în capul scărilor.

Erau părinţii ei. Se certau, făcând-o să tresară la fiecare cuvânt. Îi era puţin frică. Părinţii ei nu se răsteau niciodată unul la celălalt. *Acum de ce se înfuriaseră aşa*?

Kate se aşezase pe jos. Acum le putea auzi glasurile distinct. Şi-a amintit totul, prin aburul anilor. Părinţii ei erau în camera de zi. Mama ei era necăjită, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile. Tatăl ei striga. Kate nu-l mai auzise niciodată până acum răstindu-se aşa. Se dăduse mai aproape de balustradă. Acum era totul clar, în tren.

„Nu te amesteca!" strigase tatăl ei. „Nu te priveşte pe tine. Nu e treaba ta, Sharon".

„Atunci a cui treabă este, Ben?" Kate putea distinge lacrimile din glasul mamei ei. „Spune-mi, *a cui*?"

Despre ce vorbeau? Greşise ea cu ceva?

Kate se prinsese de balustradă. Încet, fără zgomot, o pornise în jos pe scări, câte o treaptă o dată. Vocile lor se auzeau acum mai tare. Şi era înverşunare în tonul lor. Îi putea zări, parţial, pe amândoi, în camera de zi. Tatăl ei purta o cămaşă albă de costum şi avea cravata desfăcută. Chipul lui era mai tânăr. Mama ei era însărcinată. *Cu Emily, bineînţeles.* Kate nu înţelegea ce se petrece. Ştia doar că nu-i mai auzise nicicând pe părinţii ei certându-se aşa.

„Nu-mi spune tu ce să fac, Sharon. N-ai dreptul să-mi spui ce să fac".

Mama ei, plângând încet, întinsese mâna spre el. „Te rog, Ben, ai s-o trezeşti pe Kate!"

El o împinsese. *„Puţin îmi pasă"*.

Kate stătea pe scară, tremurând. Nu mai reuşea să-şi aducă aminte niciun cuvânt. Doar fragmente, revenindu-i în memorie ca imaginile dintr-o cărticică de-aceea cu diapozitive. Era ceva complet diferit, și străin, la el, în ochii lui. Acesta nu era tatăl ei. Tatăl ei nu era aşa. Era blând și bun.

Mama ei, stând în picioare în faţa lui. „*Noi* suntem familia ta, Ben, nu *ei*". Şi clătinase din cap, la doar o palmă distanţă de el. „*Trebuie să alegi, Ben. Acum*!"

Atunci tatăl ei a făcut ceva, un lucru pe care Kate nu l-a mai văzut niciodată făcându-l. De ce îşi amintea tocmai acum? Îşi întoarse faţa într-o parte, exact la fel cum făcuse şi atunci pe scară, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Înainte să îngroape acea amintire – violenţa din ochii lui, ceea ce făcuse el – sub o viaţă întreagă de amintiri mai fericite despre care credea că sunt reale.

El o lovise peste faţă pe mama ei.

El a vrut asta.

Asta a înţeles Kate brusc. Coborând din tren. Urcând scările din staţia Penn şi apoi ieşind în stradă. Într-un abur total de năuceală.

Tatăl ei a vrut asta.

Asta îi spusese Howard. A vrut să fie dat în vileag – a vrut ca toate acele afaceri pe care le făcea de multă vreme cu familia Mercado să fie aduse la lumină. Să depună mărturie împotriva prietenului lui. Să meargă la închisoare. Să pună în pericol familia despre care se presupunea că o iubeşte mai presus de orice. *De ce*? Îşi programase voluntar autodistrugerea unei existenţe confortabile şi fără cusur.

Şi era perfect capabil de aşa ceva. Asta o înspăimânta cel mai mult pe Kate. De-aceea era atât de înfricoşător flashback-ul din tren. Oricât de adânc îngropată fusese această amintire, ea îl mai văzuse şi înainte în această ipostază.

Kate mergea împotriva şuvoiului de lume de pe Fourteenth Street. Se îndrepta spre est, până departe, hăt, în Lower East Side.

Cei de la WITSEC ştiau ceva din toate astea? Despre fotografia pe care o găsise ea, despre legătura lui din trecut cu clanul Mercado? Ştiau ce fel de om este el în realitate? De ce e capabil? Fotografiile acelea cumplite cu Margaret Seymour. Oamenii trimişi de Mercado chiar vruseseră vreodată să-l omoare, de fapt?

Ei ştiu că singur şi-a făcut ţăndări propria existenţă?

Îi sună telefonul mobil. Kate văzu că o suna Greg. Nu răspunse. Continuă pur şi simplu să meargă. Nu ştia ce-ar putea să-i spună.

Brusc şi dintr-odată, totul din viaţa ei trebuia regândit. Ce l-ar fi putut determina pe tatăl ei să-i facă rău lui Margaret Seymour? Ce informaţii ar fi avut el nevoie să obţină de la ea? De ce şi-ar fi dorit tatăl ei să-şi compromită singur existenţa? Cum se poate ca el să fi dorit să-i rănească pe ei toţi? Sharon, Emily, Justin. Kate însăşi.

A fost exact ca partea finală din încheierea unei simfonii discordante, explodând cu zgomot în capul lui Kate.

Tot timpul, acesta a fost planul lui.

Greg stătea pe canapea, uitându-se la un meci de fotbal, când ea a ajuns înapoi acasă.

— Unde-ai fost? se răsuci el spre ea. Am încercat să dau de tine.

Kate s-a aşezat în faţa lui şi i-a povestit despre întâlnirea cu Howard. Clătina din cap, tot nevenindu-i să creadă, şi se simţea năucită, nemaiînţelegând nimic.

— Tata a plănuit totul, spuse ea. El a organizat din umbră toată povestea. I-a plătit lui Howard un sfert de milion de dolari ca să se ducă la FBI. I-a spus că vrea să lichideze afacerea şi să se predea. Howard avea nevoie de bani. Pentru fiul lui, a cărui firmă intrase în faliment. Nicio clipă n-a fost iniţiativa celor de la FBI. Totul a venit de la tatăl meu. El şi-a făcut-o cu mâna lui.

Greg se ridică în fund, cu o expresie în acelaşi timp uimită şi îngrijorată.

— N-are niciun sens.

— Ştiu. De ce-ar fi vrut el să ne facă atâta rău tuturor? De ce-ar fi vrut să-şi aducă singur o asemenea nenorocire pe cap? E ca şi cum ar fi fost totul o parte dintr-un plan. Nici nu mai ştiu ce Dumnezeu să cred. Mama mea a murit. Noi ne ascundem ca nişte animale. Încep să cred că au dreptate cei de la FBI. Că realmente el a ucis-o pe agenta aceea. Mi-am iubit tatăl, Greg. El era totul pentru mine. Dar acum ştiu... Toată viaţa mea, el venea acasă, în fiecare afurisită de seară, şi ne minţea. Cine dracu' *era* tatăl meu, Greg?

Greg veni şi se aşeză lângă ea. Îi cuprinse faţa în palme.

— De ce faci asta, Kate?

Ea scutură din cap, cu o privire fixă în ochi.

— De ce fac *ce*?

— De ce te bagi singură înapoi în toată povestea asta nenorocită. Sharon e moartă, iubito. Tu pur şi simplu ai avut noroc cu carul că nu te-au omorât şi pe tine. Oamenii ăştia sunt nişte brute fără suflet, Kate. Şi au mai încercat să te ucidă şi înainte.

— *Pentru că trebuie să ştiu*! strigă Kate, trăgându-se înapoi. Chiar nu înţelegi? Trebuie să ştiu de ce a murit mama mea, Greg. Ce încerca ea, oare, să-mi spună...? Nimeni n-a ajuns la închisoare, Greg. Nici Concerga, nici Trujillo. Niciunul dintre cei împotriva cărora tata a depus mărturie. Nimeni cu excepţia lui Harold, prietenul lui cel prostănac. Cu toţii au scăpat – toţi cei pe care voiau de fapt să-i prindă autorităţile. Ţie nu ţi se pare ciudat? După care el pur şi simplu dispare, într-un răstimp de nici câteva luni, iar agenta aceea sfârşeşte prin a fi omorâtă într-un mod înfiorător. Ne-a minţit, Greg. Pentru ce? *Tu* n-ai vrea să ştii?

Greg îi înconjură umerii cu braţul şi o strânse lângă el.

— Nu se poate să trăim în felul ăsta, să stăm cu toată povestea asta atârnându-ne deasupra capului până la sfârşitul vieţii. Singurul lucru care se poate întâmpla este ca tu să fii ucisă. Te rog, Kate, hai să ne întoarcem la vieţile noastre.

— *Nu pot*...

— Dar eu nu te pot însoţi acolo, Kate. Nu în felul ăsta. Nu la nesfârşit, zise el, ridicându-i bărbia. Am încercat să dau de tine, ceva mai devreme. Am veşti.

— Ce anume?

— M-au sunat cei de la New York-Presbyterian şi mi-au oferit slujba, se lumină faţa lui într-un zâmbet larg, plin de mândrie. *M-au primit*!

Ca medic stagiar. La ortopedie infantilă. Spitalul de Copii Morgan Stanley avea unul dintre cele mai bune programe pentru medici stagiari din oraş. Ceea ce era o veste extraordinară. Cu doar câteva luni înainte, Kate ar fi sărit

în sus de bucurie. Dar acum se mulţumi doar să-i pună o mână pe obraz lui Greg şi să surâdă. Acum nu mai era chiar atât de sigură.

— Putem să rămânem la New York. Putem să începem o viaţă adevărată. Te iubesc, scumpa mea, dar nu pot face asta în fiecare zi şi să mă gândesc la tine că eşti în pericol. Trebuie să dăm la o parte totul. Dacă rămânem aici, trebuie să ne întoarcem cu faţa la viitor. *Amândoi, Kate.* Cei de la spital vor să ştie dacă le accept oferta. Rămânem sau plecăm, iubito? Mergem înainte şi ne trăim propria viaţă? Tu decizi, Kate. Dar trebuie să le dau curând un răspuns.

Capitolul 60

Dubiţa de la spălătorie intră pe strada adormită, pentru o ultimă oprire, pe la ora opt seara. Frână în faţa casei în stil rustic, cu acoperiş din ţiglă albastră, blocând Fordul Taurus parcat călare pe trotuar. O ultimă livrare de făcut.

Cu câteva cămăşi pe umeraşul agăţat de deget, Luis Prado coborî din cabină.

Era întuneric pe strada luminată doar de un singur stâlp cu felinar. Oamenii erau deja pe la casele lor, spălând vasele după cină, urmărind *American Idol* la televizor, stând de vorbă pe Internet.

Luis îl omorâse deja pe tânărul şofer, cu un singur glonte în cap, şi-i îndesase cadavrul printre mormanele de rufărie murdară şi sacii de haine spălate din spatele dubiţei. Îi salută din cap pe cei doi agenţi tolăniţi în Taurus, ca şi cum nu era prima dată când îi vedea, şi o porni spre aleea care ducea la intrarea casei învecinate. Apoi, când ajunse în dreptul Taurusului, îşi scoase din dosul cămăşilor atârnate pe umeraş pistolul Sig de nouă milimetri, cu amortizorul deja înşurubat.

Primul glonte străpunse geamul portierei din dreapta cu o bufnitură surdă şi-l lovi în frunte pe agentul aflat mai aproape de Luis, exact când expira un rotocol de fum, lăsându-i agentului între ochi o arsură rotundă şi neagră. Acesta se prăvăli fără o vorbă peste partenerul lui, al cărui chip se transformă într-o mască contorsionată de alarmă, vârându-şi mâna sub haină după pistol, aplecându-se spre staţia radio cu un ultim ţipăt strangulat.

Luis mai apăsă pe trăgaci de două ori – gloanţele de calibrul nouă milimetri înfigându-se liniar în pieptul agentului, împrăştiindu-i sângele roşu peste parbriz şi imobilizându-l, cu un geamăt gâlgâitor. Luis smuci

portiera și mai băgă un ultim cartuş în fruntea agentului, eliminând orice dubiu.

Aruncă o privire în jur. Strada era pustie. Dubiţa de spălătorie i-ar fi blocat vederea oricărui eventual spectator. Luis luă cămăşile şi urcă treptele spre casa cu acoperiş albastru. Cu arma mascată după ele, apăsă pe soneria de la uşă.

— Cine e? se auzi o voce de femeie dinăuntru.

— Curăţătoria, *señora.*

Storul ferestrei de lângă uşă fu tras şi Luis zări o femeie blondă, într-un taior cafeniu, uitându-se spre dubiţa albă.

— Casa de alături! strigă ea, arătând spre stânga.

Luis zâmbi uşor tâmp, de parcă n-ar fi înţeles, ridicând cămăşile.

Se auzi încuietoarea uşii de la intrare.

— Ai greşit casă, spuse din nou agenta care făcea de pază în casă, abia crăpând uşa.

Luis se repezi cu umărul în uşă, deschizând-o în forţă şi trântind-o la podea pe agenta cea blondă, care scoase un ţipăt de surpriză şi începu să bâjbâie înnebunită după armă. El îi înfipse două gloanţe amortizate în albul cămăşii, în timp ce ea împingea involuntar cu mâinile în faţă, să le oprească.

— Scuze, *hija*[18], mormăi Luis, închizând uşa. Mă tem că n-am greșit deloc.

Din bucătărie ieşi un câine, labradorul alb pe care-l văzuse cu câteva zile mai-nainte. Luis îl culcă la pământ cu o împușcătură în gât. Câinele scheună și căzu, redus la tăcere, pe podea.

Luis ştia că trebuie să lucreze repede. În orice moment, vreun trecător ar putea să-i vadă pe agenţii plini de sânge din Taurus. Nu ştia câţi oameni sunt în casă.

Se duse în camera de zi. Pustie. Ridică un receptor din furcă. Nimeni pe fir.

— Pam, strigă o femeie din bucătărie.

Luis se luă după voce.

— Pam, le-ai spus să se ducă la casa următoare?

Luis stătea acum faţă în faţă cu femeia pe care o văzuse ducând gunoiul cu câteva zile în urmă. Ea era în dreptul plitei, într-un halat roz, şi-şi făcea un ceai. Când privirea îi căzu pe armă, scăpă din mână cana, care se făcu ţăndări pe gresie. Ochiul aragazului rămase aprins.

— Unde e, *señora*?

Femei clipi des, luată prin surprindere, neştiind ce se întâmplă.

---

[18] Fata mea (în spaniolă).

— Chowder! Aici, băiatule! Ce i-ai făcut lui Chowder? strigă ea mai tare, dându-se înapoi spre frigider.

— Nu te juca cu mine, mami. Te-am întrebat unde e. Javra ta a murit. Nu mă face să te mai întreb o dată.

— *Cine*? Ce-a pățit agenta Birnmeyer? se strânse în ea femeia, uitându-se fix în ochii negri și neiertători ai lui Luis.

Luis veni lângă ea și trase piedica armei, împingându-i nemilos țeava în obrazul femeii.

— N-o să te-ajute nimeni de-aici, cucoană. Ai priceput? Așa că spune-mi acum. N-am timp de pierdut.

În ochii femeii se citea neajutorare și spaimă. Luis mai văzuse această privire de nenumărate ori – creierul victimei încercând să-și imagineze ce-ar putea spune, deși știa că în chiar clipele următoare s-ar putea să moară.

— Nu știu ce vrei de la mine, clătină ea din cap. Unde e *cine*? Nu știu – pe cine cauți?

Femeia își coborî privirea spre țeava scurtă a armei lui Luis.

— Ba da, știi foarte bine. Cucoană, n-am timp să mă fandosesc cu tine, spuse Luis, clincănind iar cocoșul armei. Știi de ce-am venit. Îmi spui, scapi cu viață. Nu-mi spui, când te-or găsi curcanii, or să te șteargă de pe jos. Deci, unde e, mami? Unde ți-e bărbatul?

— Bărbatul meu? întrebă ea. Bărbatul meu nu e aici, jur.

— E sus la etaj, cotoroanță afurisită? șuieră Luis, presându-i țeava pistolului de obraz. Dacă-i acolo, atunci o să audă imediat cum ți se-mprăștie creierii pe podea.

— Nu. *Jur*... Jur că nu-i aici. Te implor. E plecat de acasă. De două săptămâni.

— Unde? întrebă Luis, trăgând-o de păr și vârându-i vârful țevii în ochi.

— Te rog, nu mă lovi, se rugă femeia, tremurând în strânsoarea lui. Te rog, nu știu unde este... Agenții ăștia nici măcar nu știu de ce sunt aici. De ce faci asta? Eu nu știu nimic. Te rog, îți jur...

— Bine, cucoană, încuviință Luis, slăbind strânsoarea și depărtând arma de fața ei; femeia plângea. Bine.

Luis lăsă la loc piedica, blocând astfel trăgaciul armei.

— Cine-a zis că vreau să te lovesc, mami? Nu vreau decât să te gândești puțin. Poate a dat vreun telefon, poate ți-a pomenit ceva...

Ea își înghiți cu zgomot lacrimile, fârnâind pe nas, și scutură din cap.

Ochiul aragazului era încă aprins. Cu flacără. Luis îi simțea căldura în apropierea mâinii.

— Stai liniștită, spuse el pe un ton mai blând. Poate e ceva ce-ai uitat. Iar noi oricum nu vrem decât să stăm de vorbă cu el. Doar să discutăm. Pricepi?

Îi făcu cu ochiul. Femeia dădu din cap, terorizată, ezitând, aşa cum o ţinea el lipită de cămaşa lui, udând-o cu lacrimi. Respira rapid şi întretăiat.

— Linişteşte-te, spuse Luis, mângâind-o uşurel pe păr. Ştii ce mă gândesc, poate n-ar fi rău să facem altfel, ca să-ţi aminteşti.

O prinse de încheietura subţire a mâinii. Care tremura.

— Înţelegi ce vreau să spun, mami?

Luis îi întoarse mâna cu palma în sus şi-şi trecu degetul peste una dintre linii. Apoi o duse mai aproape de flacăra aprinsă.

Femeii îi luă o secundă ca să înţeleagă.

— *Nu*! Dumnezeule mare. Te rog... nu!

Pe neaşteptate, ea încercă să se tragă înapoi. Luis n-o lăsă să-i scape. Dimpotrivă, o trase și mai aproape de flacără. Ochii femeii se lărgiră panicaţi, mai să-i iasă din orbite.

— Poate acum îţi aminteşti. E timpul să-mi spui unde e, mami.

Câteva minute mai târziu, Luis Prado urcă înapoi în cabina dubiţei de spălătorie. Răsuci cheia în contact şi demară, mai aruncând o privire la trupurile prăbuşite din Fordul Taurus. Ieşi de pe strada tăcută. Nimeni nu veni după el. Toată tărăşenia nu durase mai mult de câteva minute. Nu era nevoie decât de-un mic impuls. Obţinuse lucrul după care venise.

Apoi o scutise de alte suferinţe.

La ceva distanţă de piciorul dealului, Luis opri dubiţa în parcarea unei staţii de tratare a apei, dezafectate. Rapid, în spatele cabinei, Luis îşi schimbă hainele. Şterse cu mare atenţie volanul şi mânerul de la portiera şoferului. Aruncă hainele murdărite în spate, peste rufele care acopereau cadavrul băiatului de la spălătorie. Coborî din dubiţă şi-o luă grăbit prin întuneric spre celălalt capăt al parcării.

O altă maşină era oprită acolo. O sport-utilitară închiriată. Luis urcă în maşina care-l aştepta.

— Deci...? întrebă şoferul, după ce Luis închisese portiera.

— Nu era acolo, ridică Luis din umeri. E la New York. N-a mai venit aici de câteva săptămâni.

— New York.

Cel de volan părea surprins. Îşi potrivi puloverul închis în nasturi. Avea o expresie tulburată pe chip, de parcă ar fi sperat că nu se va ajunge la asta.

— Aşa mi-a spus nevasta lui înainte să moară. Cred că mi-am cam ieșit din mână. N-am reuşit să aflu unde anume.

— Nu contează..., spuse bărbatul slab şi cu părul negru de la volan, dând în marşarier şi scoţând maşina din parcare. Ştiu eu unde.

Capitolul 61

Fergus era cel care-o trăgea pe Kate de lesă, după ce intraseră în parc.

Ea se gândise toată noaptea. La ce spusese Greg. Nu numai în legătură cu oferta lui de serviciu, despre care ea ştia că trebuie s-o accepte. Ci despre mersul înainte. Încercarea de a da trecutul la spate. Şi ce hotărâse ea?

Ieri după-masă îl sunase pe Packer. Pentru prima dată spusese că este gata să se întoarcă la serviciul ei de la laborator. Umărul îi era încă destul de ţeapăn. Îşi scosese eşarfa după nici două zile, dar mai avea în faţă săptămâni întregi de fizioterapie. Dar chiar şi aşa, tot putea să dea o mână de ajutor în laborator. I-ar face bine, să-şi mai ia gândul de la problemele ei. De câteva săptămâni nu mai fusese în stare să alerge sau să vâslească, şi, cu tot stresul pricinuit de moartea lui Sharon, şi de ceea ce îi spusese Howard, glicemia ei o luase iarăşi razna. Dar Greg avea dreptate. Toată povestea asta o ucidea încet-încet. Acum trebuia să se gândească la viitorul lor împreună, să revină la ceva cât de cât asemănător cu o viaţă normală.

— Hai, băiete, îl trase Kate pe Fergus. În dimineaţa asta facem doar una mică. Mami o să întârzie la serviciu.

Trebuia să fie atentă cum îl conduce pe Fergus, doar cu mâna stângă. În cea mai mare parte a plimbării a alergat uşor pe lângă el, lăsându-i lesa la maximum. După nici câteva sute de metri, ea îşi pierduse însă suflul. *Iisuse, Kate, asta-i rău de tot.* Lăsase lesa din mână, dându-i voie lui Fergus să fugă după o veveriţă. Apoi s-a aşezat pe o bancă, a scos un baton de PowerBar, a muşcat din el un pătrăţel şi a aşteptat să-i revină forţele. Ar fi bine să se întoarcă la vechea ei rutină.

Un bărbat cu părul negru pieptănat pe spate, purtând o jachetă din piele neagră şi ochelari de soare, s-a aşezat pe o bancă din faţa ei, peste alee.

Kate i-a aruncat o privire neliniştită. *OK*...

Pentru o clipă, a încercat să nu conştientizeze sentimentul. Dar clopoţeii de alarmă începură singuri să sune. Ceva nu părea să fie în regulă. Kate se uită în jur după Fergus. Mai avusese şi înainte genul ăsta de presentiment.

Bărbatul se uită spre ea, prinzându-i privirea. Pulsul lui Kate se acceleră. Unde naiba o fi Fergus? Trebuie să plece.

După ce se ridicase în picioare, auzi o voce venind din spatele ei.

— Kate.

Kate se răsuci pe loc, cu un gol în stomac. Apoi, văzând despre cine e vorba, expiră prelung, într-un suspin de uşurare. *Slavă Domnului*...

Era Barretto, bărbatul cu barbă pe care îl mai întâlnise în parc. Îşi dădu seama că arăta probabil ca o stafie.

— N-am vrut să te sperii, zâmbi el, îmbrăcat ca de obicei în sacoul lui şifonat de catifea reiată şi cu familiara şapcă de stifă; era întotdeauna atât de rezervat şi de politicos. Nu te-am mai văzut deloc în ultima vreme. Pot să mă aşez?

— De fapt, eu trebuie să fug, spuse Kate, aruncându-şi ochii nervos peste alee spre bărbatul de pe bancă, iar bătrânul păru să remarce acest lucru.

— Măcar dă-mi voie să-l salut pe vechiul meu prieten, spuse el, referindu-se la Fergus, deşi ea avu senzaţia că el încerca de fapt s-o facă să se simtă la largul ei. Doar câteva clipe.

— Sigur, acceptă Kate, simţind cum se destinde. Bine.

În general discutau despre munca ei, despre familia ei.

Fergus părea să-l placă pe bătrân. Dar de data aceasta era un pic cam ciudat. Mai că ar fi zis că o aşteptase.

— Ai păţit ceva la mână, spuse el, îngrijorat, aşezându-se pe bancă lângă ea, dar la o distanţă respectuoasă.

Pe lângă ei trecu o mamă cu doi copii. Fergus se apropie şi el, tropotind. Îl amuşină bucuros pe Barretto, ca pe un prieten vechi.

— Fergus! zâmbi bătrânul, mângâind câinele pe bot. De mult nu te-am mai văzut.

— Nu-i mare lucru, spuse Kate. Mă tem că o să întârzii la serviciu. Şi n-am mai fost pe-acolo de ceva vreme...

— Ştiu, spuse bătrânul, uitându-se la ea; îşi puse o mână pe Fergus. Mi-a părut tare rău să aud ce s-a întâmplat cu mama ta, Kate.

Kate se dădu instinctiv înapoi, cu pupilele lărgite brusc, de parcă n-ar fi auzit bine.

De unde putea el să ştie asta? Nu se mai întâlniseră de câteva săptămâni. Nu-i dezvăluise niciodată adevăratul ei nume. Chiar dacă el citise anunţul de deces în ziare, tot n-ar fi putut face legătura între ea şi mama ei.

— Cum ai putea dumneata să ştii chestia asta?

Atunci bătrânul făcu ceva care o surprinse pe Kate. Înclină capul spre bărbatul care stătea pe bancă dincolo de alee. Acesta se ridică în picioare şi se îndepărtă, ascultător. Inima lui Kate începu să bată mai repede. Nu ştia ce se întâmplă, dar îşi dădea seama că nu e în regulă. Îi trase lui Fergus lesa peste cap, pornind să se scoale de pe bancă. Privirea îi fugi spre intrarea în parc.

După vreun poliţist. După vreun trecător.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă bănuitoare.

— Te rog, se aplecă bărbatul şi-i puse o mână pe braţ. *Rămâi.*

— *Cine ești*? întrebă Kate din nou, pe un ton aproape acuzator.

— Nu te teme, spuse bărbatul cu barbă.

Ochii lui albaştri scânteiară cu o intensitate neaşteptată, pe care Kate n-o mai remarcase până acum. Vocea lui era blândă, dar vorbele pe care le-a rostit au pătruns prin fiinţa ei ca un fierăstrău făcându-şi drum prin os.

— Sunt Oscar Mercado, Kate, i-a răspuns el.

Capitolul 62

Toate celulele din trupul lui Kate s-au izbit între ele, oprindu-se în loc.

Oscar Mercado era ucigaşul cu sânge rece care-i asasinase mama chiar în faţa ochilor ei. Şeful familiei criminale Mercado. Probabil că-l ucisese şi pe tatăl ei. Nu ştia ce să facă. „Gorila" lui aştepta la doar câţiva metri distanţă. Trebuie să plece de aici. Îl apucă strâns pe Fergus. Se uită fix în ochii de un albastru îngheţat ai bătrânului. Un ţipăt de panică zăcea paralizat în fundul gâtlejului ei.

— Kate, *te rog,* spuse el, aplecându-se uşor spre ea şi întinzând mâna, dar pe care în final o lăsă să cadă pe bancă. Nu ai de ce să te temi de mine. Îţi dau cuvântul meu. Dimpotrivă, eu ar trebui să fiu cel alarmat. *Eu* sunt cel care trebuie să se teamă de ceva venind din partea *ta.*

Kate se ridică.

Un sentiment aproape incontrolabil de repulsie îi năpădi pieptul şi ar fi vrut să-l poată omorî pe acest om – acest om care-i ucisese mama. Care era în spatele tentativei de asasinat la adresa ei, atunci, pe râu. Cartelul lui, acea *fraternidad* a lui, era de vină pentru toate nenorocirile care căzuseră peste capul familiei ei.

— Tatăl tău..., începu bătrânul să explice.

— *Ce-i* cu tatăl meu? îl săgetă Kate cu privirea. Tatăl meu este mort. Tu...

— *Nu, Kate,* clătină Mercado din cap, deloc ameninţător; irisul albastru strălucea ca opalul în ochii lui cu pleoapele lăsate. Tatăl tău nu e mort. *Trăieşte.* În fapt, tatăl tău este cel care mă vânează *pe mine.*

— *Ce*? Nu te cred, zise ea, cu ochii plini de mânie. Minţi.

Strânse din pumni, parcă pregătindu-se să-l lovească, dar ceva o reţinu. El stătea acolo fără să reacţioneze. N-a făcut absolut nicio mişcare ca să se apere de furia ei. Pe chipul lui ea vedea distrugerea a tot ceea ce iubise şi crezuse vreodată. Dar dintr-odată nu mai simţi pic de teamă, doar incertitudine şi mânie. Vorbele lui răsunau cu ecou în sufletul ei.

— Cum adică, *el* te vânează *pe tine*?

— De-aceea a aranjat ca firma lui să facă obiectul unei descinderi pentru autorităţi, Kate. De-aceea şi-a orchestrat propria arestare. De-aceea a

manevrat lucrurile aşa încât să se vadă plasat în Programul de Protecţie a Martorilor... Dar cred că ştii deja toate astea, nu-i aşa, Kate?

Ea rămase prizoniera privirii lui, incapabilă să se desprindă.

— Ce naiba tot spui? Că tatăl meu şi-a distrus viaţa, ne-a distrus *nouă vieţile* doar ca să se vadă plasat în program?

— Nu pentru a fi protejat de program, Kate, zâmbi el. Ci pentru a se infiltra în el.

Să se infiltreze? N-avea niciun sens. Dar era ceva în spusele lui, un lucru pe care ea îl simţea destul de aproape de adevăr.

— *De ce*? De ce îmi spui asta? Zici că tatăl meu trăieşte. De ce te-aş crede? Mi-ai ucis mama. Eram acolo! De ce aş crede o boabă din ce-mi spui?

— Pentru că tatăl tău şi cu mine am avut amândoi aceeași agentă de caz, Kate. Pe Margaret Seymour. Pentru că făceam parte amândoi din aceeaşi diviziune a programului WITSEC, specializată în protejarea informatorilor legaţi de traficul cu droguri.

El se întinse şi îi atinse braţul. De data aceasta, ea nu l-a mai oprit.

— De douăzeci de ani – ridică privirea spre ea – sunt în acest program.

Kate se uită lung la el. Acest animal, al cărui nume era însuşi sinonimul violenţei şi al morţii. Pentru a cărui prindere tatăl ei se lăsase judecat. Ochii lui erau blânzi, albaştri şi limpezi.

— *Nu.*

Îşi smuci braţul de sub atingerea lui. Era un ucigaş, un criminal vânat de autorităţi.

— *Eşti din clanul Mercado.* Cei de la FBI au spus că tu eşti cel care voia să-l omoare pe tatăl meu. Încerci doar să te foloseşti de mine, ca să-l găseşti pe el.

— Kate..., clătină el din cap. FBI-ul spune multe, ca să-mi protejeze acoperirea. În toţi aceşti ani de când sunt în program, nu eu am condus cartelul de droguri Mercado. Dimpotrivă, am dat informaţii despre el. Eram inclus în programul de protecţie a martorilor. Cei din cartel mă vor mort, Kate, aşa cum tu crezi că ei vor să-ţi ucidă tatăl. Margaret Seymour era agenta mea de caz. Ştia unde mă aflu, care mi-e identitatea. De-aceea a dispărut tatăl tău. Ca să mă găsească *el* pe mine, Kate. Ca să mă prindă şi să mă omoare pentru că m-am întors împotriva lor. Şi pot să-ţi dovedesc asta. Pot s-o dovedesc, exact aşa cum pot dovedi că acum mă aflu în faţa ta, *Kate Raab.*

Sunetul numelui ei rostit de el a fost ca o lovitură de pumn fix în plexul solar. De unde ştia el asta? De unde ştia de mama ei? Ea nu divulgase nimic. Îi cercetă faţa cu privirea, pomeţii proeminenţi, bărbia rotundă ascunsă sub barbă, determinarea şi luciditatea din ochii lui albaştri.

O, Doamne Dumnezeule...

Brusc, îşi dădu seama. A fost ca o undă de şoc propagându-se prin trupul ei. Se holbă la el ca hipnotizată, ţinându-şi respiraţia, reuşind cu mare greutate să vorbească.

— Te știu. Eşti cu el în fotografie. Voi doi, în picioare sub o poartă...

— La Carmenes, se lumină el la faţă şi încuviinţă.

Kate trase aer în piept.

— Cine *ești,* de fapt? De unde știi toate astea? De unde îl cunoşti pe tatăl meu?

Ochii bătrânului scânteiară.

— Benjamín Raab este fratele meu, Kate.

Capitolul 63

Lui Kate i se muiară genunchii. A trebuit să se apuce repede de spătarul băncii, ca să nu cadă.

Ochii i se fixară pe chipul bărbatului din faţa ei, examinându-i pomeţii ieşiţi în afară, gura cărnoasă, trăsăturile familiare ale tatălui ei în bărbia lui. Brusc, îi dispăru orice urmă de teamă faţă de el, rămânând doar cu conştiinţa faptului că el îi spune adevărul.

— *Cum*? Cum poţi să fii fratele lui? clătină ea din cap, uluită.

— Kate... stai jos, se întinse Mercado spre ea şi ea se aşeză.

— De ce? De ce tocmai acum? După toţi aceşti ani?

— De curând a murit un bătrân, Kate, spuse el. În Columbia, în locul acela despre care deja ştii, Carmenes. Omul acela era tatăl meu, Kate. Şi bunicul tău.

— Nu, clătină din nou Kate din cap. Bunicul meu este mort. A murit demult. În Spania.

— Ba nu, tatăl tatălui tău era în viaţă, Kate, spuse Mercado. În aceşti ultimi douăzeci de ani el m-a protejat.

Kate clipi des, fără să înţeleagă.

— Te-a protejat?

— Am să-ţi povestesc, spuse Mercado, reaşezându-şi cu blândeţe mâna pe braţul ei. Acum îţi dai seama că nu trebuie să te temi de nimic din partea mea. Există o mulţime de lucruri care ţi-au fost ascunse. Odată cu moartea bătrânului, totul s-a schimbat. În toţi aceşti ani, el i-a ţinut în frâu pe cei care-mi voiau pielea. Dar acum, vechile angajamente nu mai sunt valabile.

— Ce angajamente? Despre ce vorbeşti?

— Ai auzit de *fraternidad*? întrebă Oscar Mercado.

Kate încuviinţă mohorâtă.

— Ştiu că acest cuvânt nu-ţi inspiră decât teamă, dar pentru noi este o legătură de onoare. Este o obligaţie mai puternică decât dragostea, Kate. Poţi înțelege asta? Mai puternică, poate, și decât iubirea pe care un tată i-o poartă fiicei lui.

Kate îl străpunse cu privirea. Ce Dumnezeu încearcă el să-i spună?

— Nu.

Mercado își umezi buzele.

— Tatăl tău spală bani pentru frăţie de ani de zile. Asta era treaba lui, Kate. Îndatorirea lui. *Su deber.* Dar exista o răfuială pe care era dator s-o ducă la capăt, mai imperioasă şi mai reală decât chiar existenţa comodă pe care şi-o clădise pentru el însuşi. Chiar şi după douăzeci de ani. Chiar şi după ce-ai apărut *tu,* Kate – şi Emily şi Justin. Eu înţeleg răfuiala asta. În locul lui, aş face la fel. E vorba de o legătură de sânge, Kate. Mai tare decât dragostea. Răfuiala lui era *cu mine.*

— *Cu tine*?

— Eu sunt cel care m-am întors împotriva lor, Kate. El ar face *orice*, orice îi stă în putere, ca să îndrepte acest rău.

— Vrei să spui... că trăieşte? întrebă Kate ezitând. Şi că făcea parte din această *fraternidad,* din această familie?

— O, e chiar foarte viu. De fapt, nu-i deloc exclus ca acum să se uite la noi.

Privirea ei săgetă instinctiv în stânga şi-n dreapta. Gândul neaşteptat că el ar putea fi acolo, deloc mort, ci observându-i pe ei, era terifiant. De ce nu încearcă să ia legătura cu ea, dacă trăieşte? Sharon era moartă. Kate fusese ea însăşi rănită. Emily şi Justin aveau nevoie de el. Nu, nu, i se cerea să accepte prea mult. Ea era fiica lui. Oricum ar fi această datorie, acest jurământ de care se simţea legat, nicio concepţie oricât de contorsionată a legăturilor de sânge nu l-ar face să uite asta sau să se arate atât de nemilos.

— Minţi, se ridică ea din nou în picioare. Te foloseşti de mine ca să-l ademeneşti. Mama mea e moartă. Voi aţi omorât-o. Aţi tras o ploaie de gloanţe în casa noastră. Am văzut cu ochii mei. Eram acolo. Acum vii să-mi vorbeşti despre frăţia asta idioată şi să-mi spui că toată viaţa mea de până acum n-a fost decât un soi de acoperire pentru tata. O minciună afurisită!

— Ştii că-i adevărat, spuse încet Oscar Mercado. Ai văzut fotografia, Kate.

Ea își dorea să nu-l creadă, dar ochii lui solemni erau limpezi și neclintiţi, iar ea putea să-l vadă în ei pe bărbatul care stătea în fotografie sub poarta aceea, cu braţul petrecut pe după umerii tatălui ei. *Fratele lui.*

— Şi totuşi nu-i destul, spuse ea. Îl cunosc pe tata. Ştiu prea bine ce simţeam. Spuneai că poţi să-mi dovedeşti, deci fă-o. *Cum*?

— Cu *asta*, sper.

Bătrânul băgă mâna în buzunarul sacoului boţit şi scoase afară un obiect învelit într-o batistă. I-l întinse lui Kate.

Desfăcându-l, lumea ei se dădu iar peste cap. Acum ştia că el spune adevărul. Îşi dădea seama că el ştie totul despre ea. Aşa cum stătea acolo, uitându-se la el, un şuvoi brusc de lacrimi i se ridică în ochi.

Era cealaltă jumătate a soarelui rupt în două pe care i-l dăduse mama ei.

Capitolul 64

Totul s-a dărâmat în acest punct pentru Kate.

Un cutremur interior a zguduit-o cu atâta forţă, încât a simţit că parcă o retează în două. Şi-a scos de la gât lănţişorul cu jumătatea de soare. A pus-o în palmă pe a ei lângă cea a lui Mercado, una lângă cealaltă.

Se potriveau perfect.

— Ai cunoscut-o pe mama mea? zise ea, privindu-l atent, uitându-se în ochii lui limpezi şi albaştri.

— Nu doar că am cunoscut-o, Kate. Eram din aceeaşi *familia.*

— *Familie*?...

El dădu din cap că da. O luă de mână. De data aceasta ea nu mai tresări. Mâinile lui erau puternice, dar nu le lipsea o anumită tandreţe. Apoi i-a povestit o parte din istoria familiei ei pe care Kate n-o ştiuse niciodată.

— E adevărat ce ţi-a spus tatăl tău. Chiar a venit aici când era copil. Dar nu din Spania. Ci din Columbia. Din propria noastră ţară. Mama lui era ţiitoarea tatălui meu. După ce mama mea a murit din cauza unei infecţii la plămâni, mama lui Ben a devenit iubirea vieţii lui.

— Rose, spuse Kate.

Mintea ei zbură la fotografiile pe care le găsise cu ea în mapa de piele, reamintindu-şi chipul bărbatului care era cu ea şi cu tatăl ei încă în scutece. Bunicul ei.

— *Rosa,* dădu el din cap, pronunţându-i numele în spaniolă. Era o femeie foarte frumoasă, Kate. Din Buenos Aires. Studiase pictura. O fiinţă aleasă şi plină de viaţă. Bineînţeles, tatăl meu nu se putea căsători cu ea. Chiar şi în ziua de azi, în Columbia, acest gen de căsătorie n-ar fi permisă sub nicio formă.

Kate înţelese ce voia el să spună.

— Pentru că era evreică, zise ea.

— *Sí, ella staba judía*[19], încuviinţă bătrânul. Când i-a făcut un copil, a trebuit să plece.

— *Pe tatăl meu*..., se lăsă Kate greu înapoi pe bancă.

— *Benhamín.* După numele tatălui ei. Aşa că a venit aici.

Dintr-odată, nelămuririle despre trecutul tatălui ei începură să se limpezească. De-aceea nu ştia nimic despre trecutul bunicii ei. Nu veniseră din Spania. El ascunsese adevărul tot timpul. Restul începu să se aşeze la loc ca ultimele piese ale unui joc de puzzle: tatăl ei îşi regizase propria arestare. El se dusese să se întâlnească cu Margaret Seymour, exact aşa cum susţinuseră Cavetti şi cei de la FBI. Şi fotografia aceea, cu cei doi bărbaţi sub o poartă. Numele care-ţi dădea fiori, deasupra – Mercado. Celălalt bărbat din fotografie stătea acum în faţa ei. Fratele lui. Acum totul avea sens. Privirea ei fugi spre pandantivul rupt – jumătăţile de soare din aur.

„*Ascunde în el nişte secrete, Kate*” spusese Sharon atunci când îi pusese lui Kate pandantivul la gât. „*Într-o zi am să ţi le spun*”.

Mama ei știa!

— Mama ta mi l-a dat, spuse Mercado. Ştia că într-o zi eu voi fi acela care-ţi va spune, nu el. Cred că-ţi dai seama acum – surâse bătrânul – că nu eu am fost de vină pentru ce i s-a întâmplat.

— *Nu*! simţi Kate cum se ridică un zid în ea; mâinile îi tremurau, dar vocea i-a rămas fermă. Ce spui tu e că practic şi-a ucis propria soţie. Nu se poate. O iubea. Am fost acolo, lângă ei, și i-am văzut alături, împreună. Timp de peste douăzeci de ani. Aceea nu era o minciună.

— Crede-mă, Kate, legătura aceasta este mai puternică decât ceea ce consideri tu că e iubirea. În toţi aceşti ani de când sunt în program, n-am divulgat nici măcar o dată ceea ce tocmai ţi-am spus ţie. Nu l-am trădat niciodată.

— De ce-mi spui mie toate astea? De ce ai apărut? Ce vrei să fac eu?

— Vreau să mă ajuţi să-l găsesc, Kate.

— *De ce*? Ca să poţi să-l ucizi? Ca să nu te ucidă el pe tine? Indiferent ce s-a întâmplat, e totuşi tatăl meu. Până în clipa când mă va privi în ochi, şi-mi va spune că da, el a făcut toate aceste lucruri. Vreau să aud asta *de la el,* nu de la tine... Vrei să mă convingi că tot în ce-am crezut până acum, de când mă ştiu, n-a fost decât o minciună.

— Nu o minciună. Un mod de a te proteja. Spre propriul tău...

— *O minciună*!

Oscar Mercado o prinse de încheietură şi-i desfăcu blând pumnul strâns. Ridică de acolo cele două pandantive ce alcătuiau soarele aztec, se întinse şi

[19] Da, era evreică (în spaniolă).

petrecu lănţişorul pe după gâtul ei. Cele două jumătăţi de soare se legănară o clipă, apoi se opriră pe pieptul ei într-un fel care le făcea să pară unite. Un singur soare din aur.

— Vrei adevărul, Kate, poftim, iată-l. Asta-i şansa care ţi se oferă. Poarta e deschisă, Kate. Chiar vrei să treci prin ea?

Capitolul 65

Phil Cavetti şi-a parcat maşina de cealaltă parte a străzii în dreptul casei cu ţiglă albastră din Orchard Park, statul New York, deja înconjurată cu cordoanele poliţiei şi scăpărând de lumini pâlpâitoare. Şi-a arătat insigna unui poliţist local care păzea aleea de acces spre casă. Poliţistul i-a făcut semn lui Cavetti să treacă. În pridvor era un culcuş de câine, iar pe o plăcuţă prinsă alături se putea citi „Căsuţa lui Chowder. Cel mai drag câine din lume”.

Uşa era deschisă.

Păşind în casă, primul lucru pe care l-a văzut Cavetti a fost conturul de pe podea al primei victime, Pamela Birnmeyer. Făcea parte din Serviciul Şerifilor Federali, Divizia Garanţii şi Obligaţiuni, de şase ani. O cunoscuse personal. Avea un soţ care preda informatica la un colegiu local şi un copil de doi ani acasă. Probabil de-aceea se oferise să îndeplinească şi sarcini de serviciu cu risc crescut. Pentru un ban în plus.

Cavetti îşi simţea gura amară. De ani de zile nu mai fusese la un loc al crimei încă proaspăt. S-a luat după urmele de luptă până în bucătărie. A fost nevoit să ocolească doi criminalişti de la FBI îngenuncheaţi, care se căzneau să ridice urme de încălţăminte de pe podea. Trupul celei de-a doua victime fusese deja luat de acolo, dar o pată de un roşu aprins era încă vizibilă pe albul frigiderului, unde trupul ei se prăbuşise la pământ.

Gheara din stomac începu iar să-l sâcâie. Alton Booth îi întâlni privirea din cealaltă parte a încăperii. Agentul FBI îi făcu semn lui Cavetti să se apropie.

— Taman când credeai că eşti gata pregătit să ieşi la pensie..., spuse FBI-stul cu un sforăit cinic, întinzându-i lui Cavetti un teanc de fotografii alb-negru.

Care-l făcură pe Cavetti să se simtă îngreţoşat. În douăzeci şi şase ani nu mai avusese niciodată de-a face cu aşa ceva. Nu pierduse niciodată un martor. Nu i se întâmplase niciodată să se confrunte cu descoperirea

identităţii cuiva. Nici măcar o dată nu fusese penetrat programul administrat de el.

Iar acum asta.

Femeia murise din cauza unui glonte de nouă milimetri tras în cap, dar nu asta îl făcea pe el să se simtă ca un recrut cu caş la gură căruia i se învârte pământul sub el, uitându-se la prima lui crimă sângeroasă. Mâinile femeii. Citise despre ele în raport, dar în poze era mult mai rău. Avea palmele negre, carbonizate. Amândouă. Arse pe ochiul aragazului. Fusese torturată, la fel ca Maggie. O singură mână ar fi fost mai mult decât suficientă pentru ca ucigaşul să se convingă că biata femeie habar n-avea de nimic. Dar amândouă, ambele palme – asta fusese doar pentru plăcerea lui.

— Cel puţin acum ne putem face o idee, cred, despre ce-a divulgat Maggie Seymour, probabil, se strâmbă Booth.

Cavetti îi cunoştea pe cei care locuiau aici. Soţul femeii era mai mult decât o simplă piesă valoroasă din cadrul unei anchete. Cavetti îl plasase sub identitatea lui curentă în urmă cu peste douăzeci de ani. Îl văzuse clădindu-şi o nouă viaţă. Căsătorindu-se.

Se simţea responsabil.

— Partea încă şi mai proastă e că sărmana femeie nici măcar nu ştia, de asta sunt convins, oftă Cavetti dezgustat. N-avea nici cea mai vagă idee cine era în realitate soţul ei.

Întinse înapoi fotografiile.

— Vreun indiciu?

— Dubiţa de la o curăţătorie chimică, replică Booth. O femeie de vizavi zice că era parcată în faţa casei, aseară, cam pe la ora decesului. Am găsit-o într-o staţie de tratare a apei dezafectată, la poalele dealului. Puştiul care conducea dubiţa a încasat două gloanţe în piept. L-au aruncat în spate, printre cămăşi şi cearşafuri. Ceea ce înseamnă cinci morţi. Fără să punem la socoteală şi căţelul. Bun, deci ia zi – aruncă FBI-stul o privire în jur – cine omoară în felul ăsta?

Cavetti n-a replicat nimic. Amândoi ştiau răspunsul. Mafia rusească. Cartelurile de droguri. *Columbienii.*

— Individul ăsta, Raab, clătină Booth din cap. Nu-ncepi să ai senzaţia că s-ar putea să ne fi păcălit?

Aici nu fusese doar Raab. Cavetti era convins. Raab nu era un ucigaş. Cel puţin, nu aşa. Şi totuşi, Raab ducea spre Margaret Seymour. Maggie ducea spre Mercado. Mercado ducea aici.

Raab şi Mercado.

Cavetti avu brusc o presimţire despre cine s-ar putea să urmeze. Îi înapoie fotografiile lui Booth.

— Ştii cum să mă găseşti. Dă-mi de veste dacă apare ceva.

FBI-stul rânji.

— Gata, ai văzut destul? Încotro? strigă după el.

— În Zona Albastră, răspunse Cavetti. La dracu', acolo pare să fie acum toată lumea, nu?

Capitolul 66

Kate ascultă fâşâitul unei maşini întârziate care trecea pe stradă prin ploaie. Lumina lampadarului de pe trotuar, din dreptul ferestrei de la dormitorul ei, parcă nu i se păruse niciodată atât de strălucitoare. Avea ochii deschişi. Ceasul de pe masă, lângă patul ei, arăta ora trei şi zece dimineaţa.

Nu putea să doarmă.

Întrebarea lui Mercado nu voia deloc să-şi stingă ecourile din capul ei. „*Poarta e deschisă, Kate. Vrei să treci prin ea*?"

Cum ar mai putea să refuze să accepte realitatea?

Tatăl ei făcuse parte din clanul Mercado. Fusese familia lui – nu doar o frăţie, ci familia lui – cea *adevărată* – de când se născuse. *Fraternidad.* Al cărei cap era chiar tatăl lui. Ascunsese mereu acest lucru de cei pe care-i iubea. *Dacă într-adevăr ne-a iubit vreodată.* Acum era liber să se răzbune pe fratele lui, pentru că-i trădase. Mama lui Kate era moartă. Fratele şi sora ei se ascundeau.

Genul acesta de adevăr nu elibera pe nimeni.

Mintea ei se încăpăţâna să revină la fotografia ce-o înfăţişa pe femeia aceea brunetă, cu trăsături europene, care-şi ţinea în braţe băieţelul încă în scutece. Bunica lui Kate. Veniseră aici din Columbia, nu din Spania. „*Ani de zile, el m-a protejat*", spusese Mercado despre bunicul ei. Bunicul despre care ea credea că murise în Spania cu zeci de ani în urmă. Acum era mort. Vechile angajamente nu mai trebuiau respectate. Moartea lui îl mânase pe tatăl ei într-o expediţie de răzbunare şi de represalii, atât de hidoasă, atât de greu de crezut, încât, de fiecare dată când Kate se gândea la asta, simţea cum o izbeşte un pumn în stomac. Familia lor fusese sacrificată pentru ca tatăl ei să se poată infiltra în program.

Acolo unde se ascundea fratele lui, de douăzeci de ani.

Kate plecă de la fereastră. Ce le spusese Margaret Seymour la un moment dat? „*S-ar zice că sunt un fel de specialistă în clanul Mercado*".

Au avut acelaşi agent de caz.

Povestea lui Mercado era adevărată, înţelese Kate, oricât ar fi durut-o să accepte acest lucru. Oricât făcea ca ultimii douăzeci de ani din vieţile lor să pară o simplă faţadă de carton.

O văzuse pe chipul lui. Ştia despre Rosa. Ştia adevăratul nume al lui Kate. Avea jumătatea cealaltă a soarelui rupt în două. Tatăl ei trăia. Ceea ce n-o mai făcea pe Kate să se simtă ameţită de bucurie; o făcea să se cutremure de greaţă. Ştia că nu se poate să nu fie adevărat.

Noi suntem familia ta, Ben, nu ei. Trebuie să alegi.

Acum înţelegea semnificaţia acelor cuvinte. *Su deber.* Datoria lui. Lucrul care-o durea al dracului de tare era că el o minţise în toţi aceşti ani. Îi minţise pe toţi.

Kate se ridică în capul oaselor, simţindu-şi cămaşa de noapte rece de la transpiraţie. Alături, Greg se mişcă în somn. Nu mai ştia ce s-ar cuveni, de drept, să facă. Să se ducă la Cavetti, să-i spună tot ce ştia. Cu fotografia obsedantă pe care-o găsise – Ben şi Mercado. Cu ce-i dezvăluise Howard. Cum se trăsese în jos singur tatăl ei. Tot ce-i povestise bătrânul în parc.

De ce?

Nicio clipă cei de la WITSEC nu se arătaseră complet sinceri cu ea. Tot timpul căutaseră să-l protejeze pe Mercado. Tot timpul îi ştiuseră secretul.

Pe tatăl ei erau disperaţi să-l găsească.

La un moment dat, Kate aţipi – un somn scurt şi agitat. Avu un vis. Era cu tatăl ei pe terasă, acolo unde ea îi spusese că nu va veni cu ei în program. Păruse atât de distant, atât de abătut. Atât de micşorat. Atingerea lui era tremurătoare şi timorată.

Dar când s-a întors spre ea, se citea o licărire răutăcioasă în privirea lui.

Kate deschise brusc ochii. Ceasul arăta patru şi douăzeci. Perna ei era scăldată în sudoare. Inima îi bătea nebuneşte.

Judecase greşit reacţia lui.

Tot timpul până acum, Kate crezuse că a fost vorba doar de ruşine, ieşind la suprafaţă. Şi că de aceea nu se poate uita la ea. O ruşine pe care el nu mai trebuise nicicând până atunci s-o suporte. Dar nu asta era pe faţa lui.

Era faţa bărbatului din amintirea care-o fulgerase atunci, în tren. Un coşmar din copilăria ei. Un om pe care ea nu-l mai văzuse. Cu mâna înfiptă în braţul mamei ei. Cu o lucire străină în ochi.

Cu pumnul ridicat!

Cine-a tras în noi, atunci, în seara aceea? se întrebă Kate brusc. *Cine a ucis-o pe mama*? Voia Kate cu adevărat să păşească prin poartă?

Ce cauţi tu în poza aia, tată?

Din cealaltă parte a patului, Greg întinse mâna prin întuneric, căutând-o pe ea.

Kate se ghemui în braţele lui şi se cuibări mai aproape. El murmură:
— S-a întâmplat ceva?
Ea îşi scutură capul înlăcrimat pe pernă.
— *Da.*
Nu mai ştia în cine să aibă încredere.
— Întotdeauna ai să fii alături de mine, Greg? Aşa e? Pot să am încredere în tine.
— Sigur că poţi, cuţulică, îşi strânse el mai tare braţele în jurul ei.
— Nu, am nevoie să te aud cum o spui, Greg. Ştiu că-i o prostie, dar numai de data asta, *te rog*...
— Poţi să ai încredere în mine, Kate, spuse el blând.
Ea închise ochii.
— Orice s-ar întâmpla, iubito, o să mă ai întotdeauna lângă tine.

Capitolul 67

A doua zi, Kate s-a întors la serviciu. Trecuse aproape o lună. Atât ea, cât şi Tina lipsind de la laborator, o mulţime de lucruri rămăseseră în aşteptare. Kate s-a străduit din toate puterile să devieze întrebările inevitabile. A spus că se îmbolnăvise mama ei. Că umărul şi-l dislocase căzând accidental. Dar îi făcea bine că se întorsese la muncă. Doar că se simţea un pic cam ciudat.
Fără Tina.
Packer adusese pe altcineva în locul Tinei. Un doctorand indian pe nume Sunil, care studiase fizica moleculară la Cambridge.
Părea destul de simpatic, deşi la început Kate şi-a dat seama că se arată un pic cam prea rece cu el. Era ca şi cum ar fi admis că Tina nu se va mai întoarce niciodată, iar Kate nu voia să se simtă aşa. Packer i-a repartizat lui Sunil proiectul la care lucra Tina. Iar el încă nu se acomodase cu ritmul de lucru.
Pur şi simplu era cam ciudat să n-o mai aibă pe Tina alături. Treaba trebuia să meargă înainte, totuşi.
Kate s-a întors la un munte de lucruri pe care le avea de rezolvat. Erau tone de date de arhivat, un raport actualizat la zi cu evoluţia proiectului de redactat, nenumărate formulare oficiale de completat. Packer voia să ceară o nouă finanţare din partea Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţă.
Avea umărul încă prea ţeapăn ca să se poată ocupa de o parte din vechile ei însărcinări. Kate nici nu voia să-şi imagineze ce-ar fi dacă ar scăpa pe jos

vreo lamelă, împrăştiind în toate direcţiile pe podea vreo nepreţuită linie sistemică de celule stem, făcută varză.

La un moment dat însă nu s-a mai putut stăpâni. A lăsat hârţoagele la o parte.

A intrat în laborator şi a scos două recipiente pline cu lamele acoperite din frigiderul cu specimene.

Prototipul de citoplasmă leucemică nr. 3. Modelul de celule stem nucleice 472B.

Tristan şi Isolda.

Kate s-a dus cu ele la microscopul Siemens. A aşezat celula leucocitară sub lentilă şi a aprins redutabilul microscop. Celula-tirbuşon cu familiarul punct din mijloc a apărut strălucitor în lumină. Kate zâmbi. *Hei, fetiţo*...

Era de parcă-şi saluta o veche prietenă.

— Nu te-am mai văzut nici pe *tine* de-un secol, spuse Kate, reglând setările lentilei.

Apoi îşi petrecu după cap ochelarii amplificatori de imagine, apropie micuţul cateter de recipient şi, cu mişcările sigure ale cuiva care ajunsese să stăpânească la perfecţie arta manevrării labirinturilor cu biluţe, jucăriile-surpriză pe care le găseai negreşit în pungile cu floricele Cracker Jack de altă dată, izolă celula în minusculul tubuleţ de sticlă şi-o scutură pe lamela leucocitară.

Kate ajustă gradul de mărire al Siemens-ului. Apărură ambele celule.

„Cineva de aici are o expresie vinovată, din câte văd", spuse Kate, zâmbind şmechereşte. „Măi dragilor, sper că nu m-aţi tradus cu altcineva, cât am fost plecată, nu?"

Era reconfortant şi în acelaşi timp incitant să vadă iar familiarele celule. Kate percepea o oglindire în miniatură a întregului univers, închisă în mănunchiurile acelea minuscule de substanţă. O lume a clarităţii şi a ordinii. Un lucru în care putea avea întotdeauna încredere: simetria perfectă a adevărului dintr-o celulă.

Împinse cu sonda în celula stern. Era de parcă ceasul fusese brusc dat înapoi şi toate erau exact la fel cum le lăsase. Tina s-ar putea să-şi iţească imediat capul pe după uşă, ca să declare o „stare de urgenţă cafeinogenă". Sharon trăia. Mobilul lui Kate nu sunase niciodată ca să i se spună că tatăl ei a fost arestat. Ce bine era să se poată ascunde aici pentru câteva clipe, deşi ştia că nu-i decât o fantezie.

— Kate.

Kate şi-a ridicat capul. Era Sunil.

— Scuze. Mi s-a spus că tu poţi să-mi arăţi cum se descarcă graficele de reprezentare a datelor în echipamentul digital, se poate?

— Sigur, zâmbi Kate; în fond, băiatul ăsta e destul de simpatic. Voiam doar să-mi salut nişte vechi prieteni. Dar vin eu la tine în bibliotecă, peste un minut, bine?

Sunil îi zâmbi şi el.

— Mulţumesc.

După ce el ieşi, Kate îşi lăsă fruntea să se odihnească pe braţul microscopului. Adevărul e că habar n-avea dacă Tina se va mai întoarce vreodată. Dacă va mai putea fi vreodată la fel. Era o prostie să se agaţe de speranţa aceea. Munca lor nu putea fi ţinută pe loc.

Cu mare atenţie, mută înapoi celulele în recipientele lor sterile. Se duse să le aşeze înapoi în „căsuţa" lor, în frigider.

Mobilul îi vibră în buzunar. Greg, îşi imagină ea, felicitând-o pentru prima ei zi înapoi la serviciu. Kate desfăcu capacul telefonului, lăsându-se pe vine ca să ajungă la un raft mai de jos al frigiderului. Îşi potrivi telefonul între umăr şi ureche.

— Hei!

Glasul de la celălalt capăt era unul pe care nu-l mai auzise de câteva luni. Atât de prietenos altă dată. Acum o îngheţă. Recipientul îi alunecă din mână, izbindu-se de podea.

— *Bună, iepuraş.*

Capitolul 68

— Tati?...

Kate înlemni. Nu ştia prea bine ce să spună sau să facă. O parte din ea era pur şi simplu emoţionată să-l audă, să ştie că trăieşte – să-i audă vocea, în sfârşit. O altă parte nu ştia ce simte. Îşi dorea de-atâta timp să audă glasul tatălui ei – iar acum o speria de moarte.

— Tată, nimeni nu ştia măcar dacă mai trăieşti.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi faci griji din cauza mea, iubito. Dar sunt aici. Sunt aici... Nici nu ştii cât de bine-mi pare să-ţi aud vocea.

Kate se ridică repede în picioare şi-şi lipi spatele de uşa frigiderului. Ochii îi coborâră pe sfărâmăturile recipientului de pe podea.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, Kate.

Ea simţi un fior cum îi scutură trupul.

— Tati, ştii ce s-a-ntâmplat, nu-i aşa? *Mama a murit.*

O pauză.

— Am aflat, scumpo, oftă tatăl ei.

— A fost împuşcată. Am îngropat-o săptămâna trecută. Dacă ştiai, de ce n-ai venit?

Kate nu prea era sigură ce-ar trebui să-i spună. Despre fotografie? Despre Mercado? A ţinut în ea ceea ce ar fi vrut realmente să-l întrebe.

— Toţi cred că tu ai făcut lucrurile astea oribile. Cred că tu ai ucis-o pe agenta ta de caz, pe Margaret Seymour. Mi-au arătat fotografii cu ea. Erau înfiorătoare... Tati, unde ai fost până acum? Toţi ne-am făcut atâtea griji pentru tine. De ce n-ai luat legătura cu noi?

— *Cine,* Kate? replică tatăl ei, pe un ton bizar de normal. Cine crede lucrurile astea?

— Cavetti. Cei de la FBI.

Brusc, Kate îngheţă. N-avea nici cea mai mică idee cât de multe ar fi cazul să-i dezvăluie.

— Vreau să nu crezi tot ce-ţi spun ei, Kate. N-am omorât-o eu pe agenta aceea. N-am făcut rău nimănui. Oamenii ăştia mi-au ucis soţia, Kate. Pe mama ta. Am fost nevoit să mă ascund. Nu puteam să iau legătura cu voi. Ei mi-au luat tot ce mi-a fost mai scump pe lume. Nu-i crezi pe ei, nu-i aşa, Kate?

— Vreau să nu-i cred, tati, dar...

— *Nu se poate* să-i crezi, Kate. Trebuie neapărat să te văd, scumpo. Acum eu îţi vorbesc. *Eu*...

Ea închise ochii. Apucă telefonul strâns cu amândouă mâinile.

Acesta era tatăl ei, acelaşi glas familiar şi liniştitor în care avusese încredere dintotdeauna. Şi dacă totul nu este decât parte dintr-un plan menit să-l compromită? Să facă să pară ca şi cum el ar fi ucis-o pe agenta aceea? Dacă tot timpul vinovatul *a fost* Mercado, iar ei voiau de fapt să-l determine pe el să iasă la suprafaţă, să se folosească de ea pentru a ajunge la tatăl ei?

Un spasm de frică îi făcu ghem stomacul.

— Tată, trebuie să te duci la cei de la WITSEC. Nu te poţi ascunde la nesfârşit. Trebuie să te predai.

— Mă tem că nu-i chiar atât de simplu, iepuraş. Eu cred că FBI-ul a lăsat să se întâmple ceea ce s-a întâmplat cu Sharon. Cred că există oameni acolo cumpăraţi de clanul Mercado. S-ar putea chiar să se fi apropiat de tine, Kate. Trebuie neapărat să te văd, scumpo. N-am unde să mă duc în altă parte.

— *Te rog*..., îngână ea; mâinile îi erau reci şi tremurau. Trebuie să-i contactezi. Trebuie să te predai.

Kate ar fi vrut să-i spună de fotografie. Cât şi-ar fi dorit să spună: *Ştiu... Ştiu. Despre fratele tău... Despre Mercado... Am discutat cu Howard. Ştiu că tu ai pus la cale totul.*

Cât își dorea să-l întrebe cine trăsese în casa lor, în seara aceea, în timp ce ei se ghemuiseră toți la podea, atât de îngroziți! Cine o ucisese pe mama lor?

Kate așteptă. Așteptă ca el să spună ceva, *orice,* sperând din tot sufletul împotriva evidenței, cu pleoapele strânse peste ochii închiși. Că nimic din toate acestea nu e adevărat. Avea vorbele gata pregătite, dar își mușcă limba, rămânând tăcută. Pentru că îi era frică. Îi era frică de răspunsul lui.

Îi era frică să pășească prin poarta aceea.

Frică de ce-ar putea spune el.

— Nimic din toate astea nu se poate, Kate. Nu acum. Ce am eu cu adevărat nevoie este ca tu să mă crezi. Ce am eu nevoie e ca tu s-o simți din vocea mea. Nu eu am ucis-o pe agentă, Kate. Nu eu am torturat-o. Nici pe ea, nici pe altcineva. Îți jur pe viața mamei tale. Pe viețile *noastre,* Kate. Ceea ce încă mai înseamnă ceva pentru tine, nu-i așa?

Ea trase cu greu aer în piept și închise ochii.

— *Da*...

— Orice aș fi făcut, orice s-ar fi întâmplat, sunt totuși tatăl tău, Kate. Mă cunoști prea bine. Știi că n-aș fi putut să fac așa ceva. Clanul Mercado a ucis-o pe mama ta, Kate. Oamenii ăștia sunt cei care mi-au ucis soția. Nu te lăsa otrăvită de ei. Tu ești ultima speranță care mi-a mai rămas.

— Vreau din tot sufletul, tati, șopti Kate, simțind cum i se adună lacrimi în ochi. Doar că...

— Doar că *ce,* Kate? Cu cine ai stat de vorbă? Am nevoie să știu. Oamenii ăștia sunt vicleni, iubito. De-aceea nu puteam să te contactez. Numai așa erai în siguranță, departe de toată istoria asta. Nu te puteam implica... Poftim, uită-te la Tina.

— *Tina*?

— Uită-te la ea, Kate, ai văzut ce-a pățit?

Întrebarea lui suna aproape ca o amenințare. Și, de fapt, de unde știa el de Tina?

Kate își dădu brusc seama că el o înspăimântă. Vocea cu care crescuse, în care avusese încredere mereu. Acum o umplea de groază.

— Trebuie să te întreb ceva, tati.

— Orice, Kate. Știu că am făcut multe greșeli. Spune.

— Mama ta, Rose...

— Ce-i cu bunica Rose, scumpo? De ce ți se pare important tocmai acum?

Kate își umezi buzele.

— A venit din Spania, nu-i așa? După ce a murit tatăl tău? La puțină vreme după ce te născuseși tu...

— Bineînţeles că a venit din Spania, îi replică tatăl ei. De la Sevilla. Tatăl meu avea un magazin de pălării acolo. Ştii deja povestea, Kate. A fost călcat de un tramvai. Cine a stat de vorbă cu tine?

— Nimeni, şopti Kate, simţindu-se complet pustie şi singură.

În pauza care urmă, Kate înţelese. Înţelese că tatăl ei îşi dăduse seama că nu doar cu cei de la WITSEC şi de la FBI stătuse ea de vorbă. Mercado avea dreptate. Despre el era vorba. De-aceea o suna el acum. Pe el îl voia tatăl ei.

Iar tatăl ei ştia că ea ştie.

— Trebuie să te văd, Kate. Eşti singura pe care pot conta acum.

— Nu ştiu dacă-i o idee prea bună.

— Sigur că-i o idee bună. Când erai bolnavă, ori de câte ori aveai nevoie de ceva, eu ţi-am fost întotdeauna alături, nu-i aşa? Acum am eu nevoie de tine, Kate. Nu se poate să mă părăseşti şi tu. Am să-ţi trimit vorbă. Ştiu eu cum să fac. Dar lucrul de care am şi mai mare nevoie de la tine este ca tu să nu te încrezi în nimeni până când nu ne vedem. În nimeni, îmi promiţi asta, da, iubito?

— Tată, te rog...

— Îmi eşti datoare măcar asta, Kate. Până vom sta de vorbă amândoi. Nu discuta cu nimeni. Nici cu FBI-ul, nici cu Cavetti. Nici măcar cu Greg. Ştii că niciodată n-aş putea să-ţi fac vreun rău, nu-i aşa?

— Ştiu asta, tati, spuse Kate închizând ochii.

— Deci pot să contez pe tine... Îmi promiţi?

Ea îşi simţea gura uscată ca iască. Dădu din cap, iar cuvântul i se desprinse de pe buze ca un bolovan aruncat de sus.

— Da.

— Aşa te vreau, fetiţa mea, îşi recăpătă vocea tatălui ei tonul liniştitor. O să-ţi dau de veste. Ştii că acum e vorba doar de familie, iepuraş. Aşa cum îţi spuneam eu mereu. Familia e tot ce ne-a mai rămas.

După care el închise. Kate rămase acolo, în singurătatea austeră a laboratorului.

Nimeni nu pomenise vreodată că Margaret Seymour ar fi fost torturată.

Şi-atunci el cum de ştia? Cum de ştia de oroarea comisă asupra acelei femei?

Era vorba doar despre familie acum.

Capitolul 69

— Kate!

Abia ce se întorsese acasă de la serviciu. Greg era la o conferinţă medicală de două zile, pentru noul lui post. Kate se oprise la curăţătoria de pe Second Avenue. Tocmai băgase cheia în uşa de la intrarea în clădire.

Kate se întoarse, neliniştită, temându-se că-l va vedea pe tatăl ei. În ultimele câteva zile, la fiecare colţ se temuse că îl va găsi aşteptând-o.

Dar nu, privirea ei îl întâlni pe Phil Cavetti.

— Voi chiar nu vă mulţumiţi *niciodată* doar cu un simplu telefon?! se răsti Kate, neştiind dacă să se simtă îngrijorată sau uşurată.

— Nu te-am văzut cam de multişor, răspunse el, schiţând un surâs împăciuitor. Te-ar deranja să discutăm un pic?

— Totul e în regulă, Cavetti. Am vrut să-ţi scriu, dar în ultima vreme s-au adunat cam multe pe capul meu. Nu mai am nevoie de protecţie.

El îi făcu semn cu bărbia.

— Sus, adică.

Kate nu uitase nicio clipă cum se folosiseră ei de ea. Cum intraseră prin efracţie în apartamentul ei şi-i puseseră telefoanele sub ascultare. Cum îi ascunseseră adevărul – dispariţia tatălui ei, chipurile ca s-o protejeze – când de fapt tot timpul pe Mercado îl protejau ei, pe el şi secretele lui. Acum Kate înţelegea că ei îi ascund mult mai multe.

În lift, Cavetti se uită la braţul ei şi o întrebă ce mai face.

— Mai bine, răspunse Kate un pic mai moale, ba chiar schiţând un zâmbet în direcţia lui, dându-şi seama că fusese cam nepoliticoasă. Zău. Mulţumesc de întrebare.

— Nu te supăra că ţi-o spun, dar nu prea arăţi ca şi cum te-ai simţi mai bine.

Kate ştia că toată povestea asta lăsase urme asupra ei. Ştia că arată niţel cam trasă la faţă şi cu pungi sub ochi. Nu prea mai putea să mănânce ca lumea de când vorbise cu tatăl ei. Sau să doarmă. În continuare nu se simţea în stare să vâslească. O dată sau de două ori chiar uitase să-şi facă insulina. Glicemia îi urcase la cele mai ridicate niveluri de mulţi ani încoace.

— Nu te simţi obligat să continui cu complimentele, spuse Kate. N-au niciun efect.

Liftul se opri la etajul şapte.

— Ţii minte locul, nu-i aşa, Cavetti? Îl ţii minte pe Fergus?

Kate deschise uşa şi câinele veni să-l miroasă pe Cavetti. Agentul WITSEC încuviinţă cu un aer vinovat, încasând înţepătura fără să protesteze.

— L-am lăsat singur toată ziua, aşa că mai am răgaz vreo cinci minute până-şi dă drumul pe covor. Despre ce voiai să discutăm?

— Tocmai am fost la Buffalo, spuse el.

— Ştiu că serviciul tău poate fi cam anost, dar măcar ai ocazia să vezi locuri exotice şi interesante, dădu Kate din cap, prefăcându-se impresionată.

Se lăsă uşor pe braţul canapelei. Cavetti nu se aşeză.

— O femeie a fost ucisă acolo, spuse el pe un ton nesigur. Am fost chemat să arunc o privire.

Kate pufni dispreţuitor.

— Ce, fără fotografii de data asta?

— Kate, ascultă-mă, *te rog,* făcu el un pas spre ea. N-a fost doar ucisă, pur şi simplu. Avea palmele arse, carbonizate. Cineva i le-a ţinut deasupra unei flăcări de aragaz până ce pielea s-a desprins practic de pe carne. Vorbim despre o femeie de cincizeci de ani, Kate.

— Îmi pare rău, zise Kate uitându-se lung la el. Dar de ce ai venit la mine? Ai de gând să-mi spui că tot tatăl meu a comis şi fapta asta?

— Doi agenţi FBI, o femeie ajutor de şerif care o păzea pe victimă şi un biet om nevinovat au fost de asemenea ucişi.

Kate tresări. O durere ca lama de cuţit îi săgetă capul pieptului. Îi părea rău.

— Kate, vreau să te întreb ceva, iar tu trebuie să fii sinceră cu mine, indiferent de ce s-ar putea să crezi. Când ai vorbit ultima oară cu el, Kate?

Ea se uită în jos. Toate astea o speriau. Își dădea seama că ar trebui să-i spună. Fotografia cu Mercado şi tatăl ei. Bătrânul din parc. Telefonul primit de la tatăl ei alaltăieri. Alţi cinci oameni erau morţi. Cu cât ascundea mai mult aceste lucruri, cu atât devenea părtaşă la ele. Îi era teamă că agentul Cavetti i-ar putea citi gândurile, şi că atunci totul ar ieşi la iveală, ca o avalanşă pe care n-o mai poţi opri.

— Kate, cineva i-a ars palmele acelei femei. Mai întâi de la o mână. Apoi de la cealaltă. Deşi în acel moment probabil că deja leşinase de durere. După care i-a tras un glonţ în cap.

— Nu el a fost.

— A făcut asta ca s-o determine să vorbească, continuă Cavetti. Exact ca la Chicago. Încă trei dintre oamenii mei au murit. Tatăl tău caută pe cineva. Acum nu mai e vorba de a-l proteja pe el.

— Atunci despre *ce* naiba e vorba? îl săgetă Kate cu privirea.

Ştiu despre Mercado, ar fi vrut ea să spună. *Ştiu că pe el l-aţi protejat voi de la bun început. De la tatăl meu ce mai vreţi*?

— Ai vreo veste de la el, Kate? Ştii unde este?

— Nu.

— Te rog să-mi spui, Kate, în ciuda sentimentelor pe care poate le ai faţă de WITSEC – sau faţă de mine. Ştiu că n-am fost în totalitate sincer cu tine, dar nu voiam decât un singur lucru, în ceea ce te priveşte – şi acelaşi lucru îl

vreau şi acum – anume ca tu să fii în cea mai deplină siguranţă. Îmi voi pune şi propria viaţă în joc, pentru asta. Dacă refuzi în continuare să mă asculţi, te afunzi şi mai tare în ceva care-ţi va depăşi capacitatea de control.

Avea dreptate. Se punea singură în bătaia puştii. *Au mai murit alţi cinci oameni.* Dar ce putea ea să facă? Doar nu aveau pretenţia să-i ajute ca să se uite cum îl încătuşează pe tatăl ei şi-l iau pe sus?

Kate îl privi cu atenţie, după care clătină din cap.

— N-am cum să te ajut.

Agentul WITSEC încuviinţă. Ea ştia că nu-l convinsese. El îşi băgă mâna în buzunarul de la haină şi scoase afară o hârtie împăturită.

Altă fotografie.

— Ştiam eu că nu poţi să te abţii, Cavetti.

— Ceea ce sunt pe cale să-ţi arăt eu acum, doar o mână de oameni au mai văzut vreodată.

Aşa cum era împăturită fotografia, se vedea numai jumătate din ea.

— Vreau să te uiţi cu atenţie şi să-mi spui dacă l-ai mai văzut vreodată până acum pe acest om.

Îi întinse fotografia. Kate o luă cu mâna tremurândă. Uitându-se la ea, simţi cum i se caţără inima în gât.

Era bărbatul din parc. Oscar Mercado. Barba încărunţită, şapca din stofă cadrilată. De parcă fotografia fusese făcută abia ieri.

Un fior ca un curent electric o traversă. Nu ştia în ce anume s-a băgat, doar că se afundă din ce în ce mai adânc. Şi nu-şi mai putea da seama cine spune adevărul.

Ochii ei îi găsiră pe-ai lui Cavetti.

— Nu.

Agentul WITSEC încuviinţă cu un oftat sceptic. Kate îi întinse înapoi fotografia. El o privi de parcă minciuna îi stătea scrisă pe faţă.

— Eşti o fată isteaţă, Kate, dar acum aş vrea să fii mai isteaţă decât oricând altă dată în toată viaţa ta şi să nu mă duci cu preşul. Eşti sigură?

— Cine e?

— Nimeni, ridică din umeri Cavetti. Doar un chip.

Poate că dacă el i-ar fi spus, şi ea ar fi făcut la fel. Şi pentru el era şansa să dea cărţile pe faţă.

Ea clătină iarăşi din cap.

— Nu.

— Dacă tot m-am apucat să folosesc metode noi – agentul îşi netezi părul încărunţit – voi mai face un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată.

De data aceasta a băgat mâna în buzunarul lateral şi a scos afară un obiect solid, înfăşurat într-o batistă albă.

Inima lui Kate şi-a încetinit ritmul.

— Are seria ştearsă, spuse Cavetti. Dacă se va lansa vreodată ipoteza că eu ţi l-am dat, nu voi recunoaşte. Nu există dovezi că l-aş fi atins vreodată. Pune-l într-un sertar. S-ar putea să ai nevoie de el. Asta-i tot ce pot să spun. Are o piedică de siguranţă în lateral. Nu trebuie decât s-o împingi, înţelegi?

Kate dădu din cap, realizând brusc ce îi spunea el. Cavetti se ridică şi lăsă pe scaun obiectul învelit.

— Cum ziceam, Kate, ce încerc eu să fac aici este pentru propria ta protecţie.

— Mulţumesc, spuse ea încet şi-l privi în ochi cu un surâs abia schiţat, dar care exprima apreciere.

Cavetti o luă spre uşă. Kate se sculă în picioare. Pe neaşteptate, orice sentimente de mânie şi neîncredere în direcţia lui se risipiră. *Spune-i, Kate.*

— Cine era ea? întrebă Kate. Femeia din Buffalo.

Cavetti băgă mâna pe sub haină. Scoase din nou fotografia. De data aceasta o despături cu partea care fusese ascunsă.

Lângă bărbatul cu şapcă de stofă era o femeie între două vârste, surâzătoare, cu o figură blândă şi un labrador alb stându-i cuminte lângă picioare.

Kate rămase nemişcată, uitându-se fix la fotografie.

Cavetti ridică din umeri, îndesând-o la loc în buzunar, în timp ce deschidea uşa.

— Doar soţia cuiva.

Capitolul 70

Un singur lucru bun se petrecea printre toate celelalte. Greg acceptase postul oferit de Spitalul New York-Presbyterian.

Centrul Morgan Stanley era printre cele mai bune programe de ortopedie infantilă din New York. De asemenea, însemna că puteau rămâne în oraş. Glumind, Greg zicea că probabil va trebui să facă de gardă un weekend da şi unul nu, timp de un an, şi, ca stagiar nou-venit, să lucreze şi de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei – şi probabil şi de Ziua Culturii Haitiene, de exemplu – dar slujba era plătită cu un salariu adevărat, demn de un doctor: peste o sută douăzeci de mii de dolari pe an, plus o primă de instalare de patruzeci de mii. Şi un cabinet cu vedere la fluviul Hudson şi Podul George Washington.

Vineri seară, Kate l-a scos la cină ca să sărbătorească evenimentul, într-un local din Spice Market, cu gaşca lui de colegi şi amici din secţia de urgenţă.

În dimineaţa următoare au împrumutat camioneta unui prieten şi au mutat la cabinet toate manualele medicale şi celelalte lucruri ale lui Greg, care fuseseră înghesuite în cutii şi clădite în apartament. Au parcat pe Fort Washington Avenue şi au cărat tot calabalâcul, cu un cărucior, prin Pavilionul Harkness până la secţia de ortopedie infantilă de la etajul şapte.

Cabinetul lui Greg era minuscul – nu cu mult mai mare decât masa cu tăblie din melamină, cele două scaune pliante şi dulapul cu etajere pe care le adăpostea – dar avea panorama aceea splendidă. Și a fost realmente o imensă plăcere să-şi vadă numele scris cu litere mari şi groase pe uşă: DR. GREG HERRERA.

— Bun, deci ce părere ai? spuse Greg, împingând uşa cu piciorul şi arătând spre fluviul Hudson cu braţul îndoit pe după o cutie plină cu cărţi.

— Părerea mea e că pretind drept de uzufruct asupra spaţiului eliberat în apartament de tot calabalâcul ăsta, râse Kate, care căra o lampă de birou.

— Ştiam eu că eşti mândră de mine, scumpo, râse şi el, făcându-i cu ochiul.

Greg adusese cutiile. Kate începu să-i agaţe pe perete diplomele medicale.

— Ce zici de asta?

Kate ridică o fotografie mai veche, pe care o făcuseră într-o vacanţă petrecută la Acapulco, când, niţel cam turmentaţi şi cu ochii picându-le în gură de la cocktailurile date pe gât în miezul zilei, se trăseseră în poză, la masă, într-un restaurant Carlos'n Charlie, cu un cimpanzeu adevărat. Maimuţa era momeala pentru clienţi a fotografului, fireşte. Îi costase cincizeci de dolari. Probabil era singurul din local care nu era în stare de ebrietate.

Kate o ridică până în dreptul diplomelor.

— Nţţ, scutură Greg din cap. Nu-i prea hipocratic. Poate-ar trebui să aştept până sunt făcut asociat plin pe undeva.

— Mda, şi eu mă gândeam la fel, încuviinţă Kate, aşezând-o înapoi pe masă. Există totuşi ceva pentru care cred că acum e momentul potrivit să ţi-l dau...

Se apleacă şi scoase dintr-una din cutiile mari de carton un obiect frumos împachetat în hârtie de cadou şi legat cu fundă.

— Pentru doctorul Kovac al meu propriu şi personal, zâmbi Kate.

Mereu făceau glume pe tema arătosului medic croat din serialul *Spitalul de urgenţă.* Kate era de părerea că Greg are exact acelaşi păr rebel, aceiaşi ochi somnoroşi şi un accent tot atât de inimitabil.

— Nu voiam să te simţi lăsat pe dinafară în prima ta zi de muncă.

Greg desfăcu panglica. Obiectul dinăuntru îl făcu să izbucnească în râs.

Era o străveche trusă medicală din piele neagră. Cam de pe la 1940. Complet dotată, având inclusiv un stetoscop cu aspect de antichitate şi un ciocănel pentru verificarea reflexelor.

— Îţi place?

— La nebunie, cuţulică. Atâta doar că..., Greg se scărpină în cap, chipurile nedumerit. Nu-s prea convins că ştiu ce se face, exact, cu chestiile astea.

— Am luat-o de pe eBay, spuse Kate. Voiam doar să nu te simţi rămas de căruţă, din punct de vedere tehnologic.

— O să am grijă s-o iau negreşit cu mine la vizită, spuse el, scoţând stetoscopul şi lipindu-l de pieptul lui Kate, deasupra inimii, peste tricou. Zi „Aaa".

— Aaa..., se conformă Kate, hlizindu-se.

Greg manevră galeş stetoscopul peste pieptul ei.

— Aşa, bravo... Încă o dată, te rog.

— Doar să ai grijă să nu-l foloseşti decât *pe mine*, îl tachină ea. Serios, totuşi... – Kate îl înlănţui cu braţele pe după gât şi-şi strecură un picior printre picioarele lui – N-aş fi reuşit să rezist fără tine în astea câteva săptămâni care-au trecut. Chiar sunt mândră de tine, Greg. Ştiu că m-am purtat aiurea, ca o nebună, dar nu sunt deloc nebună când spun chestia asta: din tine va ieşi un doctor minunat.

Era unul din primele momente de tandreţe de care aveau parte, de foarte multă vreme. Kate îşi dădu seama brusc cât de mult i-au lipsit. Îl sărută.

— Ştii, totuşi, că deja sunt doctor, ridică el din umeri cu un surâs timid.

— Da, ştiu, spuse ea, lipindu-şi capul de al lui, dar nu-mi răpi vraja momentului.

Au continuat să despacheteze lucrurile lui Greg. Ceva fotografii şi amintiri, printre care un cub din lemn vopsit, pe care i-l dăduse ea, având înscris pe el cuvântul „perseverenţă", cu litere mari şi groase. O tonă de vechi tomuri medicale. Greg se căţără pe masă ca să aşeze cărţile pe rafturi, în timp ce Kate i le dădea de jos câte două sau trei o dată. Majoritatea erau manuale vechi din facultate, legate între coperţi tari acoperite cu material textil. „În mare parte necitite", recunoştea Greg. Unele volume erau încă şi mai vechi. Vreo două manuale de filosofie, pline de praf, rămase din primii ani de colegiu. Pe câteva le cărase după el când se mutase aici. În spaniolă.

— De ce naiba vrei să ţii la vedere vechiturile astea? întrebă Kate.

— Din acelaşi motiv pentru care o fac toţi doctorii. Ca să părem mai deştepţi.

Kate se ridică pe vârfuri, încercând să-i mai dea trei volume o dată.

— Atunci *poftim,* Einstein...

Brusc, una îi scăpă din mână, se izbi de umărul ei şi căzu pe podea.

— Te-ai lovit? întrebă Greg.

— Nu, zise Kate îngenunchind.

Era un exemplar dintr-o ediţie mai veche a romanului lui Gabriel García Márquez, *Un veac de singurătate.* În spaniola lui maternă. Greg trebuie să-l fi adus cu el din Mexic. Probabil că de ani întregi zăcea pe fundul acestei cutii.

— Hei, ia fii atent la asta.

Prima copertă se deschisese. Pe pagina de gardă era scris un nume, cu cerneală care se decolorase în timp. Kate îngheţă. A fost un moment – această paralizie a timpului oprit brusc pe loc – în care Kate şi-a văzut viaţa împărţită în două: într-o parte o existenţă despre care ştia că acum a rămas în urmă şi altceva în partea cealaltă, ceva ce nici nu voia să vadă. Şi, oricât de mult ar fi vrut ca acest moment să nu se-ntâmple, pur şi simplu nu se mai oprea.

A citit ce era scris acolo.

— Kate!

A fost de parcă i se goliseră cu forţa plămânii de tot oxigenul. Sau ca oroarea resimţită când un avion accelerează brusc într-o plonjon aproape vertical – ceva care-ţi îngheaţă sângele în vene şi-ţi schimbă viaţa o dată pentru totdeauna, şi care e dincolo de puterea ta de-a înţelege, dar cu toate acestea real.

Gregorio Concerga, stătea scris acolo, cu litere de mână – un scris familiar, înclinat spre dreapta.

Nu *Herrera.* Kate recunoscu numele imediat. *Concerga* – fusese unul dintre acoliţii lui Mercado. Privirea îi fugi în josul paginii şi mai văzu ceva.

La Escuela Nacional, Carmenes, 1989.

Kate se uită în sus. La Greg. Faţa lui era albă ca hârtia.

Atunci a fost ca şi cum ea s-ar fi aflat în avionul acela – şi totul începu să se sfarme, cu zgomot, în bucăţi.

Capitolul 71

Kate se dădu înapoi clătinându-se, de parcă ar fi explodat o grenadă de şoc şi totul devenise negru în jurul ei. Citise bine? Se uită iarăşi pe carte. *Gregorio Concerga. Carmenes. 1989.* Apoi iarăşi la Greg. Groaza împietrită de pe faţa lui îi confirmă că da.

— Kate, nu ştiu de unde naiba a apărut chestia asta.

Kate se uită îndelung la chipul soţului ei. Dintr-odată vedea un om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Doamne, Greg, nu se poate..., clătină ea din cap; stomacul i se prăbuşi într-un hău.

— Kate, stai puţin, nu înţelegi, spuse el, sărind jos de pe masă.

Nu, nu înţelegea.

Brusc, lucrurile începură să devină clare.

— De unde ştia tatăl meu despre Tina? întrebă Kate.

Greg se prefăcu niţel derutat.

— Poftim?

— *Tina.* Ştia că fusese împuşcată. De unde-ar fi putut el să ştie? Chestia asta s-a întâmplat după ce dispăruse el. De unde naiba putea el să ştie, Greg?

— Habar n-am! făcu el un pas în direcţia ei. Ascultă-mă, iubito, nu e ce crezi tu...

— *Ce cred eu*...? explodă Kate, simţind cum îi fierbe sângele în cap de la şoc. Dumnezeule mare, Greg, ce cred eu?

Kate lăsă cartea să cadă pe podea. Degetele îi amorţiseră, nefolositoare. Se depărtă de el, înspre uşă.

— De unde ştia el că Margaret Seymour a fost torturată, Greg?

Greg făcu un pas către ea.

— Kate, te rog...

— *Nu*! îşi scutură ea pumnii spre el. Doamne Dumnezeule, Greg, ce-ai făcut?

Kate îşi dădu seama că trebuie să plece de acolo. Continuă să se apropie de uşă. Ochii lui Greg se îndreptară spre cartea de pe podea. Kate o rupse la fugă. Înainte să ajungă la uşă, îl zări cu coada ochiului cum îngenunchează şi ia cartea de jos.

— Kate, unde te duci? Te rog.

Ea năvăli pe coridor, împingând cât colo o brancardă goală care-i stătea în cale. Simţea nevoia să iasă afară, simţea nevoia de aer.

— Să nu vii după mine! îl imploră ea.

Ajunsă pe palierul lifturilor, Kate lovi amândouă butoanele cu palma.

Auzi vocea lui Greg strigând după ea: „*Kate, aşteaptă, te rog*...”. Îl auzi fugind după ea. Aruncă o privire disperată în căutarea unor scări, izbind iar şi iar cu mâna în cele două butoane. *Te rog*!

Ca prin minune, uşa liftului se deschise. Kate se aruncă înăuntru. Era gol. Apăsă febril pe butonul verde pe care scria „Închiderea uşilor”. Greg apăru de după colţ şi încercă să-şi strecoare braţul prin uşile pornite să se închidă. Slavă Domnului, ajunsese cu o secundă prea târziu.

Kate apăsă pe „Parter”. În timp ce ascensorul cobora, Kate îşi acoperi faţa cu mâinile şi se rezemă de peretele liftului. Simţea o gheară în stomac.

Trebuie să te gândeşti. Îşi proiectă în cap un film mental al relaţiei lor, de când se întâlniseră prima oară. Au trecut patru ani de-atunci. Se cunoscuseră la templu. În New York. De Roş Haşana. Greg era student la medicină. N-avea niciun fel de rude aici. Tatăl ei îl simpatizase, iar Kate la fel. Apoi tatăl ei îl invitase la ei acasă. Fusese deliberat atrasă într-o relaţie cu el – sau cel puţin aşa părea.

Kate simţi că se îneacă de repulsie. *Şi asta făcuse parte din afurisitul ăla de plan al lui*?

În sfârşit uşa ascensorului se deschise cu zgomot la parter. Kate ţâşni afară, lovindu-se cu umărul de o mamă care se pregătea să intre în lift cu băiatul ei. „Hei...!"

Sprintă prin holul larg şi înalt de la intrare, apoi prin uşile de sticlă, cu mintea învălmăşită de gânduri şi spaime.

Tot ce ştia era că avusese încredere în Greg – iar acum, brusc, şi el făcea parte din toată povestea. El fusese *unicul* lucru din viaţa ei pe care putea conta ca real, neprefăcut.

Kate împinse uşa turnantă care dădea spre Fort Washington Avenue. Trebuia neapărat să plece undeva, departe, şi să se gândească. Nu putea da ochii cu Greg sau să-l audă cum încearcă să-i explice. Acum probabil cobora pe scări după ea.

Camioneta cu care veniseră era parcată peste drum de intrarea din spate, pe 168th Street. Kate alergă în direcţia opusă, spre Broadway.

Un agent de pază ieşi din spital cu o staţie radio şi strigă după ea. Kate nu se opri nici măcar să se gândească. După câteva zeci de metri, aruncă o privire înapoi şi-l văzu pe Greg împingând uşa turnantă, strigând: „Kate, ascultă-mă, te rog!" Kate continuă să alerge. Nu ştia ce va face după ce va ajunge la colţul străzii. Nu se putea gândi decât la un singur lucru: să ajungă undeva unde e multă lume, să se piardă în mulţime.

Broadway-ul forfotea. Bodegi. Magazine de ţoale cu discount. Un magazin de încălţăminte sport Dr. J. Localuri fast-food. Intersecţia cu 168th Street era una dintre cele mai aglomerate în această parte a oraşului.

Kate se uită disperată după un taxi.

Era o intrare la metrou în faţa ei. Kate se năpusti în jos pe scări. Îşi aminti de permisul MetroCard din portmoneu şi bâjbâi febril prin poşetă, cu degetele tremurânde. Dibui cardul, îl vârî în aparat şi trecu de barieră.

Magistrala Broadway.

Mai întâi o luă spre scările ce duceau la peronul trenurilor către sudul oraşului. Pe urmă se opri. Nu ştia cât de repede va veni următorul tren. Nemaizărind-o pe stradă, Greg s-ar putea să coboare şi el aici. Iar ea s-ar putea să fie încă pe peron, când el o va ajunge din urmă.

Apoi Kate îşi aminti că staţia 168th Street era locul unde se unea magistrala Broadway cu cea a Eight Avenue. Cercetă cu privirea indicatoarele de deasupra capului şi găsi cerculeţul verde care indica o legătură cu liniile de metrou rapid care traversau oraşul. Se luă după indicatoare, alergând spre est printr-un coridor lung. Nu-şi dădea seama dacă Greg o urmărise până aici. Apoi i se păru că-i aude vocea în spatele ei, venind în jos pe scări: „Kate... Kate...”

Bătăile inimii i se accelerară. *Te rog, lasă-mă în pace*...

În tunelul subteran erau doar câţiva oameni. Un grup de adolescenţi, cu tricouri de-ale echipei Knicks şi pantofi de baschet în picioare. Vocile lor răsunară cu ecou pe sub tavanul jos, când Kate trecu printre ei parcă fără să-i vadă.

— Fii atentă pe unde mergi, cucoană!

Alerga cât de repede putea. Nu ştia dacă Greg e în spatele ei. Apoi văzu cerculeţul verde care indica trenul ei. Era o scară rulantă care ducea spre peron. Kate coborî pe acolo.

O mână de oameni aştepta pe peronul din sensul spre sud. Greg n-ar căuta-o aici. Kate îşi aţinti ochii la gura întunecată a tunelului, rugându-se să vină un tren. În orice moment, era convinsă, putea să apară Greg, sărind câte patru odată treptele scării rulante şi gata, ar fi găsit-o. Într-un târziu, zări o luminiţă depărtată. *Slavă Domnului*! *Grăbeşte-te, te rog*...

Trenul de metrou intră zdrăngănind în staţie şi Kate sări înăuntru. O luă spre capătul din faţă al trenului, cu ochii aţintiţi asupra scării rulante. Se rugă cerului să nu-l vadă. N-ar fi putut suporta.

Din fericire, se auzi semnalul şi uşile trenului se închiseră.

Kate se rezemă de uşi, răsuflând îndelung, într-un spasm profund de uşurare. După care n-a mai fost decât un sentiment de calm, bizar şi alarmant.

Inima îi duduia ca un motor de locomotivă Diesel care nu vrea să încetinească. Ochii o usturau de la lacrimi. Lumina vieţii ei trecute pâlpâi şi se stinse, în timp ce trenul ieşea din staţie şi plonja în tunelul întunecat. N-avea nici cea mai vagă idee unde se va duce acum.

Capitolul 72

Phil Cavetti deschise uşa barului întunecos şi slab populat cu clienţi, The Liffey, de pe West Forty-ninth Street. Nimeni nu se deranjă să se uite când el păşi înăuntru.

O adunătură pestriță de babalâci cam zdrențăroși, cu berile în față, își scuipau plămânii la un meci de fotbal european difuzat la televizor. Unul dintre pereți era acoperit cu fotografii alb-negru ale unor celebri jucători de fotbal, dar şi ale unor tenori. Pe un altul era steagul naţional al scoţienilor, cu crucea Sfântului Andrei, drapat ca o tapiserie. Cavetti se apropie de bar, lângă un bărbat cu început de chelie şi îmbrăcat într-un impermeabil cafeniu, care-şi pritocea gânditor berea din faţă.

— Bei de unul singur?

Bărbatul se întoarse.

— Nu chiar. Brad şi Angelina trebuie să apară în orice moment.

— Scuze că te dezamăgesc.

— Dă-i naibii, oftă Alton Booth, luând ziarul de pe scaunul de lângă el. Am o presimţire că mi-au tras clapa.

Cavetti se aşeză.

— Iau şi eu ce-a comandat el, îi spuse bărbatului musculos, cu codiţă la spate, aflat în spatele barului, şi ale cărui braţe erau acoperite de sus până jos, în loc de mâneci, cu tatuaje pe ambele părţi.

— Shirley Temple![20] strigă tare barmanul.

Câţiva muşterii se întoarseră de la meciul urmărit pe ecran ca să se uite.

— Şi-a dat seama că sunt poliţist, nu? pufni Cavetti, parcă oarecum amuzat.

— Toată lumea de-aici şi-a dat seama. Doar te-ai aşezat lângă mine.

Barmanul îi aduse lui Cavetti o bere Killian's, cu un rânjet sarcastic care-i dădea de ştire că-l „citise" din chiar clipa în care intrase acolo. Cavetti luă o gură.

— Deci m-ai adus aici, Al. Încep să cred că nu farmecul locului a fost motivul.

— Scuze, ridică FBI-stul din umeri, cu o grimasă ipocrit-vinovată.

Îi împinse pe tejghea un plic din hârtie tare. Cavetti îl desfăcu şi scoase ce era înăuntru.

Fotografii.

— Nu te-ai putut abţine, ai? pufni Cavetti în râs.

— Care-i bancul?

— Asta mi-a zis Kate Raab. De fiecare dată când mă văd cu ea, îi arăt fotografii.

— Stai să vezi când o primi un morman din astea.

---

[20] Denumirea unei băuturi nealcoolice, de regulă un amestec din suc carbogazos pe bază de lămâie cu sirop de vişine.

Cavetti lăsă să alunece afară conţinutul plicului. Era o primă pagină cu inscripţia PROBE CRIMINALISTICE, de la biroul din Seattle al FBI-ului. În capul paginii următoare scria: PIKE'S MARKET. ASASINAREA LUI SHARON RAAB, CUNOSCUTĂ ŞI SUB NUMELE DE SHARON GELLER.

— O echipă de agenţi din personalul nostru operativ a fost să verifice ulterior locul crimei, explică Booth. Astea au fost înregistrate de o cameră video a sistemului de pază de la un garaj, nu departe de hotel. Agentul care conducea echipa, ambiţios şi pus pe fapte mari, a verificat numerele de înmatriculare ale tuturor maşinilor care au ieşit din garaje aflate în zonă, la câteva minute după atac.

— Temeinic băiatul, încuviinţă impresionat Cavetti, răsfoind fotografiile.

Toate înfăţişau partea din spate a aceleiaşi maşini. Un Chrysler Le Baron. Cu mulţi ani în urmă, şi Cavetti avusese o asemenea maşină. Dar aceasta era mai nouă. Cu numere de Michigan – EV6 7490.

— Închiriată, spuse agentul FBI, anticipându-i întrebarea următoare. Cu două zile mai-nainte. A fost predată înapoi a doua zi, în aeroportul Sacramento.

Cavetti îi aruncă o privire impacientată.

— Mai trebuie să comand o bere, Al, sau ai de gând să-mi dai şi un nume?

— Skinner.

Cavetti făcu ochii mari.

— Să fiu ş-al...

„Kenneth John Skinner" era unul dintre carnetele de conducere a căror urmă îi dusese spre Benjamín Raab.

Deci până la urmă nu de Mercado fusese vorba. Lucrurile doar fuseseră aranjate să pară aşa. Raab era în spatele asasinatului, chiar dacă nu el apăsase pe trăgaci.

Nemernicul îşi omorâse propria soţie.

— Poza asta e însoţită şi de ceva idei privind ce se petrece?

— Ce se petrece e că avem patru agenţi morţi, Phil. Şi că Oscar Mercado a dispărut. Ce se petrece e că avem de-a face cu un tip pe care l-am subestimat copios. Problema e că şi directorul adjunct Cummings a început să priceapă chestia asta.

— *Cummings*?

— Directorul vrea să se termine o dată, Phil. Vrea ca Raab, Mercado şi, în general, toată tărăşenia, să dispară definitiv de pe firmament. Gata cu joaca de-a v-aţi ascunselea prin gropiţa ta cu nisip, sau Zona Albastră cum îi spuneţi voi. Directiva lui e clară: „Prin orice mijloace..."

— Indiferent pe cine punem în pericol, dădu Cavetti din cap. Indiferent cine are ghinionul să se nimerească în drum.

Booth ridică iarăşi din umeri.

— Tipii tăi vor să-şi ia gâtul reciproc, Phil, răspunse el, făcându-i semn barmanului să mai aducă o bere. Ori, dacă nu, atunci chiar că e cea mai a dracului de complicată schemă ca să scapi de pensie de întreţinere pentru nevastă.

— Ai dreptate, spuse Cavetti; mai luă o ultimă înghiţitură, se ridică şi-l bătu pe spate pe Booth. Fiica lui nu va fi deloc încântată de chestia asta.

Se uită la Booth, apoi mătură cu privirea barul întunecos.

— Ce poate să-ţi placă la un loc ca ăsta, Al? întrebă Cavetti, băgând mâna în buzunar după o bancnotă.

Booth îl opri.

— Eram în patrula de supraveghere a bandei Westies, prin anii şaptezeci, când îmi făceam ucenicia.

Nemernicii din banda Westies, cu bârlogul în zona Hell's Kitchen din Manhattan, şi pe care Mafia îi folosea mai mereu ca gorile.

— Aici era cartierul lor general. De-atâtea ori m-am postat lângă cârciuma asta, când îi urmăream, încât într-o zi patronul a ieşit afară şi mi-a adus o bere. De-atunci n-am mai plătit nimic aici.

Cavetti râse. Avea şi el vreo câteva poveşti de genul ăsta.

Dar nu era deloc vesel. Discutase cu Kate Raab ieri. Era convins că ea nu-i spusese adevărul atunci când o întrebase despre tatăl ei.

Acum se simţea de două ori mai speriat pentru ea.

Capitolul 73

Lui Kate i s-a părut că trecuseră ore întregi de când urcase în trenul de metrou. A mers cu el până la capăt, traversând tot oraşul până la 59th Street, apoi a rătăcit ca ameţită prin mulţimea de oameni ce se înghesuia în staţie şi a luat un tren înapoi spre nord, pe magistrala Broadway.

Lumea ei tocmai se spărsese în două.

Îşi văzuse mama omorâtă în faţa ei. Cea mai bună prietenă a ei, împuşcată şi în comă. Tatăl ei, transformându-se din fiinţa pe care o iubea şi o admira cel mai mult pe lumea asta, într-un om pe care acum era suficient doar să-i audă glasul ca să fie bântuită de îndoieli şi spaime.

Totuşi, cu toate câte se întâmplaseră, Kate nu se simţise niciodată singură. Pentru că îl avusese întotdeauna pe Greg. Ştia că oricând se poate întoarce la el. El o făcea să se simtă întreagă, nevătămată.

Până acum.

Acum nu mai ştia încotro s-o ia, la cine să se ducă. La poliţie? La *Cavetti*? Să le spună tot. Despre legătura tatălui ei cu Mercado. Că el își aranjase singur propria arestare. Că își urmărea propriul frate. Că ea vorbise de curând cu el.

Că însuși soţul ei s-ar putea să fie implicat.

Zăngănitul cadenţat al trenului începea s-o calmeze. Staţiile treceau una după alta, și ea rămânea acolo, neîndrăznind să coboare. Nu ştia unde să se ducă. Ştia doar că în curând va trebui să ia o decizie. Nu se putea duce acasă. Acolo l-ar găsi pe Greg. Nu se simţea în stare să dea ochii cu el. Nu acum.

Atunci s-a auzit în interfonul trenului: „*Următoarea oprire*: *Dyckman Street*".

Parcă primise un semn în vis. Acesta era răspunsul. Cel puţin deocamdată. Kate a coborât acolo. A luat-o la fugă pe scări și a pornit-o spre râu.

Hangarul pentru bărci era la doar câteva minute de mers pe jos.

În frigul după-amiezii de noiembrie, Kate s-a oprit rezemată de balustrada debarcaderului. Doar câţiva vâslaşi zdraveni aveau curaj să înfrunte azi răceala glacială a râului. Un echipaj de opt cu cârmaci înainta în forţă pe lângă uriașul C de la Columbia. Kate îl auzea pe cârmaci: „Hai... Hai...". Strânse din umeri pe sub puloverul subţire, lăsând briza umedă să-i biciuiască faţa și părul.

Fusese tot timpul un aranjament? Greg făcuse parte din el de la bun început? Când se cunoscuseră, se îndrăgostiseră unul de celălalt, de fiecare dată când râdeau, dansau, discutau despre vieţile lor, căutau lucruri pentru apartament? De fiecare dată când făceau dragoste?

Făcuse totul parte din același plan?

Starea de greaţă îi reveni, valul de silă violent, de neoprit. Odată risipit, îi luă locul un sentiment de amorţeală, ca şi cum ar fi fost zdrobită în bătaie, cu toate oasele frânte. Cu toţi nervii secţionaţi.

Au câştigat. Te-au învins, Kate. Renunţă. Nu te mai căzni să pricepi. Du-te la Cavetti. Spune-i totul. Pe cine mai protejezi tu acum? *De ce nu poţi să faci singurul lucru inteligent*?

Dă-i drumul. Nu mai ai nimic de păstrat înăuntru. Kate își apăsă palmele pe ochi și începu să plângă. Da, *ei* câştigaseră. O învinseseră. Nu-i mai rămăsese nimic. Nu mai avea pe nimeni în care să se încreadă.

Telefonul mobil îi vibră iar. Era Greg – îi tot lăsase mesaje înnebunit – probabil pentru a douăzecea oară. „*Kate, răspunde, te rog*..."

De data aceasta deschise telefonul. N-ar fi ştiut să spună de ce. O mânie amară își croia drum cu ghearele prin fiecare por dureros din fiinţa ei.

— *Kate*! strigă Greg, când o auzi că i-a răspuns. Te rog, lasă-mă să-ţi explic.

— Explică, îi replică ea, pe un ton sec şi batjocoritor; ar fi ţipat dacă ar fi avut destulă forţă pentru furie. De ce nu începi în primul rând cu cine eşti tu de fapt, Greg? Cu cine m-am trezit eu brusc măritată? Sau care e de fapt numele tău adevărat? *Numele meu*! De ce nu începi cu asta? Vrei să-mi explici, Greg? Explică-mi ce am simţit în ultimii patru ani. Lângă cine mă culc în pat. Începe cu asta: cum m-ai găsit?

— Kate, ascultă-mă, te rog... Recunosc, mi s-a cerut acum patru ani să ajung lângă tine...

— Să ajungi lângă mine?

Nimic din ce-ar fi putut spune el n-ar fi reuşit să sune chiar atât de crud.

— *Ca să te păzesc, Kate.* Asta-i tot, îţi jur. Nu pot să mint... Da, ce-ai văzut în cartea aceea e adevărat. Numele meu *este* Concerga. Şi nu sunt din Mexico City. Îmi pare rău, Kate. Dar m-am îndrăgostit de tine. Partea asta a fost mereu reală. Partea asta este adevărul adevărat, îţi jur pe viaţa mea. Nici într-un milion de ani nu mi-am închipuit că va ieşi vreodată la iveală.

— Dar a ieşit, Greg, spuse ea. Chiar a ieşit. Deci, pentru cine lucrezi, Greg?

— Nu lucrez pentru nimeni, Kate. Te rog... Sunt soţul tău.

— Ba nu, nu eşti. Acum nu mai eşti soţul meu. Pentru cine ai stat cu ochii pe mine? Fiindcă s-a terminat, Greg. Te eliberez. De îndatorire. Această *deber* a ta – datoria ta a fost plătită.

— Kate, nu e ce crezi tu. Te rog, spune-mi unde eşti. Lasă-mă să vin şi să discut cu tine.

Se simţea disperare în vocea lui şi pe ea o durea să nu-i răspundă, dar nu mai avea niciun fel de siguranţă în privinţa realităţii.

— Te iubesc, Kate. Nu mă respinge.

— Du-te şi lasă-mă, spuse Kate. Pleacă, Greg. Ţi-ai făcut treaba.

— Nu, spuse el. Nu vreau să plec. Şi n-am s-o fac.

— Vorbesc serios, puiule, spuse ea. Nu pot să vorbesc cu tine acum. Du-te şi lasă-mă.

Capitolul 74

Nu exista decât un singur loc unde Kate putea să se ducă.

Cu toate că i se interzisese în mod expres.

Stătea în faţa promontoriului albăstrui tivit cu alb din Hewlett, Long Island, iar agentul WITSEC care-o zărise apropiindu-se pe stradă şi o interceptase, acum o ţinea strâns de braţ.

Rămăsese lângă râu până după lăsarea întunericului. Avusese nevoie de două călătorii cu metroul şi de o întreagă după-amiază ca să se hotărască. Ştia că nu este urmărită. Dar nu putea risca să se confrunte cu un refuz dacă dădea telefon. Unde altundeva s-ar fi putut duce?

Deschizând uşa de la intrare, mătuşa Abbie a făcut ochii mari.

— *Kate*! O, Doamne, ce-i cu tine aici?

Nicio clipă nu i-a trebuit surorii mamei ei ca să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva cu adevărat rău.

— E-n regulă, îi spuse Abbie agentului, trăgând-o în grabă pe Kate înăuntru şi cuprinzându-şi nepoata cu braţele. *Em, Justin,* haideţi repede jos!

Kate îşi dădu seama că arăta groaznic. Dârdâise toată după-amiaza pe malul râului. Îi era frig, era udă, avea părul vâlvoi de la vânt, şi obrajii înroşiţi o usturau. Numai un orb n-ar fi băgat de seamă că plânsese.

Dar în secunda când fratele şi sora ei au năvălit pe scări în jos, într-o stare de şoc extaziat, totul s-a luminat. Em ţipa, şi s-au îmbrăţişat cu toţii plini de bucurie, exact la fel ca atunci, la Seattle, în hangarul pentru bărci, înainte ca totul să se facă ţăndări. După înmormântare, Em şi Justin veniseră să stea aici. Sub pază. Unchiul David şi mătuşa Abbie aveau şi ei copii, dar nu stăteau acasă, ci în căminul de la colegiu. Planul era să rămână aici până la sfârşitul semestrului, după care să ia totul de la capăt în primăvară.

— Pot să rămân aici? i-a spus Kate lui Abbie. Doar pentru o zi sau două.

— Sigur că poţi să rămâi, a răspuns Abbie, ezitând doar în încercarea de a descifra tulburarea care-i umbrea faţa lui Kate.

— Poţi să dormi în camera *mea*! strigă Emily cu voioşie. Adică a lui *Jill, de fapt*...

— E-n regulă, zâmbi mătuşa Abbie. Jill n-ar avea nimic împotrivă. Acum chiar *este* camera ta. Pentru cât timp o vrei tu. Şi a ta, Kate.

— Mulţumesc, îi întoarse Kate un surâs recunoscător.

— De ce-ai venit aici, Kate?

— Ce se întâmplă?

Întrebările lui Emily şi Justin păreau să se năpustească asupra ei din toate direcţiile, însă în clipa aceasta Kate se simţea atât de epuizată, încât nu-şi dorea decât să se prăbuşească. Au dus-o în camera de zi şi au lăsat-o să se întindă într-un fotoliu.

— Te simţi bine? Unde-i Greg?

— E la serviciu, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat, Kate?

Nu erau proşti deloc. O puteau citi în ochii ei.

— Lăsaţi-o în pace pe Kate, le spuse mătuşa Abbie.

Şi ceva chiar a început s-o înviorեze din nou. Un lucru care lui Kate îi lipsea de foarte multă vreme.

Zâmbetul ghiduş şi plin de fericire al surorii ei, tunsoarea „numărul unu” a fratelui ei, care-i dădea un aer cam de nătăfleţ. Abbie lângă ea, pe braţul fotoliului, cu o mână pusă uşor pe umărul ei. Aici nu era niciun fel de confuzie, niciun fel de dubiu. Cu toţii arătau aşa cum erau: ai ei, familia ei.

Unchiul David s-a întors şi el acasă pe la şapte. Avea biroul în oraş, era managerul de vânzări al unei firme producătoare de bijuterii. Au luat cina în sufragerie. Friptură înăbuşită, piure de cartofi, sos. Era prima masă ca lumea de care Kate avea parte în ultimele zile.

Toţi o bombardau cu întrebări. Cum mergea treaba la laborator? Cum se mai simţea Tina? Ce se mai întâmplă cu Greg?

Kate le-a parat cât de bine a putut, spunându-le că Greg primise un post la Spitalul Universitar New York Presbyterian şi că acum puteau să rămână amândoi la New York, ceea ce era nemaipomenit.

Justin a spus că ei se vor duce la Liceul Hewlett pentru restul semestrului. Cu o escortă WITSEC.

— Pe urmă, la primăvară, probabil că ne ducem la o şcoală privată, Academia Friends.

— Jill şi Matt au urmat şi ei acolo, spuse Abbie. Am vorbit deja să-i primească.

— Echipa de squash de la Friends e pe locul trei în campionatul de Est, zise Emily. O să pot începe să joc în turnee de la toamnă.

— Asta-i formidabil! exclamă Kate încântată şi-şi întoarse privirea spre Abbie şi David. Vă mulţumesc pentru tot ce faceţi. Mama ar fi mândră.

— Mama ta n-ar fi stat pe gânduri nicio clipă ca să facă acelaşi lucru pentru noi, spuse Abbie, după care lăsă jos furculiţa şi-şi feri privirea.

Iar Kate ştia că are dreptate.

Mai târziu, unchiul David a ajutat-o pe mătuşa Abbie să spele vasele, dându-le răgaz lui Justin şi Emily să fie singuri cu Kate.

Au urcat cu toţii în camera lui Em de la etaj – camera verişoarei lor Jill, de fapt, tapetată cu poze din reviste de-ale lui Beyonce, Angelina Jolie şi Benjamín McKenzie din serialul *The O.C.* Kate s-a ghemuit pe pat cu o pernă sub ceafă, Em aşezându-se în capul oaselor la picioarele ei. Justin a tras scaunul cu rotile de sub birou, l-a învârtit cu spătarul înainte şi s-a trântit pe el.

Emily i-a aruncat surorii ei o privire îngrijorată.

— E ceva în neregulă.

— Ba nu, clătină Kate din cap, deşi ştia că vocea nu-i sună deloc convingător.

— Ei, hai, Kate. Uită-te la tine. Eşti palidă ca o fantomă. Ai ochii roşii ca un zombi. Când ţi-ai luat ultima oară medicamentele?

Kate încercă să-şi aducă aminte. *Ieri, ori poate alaltăieri*... Ceea ce o sperie brusc era faptul că nu putea să-şi amintească.

— Nu suntem nici noi chiar idioţi, Kate, ştim toţi care-a fost înţelegerea.

Fusese o condiţie pusă de unchiul şi mătuşa lor pentru a-i primi să stea acolo: Kate acceptase să nu vină fără a-i anunţa dinainte, măcar până se vor linişti lucrurile.

— E vorba de Greg? S-a întâmplat ceva? Kate, de ce-ai venit aici?

Kate dădu din cap că da. Îşi dăduse seama de când intrase pe uşă şi le văzuse chipurile, că ei au dreptul să ştie. Se ridică în capul oaselor.

— Bine, am să vă spun. Nu ştiu cum o să reacţionaţi, dar... tata trăieşte.

Timp de câteva clipe, amândoi au stat pur şi simplu să se holbeze la ea.

Lui Emily i-a căzut faţa.

— *Trăieşte*?

— Mda, confirmă Kate. Am vorbit cu el. Trăieşte.

Justin mai să se dea de-a berbeleacul din scaun.

— Doamne, Kate, te pregăteai să ne-o trânteşti aşa, pur şi simplu?

Cât de mult putea ea să le spună? Fără să le povestească tot. Margaret Seymour. Mercado. Fotografia pe care o găsise. Adevărul despre bunica lor şi despre locul de unde venise tatăl lor. Cum să le spună ea aceste lucruri? Cum să le distrugă universul, aşa cum fusese năruit al ei? Nu era mai cinstit să-i protejeze? Dacă nu de orice rău, măcar de a şti prea multe.

— Unde e? întrebă Emily, zăpăcită.

— Nu ştiu. A zis că mă va contacta el. Poliţia îl caută, în legătură cu nişte chestii nasoale. Dar el e bine. Voiam doar să ştiţi şi voi. E viu şi nevătămat.

Un val de emoţie, apoi de derută, îi aprinse faţa lui Emily.

— Dar el nu vrea să ne vadă? Măcar ştie despre mama? Unde e, Kate? Unde Dumnezeu a fost în tot acest timp?

Kate nu i-a răspuns. Stătea pur şi simplu şi se uita la ei doi. Ştia exact ce e în mintea surorii ei. Ceva între şoc şi mânie.

— E ceva ce nu ne spui, Kate, nu-i aşa? Despre motivul pentru care ai venit aici. Mama a murit. Noi suntem în nenorocitul ăsta de Program de Protecţie a Martorilor! Poţi să ne spui. Nu mai suntem nişte copii.

Justin îi aruncă şi el o privire lungă.

— Tata a făcut ceva cu adevărat rău, nu-i aşa?

Kate nu răspunse, dar era ca şi cum întrebării i se dăduse deja o replică fără cuvinte. Ca şi cum Justin pricepuse.

— Noi nu ne ascundem aici numai de Mercado, nu-i aşa?

Ochii lui Kate scânteiară, iar ea clătină încet din cap.

— Nu.

— Dumnezeule...

Kate luase decizia. Înainte chiar de-a fi venit aici, în seara aceasta. Ce trebuia să facă. Dar simţise nevoia să-i vadă mai întâi pe ei.

Pentru că ei puteau fi protejaţi în continuare, nu? Puteau merge mai departe la şcoală. Puteau să râdă, să joace squash, să iasă cu prietenii în weekend, să-şi dea examenele finale la liceu. Să-şi trăiască propriile vieţi. Ei încă mai puteau să simtă speranţă şi încredere. La naiba, ei nu trebuiau neapărat să ştie.

Faţa lui Emily se umbri brusc.

— Eşti în pericol, Kate? De-aceea ai venit aici?

— Ssst..., îi puse Kate un deget pe buze surorii ei.

Întinse braţele spre ea şi Em se lăsă cuprinsă, fără o vorbă. Nici Justin nu mai rezistă emoţiei şi veni lângă ele. Amândoi îşi rezemară capetele de umerii ei. Ridicând ochii spre tavan. Ea îi strânse şi mai aproape.

— Ţii minte cum stăteam amândouă aşa, în camera ta? spuse Kate. Aveai stelele alea pe tavan. Şi vorbeam despre când o să ai şi tu parte de primul tău sărut... Sau când mi-ai povestit cum te-ai furişat tu într-o noapte şi ai luat Range Roverul mamei, după ce mama şi tata adormiseră... şi te-ai dus la plimbare cu prietena ta Ally?

— Ai condus tu maşina pe furiş? întrebă Justin.

— Iep! pufni Em. Probabil te-ai fi prins şi tu dacă n-ai sta mereu cu ochii lipiţi de computerul ăla, ca un ciberfleţ!

— Nu te-am spus, spuse Kate, strângând-o uşor de umăr.

— Bineînţeles că nu m-ai spus. Că doar nu erai vreo spioancă pârâcioasă!

Pentru o vreme, niciunul n-a mai spus nimic. Au stat doar acolo, uitându-se la tavan. Apoi, Emily a întrebat:

— Ce e mai important, Kate, să ştii că familia ta te-a iubit, chiar dacă s-ar putea să nu fi fost oamenii pe care îi credeai odată că sunt? Sau să-i vezi aşa cum sunt în realitate şi să te simţi trădată din toate părţile?

— Nu ştiu, i-a răspuns Kate.

Dar, pentru prima dată, simţea că de fapt ştie. Tatăl ei. Greg. Se hotărâse. Le-a strâns amândurora mâinile mai tare cu degetele ei.

— Cum ai putea să iubeşti sincer ceva ce nu este adevărat?

Capitolul 75

În dimineaţa următoare, Kate băga câteva monede într-un telefon public, într-o cabină din magazinul 7-Eleven din Hewlett. Gata cu telefoanele mobile. Nimic care să poată fi supravegheat sau depistat vreodată.

Peste noapte se gândise mult la ce avea de făcut. Ştia că se pune singură în pericol. Senzaţia pe care i-o dădea prezenţa lui Emily alături, respiraţia ei inocentă în somn, îndepărtase orice îndoială.

Povestea asta trebuia să se termine odată.

Monedele căzură înăuntru. Se auzi tonul. Inspirând adânc, Kate formă numărul. Aşteptă să răspundă cineva.

Tatăl ei. Cavetti. Mercado. Greg... Toţi erau oameni care o trădaseră. Şi toţi erau oameni în care ar putea să se mai încreadă o dată, o ultimă dată. Toată noaptea, fiecare dintre ei scăpăraseră prin mintea ei neliniştită.

Când auzi vocea, nu îndrăzni să ezite.

— OK, voi face ceea ce mi-ai cerut, spuse ea.

— Mă bucur să aud asta, Kate, îi replică vocea. Ai făcut alegerea corectă.

Stabiliră un loc unde să se întâlnească. Undeva unde să fie sigur, în public. O mulţime de lume. Undeva unde ea se simţea ca acasă.

Trebuia să se sfârşească odată. Muriseră oameni. Ea nu mai putea să pretindă că nu e complice, acum. Se gândi la femeia surâzătoare din fotografie, alături de Mercado. Soţia lui. Oare ar mai fi fost în viaţă dacă ea, Kate, ar fi acţionat mai devreme?

Dar mama ei ar mai fi în viaţă? Kate dibui prin poşetă după altă monedă. La fundul genţii dădu peste pistolul pe care i-l lăsase Cavetti. „Trebuie să am încredere în cineva”, murmură ea, punându-şi trusa de farduri peste armă. „Nu văd de ce n-ai putea fi tu”.

•

Telefonul lui Luis Prado sună la puţin timp după aceea.

Era în Brooklyn, în apartamentul sărăcăcios pe care-l închiriase, cu o zdrahoană de prostituată ieftină, de cincizeci de dolari, pe nume Rosella, stând călare peste el şi bălăngănindu-şi sânii în nasul lui, în timp ce patul metalic scârţâia plângător şi se izbea de peretele cu vopseaua cojită.

Telefonul mobil îi întrerupsese.

— Nu te opri, iubiţel, scânci Rosella.

Luis dibui cu mâna după telefon, răsturnând o poză cu nevasta şi copiii lăsaţi acasă, pe care-o ţinea pe masă.

— În mă-sa...

Numărul de pe ecran îi spunea că acesta este apelul pe care-l aşteptase toată ziua.

— E de biznis, scumpo, oftă el, dând-o la o parte pe fată.

— Luis sunt...

— Vreau să te pregăteşti, spuse cel care sunase. Ai o treabă de rezolvat diseară.

— Sunt pregătit, răspunse Luis, trecându-şi în joacă o mână peste fundul Rosellei. Toată ziua mi-am exersat tragerea.

— Perfect. Te caut mai târziu, cu detaliile. Şi încă ceva, Luis...

— Da.

— Pentru treaba asta va fi nevoie de toată loialitatea ta. S-o faci bine, spuse cel care sunase, şi-atunci poţi să pleci acasă. De tot.

Loialitatea lui nu fusese niciodată pusă la îndoială. Întotdeauna făcuse lucrurile pe care ei i le ceruseră. Nevasta lui era acasă. Copiii lui. Nu-şi văzuse ultimul născut dintre băieţi decât o dată.

Luis Prado n-a ezitat.

— Sunt aici.

PARTEA A CINCEA

Capitolul 76

Kate aştepta pe promenada din Brooklyn Heights; în spatele ei, zgârie-norii din sudul Manhattanului se profilau pe cer, siluete gigantice dominând canalul East River. Amatori de jogging alergau de-a lungul promenadei, şi cupluri de părinţi tineri se plimbau împingând cărucioare. Patinatori pe role şerpuiau prin mulţimea ieşită la aer în zi de duminică. Deasupra ei, arcul desfăcut al podului Brooklyn, cu cablurile lui cenuşii din oţel. Kate ştia că poate conta pe multă lume strânsă în acest loc. De nenumărate ori venise aici. Cu Fergus la plimbare. Hoinărind prin magazinele de pe Montague Street, cu Greg. Cercetă cu privirea în jur. Nu departe stăteau doi poliţişti. Se dădu mai aproape de ei.

Era şi el pe undeva, pe aici.

O după-amiază splendidă de toamnă, care o făcu pe Kate să-şi aducă aminte că tot într-o zi ca asta absolvise colegiul. Încă mai ţinea pe birou fotografia de atunci: ea în robă şi cu toca pe cap, la Universitatea Brown, toată lumea zâmbind cu feţele strălucind de mândrie, ea cu capul rezemat de umărul tatălui ei. Cerul nu fusese nicicând mai albastru decât în ziua aceea.

Iar el o minţise tot timpul – chiar şi atunci.

Kate se rugă fierbinte ca nu cumva să facă o mare greşeală. Îşi simţea creierul greoi de la lipsa de insulină, ba chiar şi sângele parcă îi era mai gros şi mai leneş. Îşi dădea seama că nu judecă prea limpede. Aruncă o privire pe ceasul de la mână: trei şi jumătate. O lăsa să-l aştepte. Kate băgă mâna în poşetă, verificând pistolul, apoi se uită iar cu coada ochiului la poliţişti.

Te rog, Kate, te rog să nu faci cea mai mare greşeală din viaţa ta.

Apoi, dintr-odată, îl văzu, apărând din mulţime ca şi cum se materializase din neant.

Privirile li se întâlniră. El rămase la mică depărtare o vreme, de parcă ar fi vrut s-o lase să se obişnuiască iar cu imaginea lui, cu zâmbetul familiar, dar totuşi nesigur. Purta pantaloni lejeri de doc, o cămaşă albastră cu gulerul desfăcut, atotprezentul cardigan bleumarin. Avea părul mai scurt, aproape ras. Bronzul dispăruse. Faţa lui era mai ascuţită decât îşi amintea ea s-o fi văzut vreodată. Parcă se uita la un film prost de science-fiction – cineva care

s-a băgat în trupul altcuiva. Un alergător trecu prin fața lor. Fiecare nerv din ființa lui Kate era întins la maximum.

— Bună, iepuraş.

N-a schițat nicio mişcare ca s-o îmbrățişeze. Dacă ar fi încercat, Kate nu știa ce-ar fi făcut. S-a uitat doar la el – cercetând cu ochii fiecare trăsătură atât de familiară. O parte din ea ar fi vrut din tot sufletul să-şi lipească fața de pieptul lui şi să-l cuprindă cu brațele, aşa cum o făcuse de mii de ori. O altă parte nu voia decât să-l sfâșie în bucăți, plină de mânie. Așa că s-a mulțumit să scruteze atent în străfundul îndepărtat al ochilor lui.

— Cine eşti tu... tati?

— Cine *sunt*? Ce vrei să spui, iepuraş? Sunt tatăl tău, Kate. Nimic din ce s-a întâmplat nu poate schimba asta.

Kate clătină din cap.

— Nu mai sunt chiar atât de convinsă de asta.

El îi zâmbi cu tandrețe.

— Mai ții minte cum te-am dus pe pârtie în jos, când ai schiat prima dată pe muntele Snowmass? Cum ai coborât exact pe urmele mele? Şi cum tot la mine ai venit, atunci când te-a părăsit dobitocul ăla de la universitate, actorul lu' peşte? Cum te-am ținut în brațe şi ți-am şters lacrimile din ochi...

— Acum nu mai am lacrimi în ochi, tată... Te-am întrebat cine eşti. Care e numele nostru adevărat? Nu este Raab. Acum ştiu asta. Care e adevărul adevărat despre familia noastră? Rosa... de unde venea, de fapt? Nu din Spania.

— Cu cine ai stat de vorbă, Kate? Indiferent cine ți-a spus toate chestiile astea, să știi că minte, spuse el, întinzând o mână spre ea.

— Încetează! se dădu ea înapoi. Te rog, încetează... Ştiu adevărul. Îl ştiu, tati. Ştiu de câtă vreme lucrezi pentru ei. Pentru clanul Mercado. Şi cum s-a făcut că FBI-ul a aflat ce faci tu. Cine te-a denunțat.

Ea aşteptă ca el să spună ceva, orice, să nege, dar el nu făcu altceva decât să se uite în continuare lung la ea.

— Cine a tras în noi, în casa noastră, în seara aceea? Chiar încercai să ne protejezi, tată? Chiar îți era frică?

— Întotdeauna te-am protejat, iepuraş, spuse el dând din cap. Eu sunt cel care te-a ajutat să-ți revii, atunci când te-ai îmbolnăvit. Eu am fost primul om pe care l-ai văzut acolo, la spital, atunci când ai deschis ochii. Ştii bine asta, Kate. Cine a fost primul om pe care l-ai văzut? În ce priveşte restul, ce mai contează? Orice altceva nu e decât o simplă minciună.

— *Ba nu*! exclamă Kate, simțind cum îi fierbe sângele de mânie. Contează, tată. E *tot* ce contează. Dacă vrei să știi cum arată o minciună, stai că-ți arăt eu.

Kate vârî mâna în poşetă şi scoase afară un obiect pe care îl puse în mâna lui. Era instantaneul cu el şi fratele lui, în faţa porţii din Carmenes.

— Uită-te la *asta,* tati. *Asta* este o minciună. Asta e minciuna pe care o spui de-o viaţă, ticălos nenorocit ce eşti.

Capitolul 77

El nu păru surprins şi nici măcar nu tresări. Se mulţumi doar să se uite la fotografie cu un aer vag nostalgic, de parcă ar fi dat întâmplător peste ceva intim şi preţios, pierdut de multă vreme. Când se uită iar la Kate, colţurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet resemnat.

— De unde ai asta, Kate?

— Blestemat să fii, tată, noi am avut încredere în tine, spuse Kate, incapabilă să-şi mai controleze furia clocotitoare dinăuntru. Em, Justin, mama... Ţi-am încredinţat vieţile noastre. Mai mult chiar decât vieţile noastre, tată... ţi-am încredinţat însăşi identitatea noastră, cine suntem noi.

El bătu în fotografie cu degetul mare.

— Te-am întrebat de unde ai asta, Kate.

— Ce importanţă mai are? Vreau s-o aud de la tine, s-o spui cu gura ta. De-aceea am venit. Vreau să te aud cum spui că totul a fost o minciună. Ceea ce ai făcut. Cine erai. Cine eram *noi.*

Câţiva trecători se întoarseră şi se uitară lung la ea, dar Kate continuă, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Şi cu Greg cum a fost, tată? A făcut şi el parte din plan? A fost un lucru între noi, sefarzii, tată, sau a fost celălalt? *Fraternidad*!

El întinse o mână spre ea, dar Kate se feri. Deodată, el se transformase în ceva urât şi respingător.

— *Ştiu*! Ştiu că este fratele tău. Ştiu despre tatăl vostru şi cine era el. Ştiu că tu ai pus la cale totul: arestarea ta, procesul, intrarea în program. Ştiu ce încerci să faci.

El stătea pur şi simplu acolo, uitându-se la ea, ferindu-şi ochii cu mâna de soare.

— Tu ai ucis-o pe femeia aceea, nu-i aşa? Pe Margaret Seymour. Tu ai ucis-o pe mama mea – *pe propria ta soţie*! Pe femeia aceea din Buffalo. Totul e adevărat. *Totul,* nu-i aşa? Ce mama dracului de monstru *eşti* tu?

El clipi des. Brusc, a fost ca şi cum ceva familiar îi dispăruse de pe faţă. Se putea citi o sclipire de oţel în ochii lui, o nepăsare de gheaţă în căutătura lui înstrăinată.

— Unde e, scumpo?

— Unde e *cine?*

Timbrul vocii lui era neutru, aproape impersonal. Întinse din nou mâna spre ea.

— Știi bine la cine mă refer.

Și apoi a fost de parcă omul pe care ea îl ştia de-o viaţă întreagă nu mai stătea acolo, în faţa ei.

Kate se trase înapoi.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti. Nu ştiu nici măcar care e numele nostru adevărat. Ticălosule, tu l-ai adus pe Greg în viaţa mea? Ca să facă ce? Să-mi transforme şi mie viaţa într-o minciună? Spune-mi ceva, tată. De cât timp – Kate se uită în ochii lui goi – de cât timp știa mama?

El ridică din umeri.

— Știu că te-ai întâlnit cu el, Kate. *El* e cel care te înveninează. *El* e cel care-ţi spune minciuni. Vreau să vii cu mine. M-am gândit la ce mi-ai spus. Ne vom duce amândoi la FBI. Și ei îţi vor spune acelaşi lucru.

De data aceasta, reuși s-o prindă, când se întinse spre ea. Atingerea lui o făcu să se înfioare de silă și Kate își smulse braţul din strânsoarea lui.

— *Nu*! exclamă ea, dându-se un pas înapoi. Ştiu ce încerci să faci. Încerci să-l ademeneşti folosindu-te de mine. Să te ia naiba, tati, doar e fratele tău. Ce-ai să faci, ai să-l ucizi și pe el?

Tatăl ei se pregăti s-o atingă, dar apoi se opri. Într-un fel ciudat, privirea lui se mută undeva în gol. Kate simţi cum o cuprinde o răceală spectrală.

El văzuse ceva.

— La ce te holbezi? întrebă ea, în timp ce fiorul îngheţat îi cobora pe şira spinării.

— La nimic, spuse el, întorcându-și privirea asupra ei și schiţând o jumătate de zâmbet.

Era ceva dezgustător, ca de reptilă, și aproape impersonal, în ochii lui. Inima lui Kate bătea tare. Gândul îi fugi la arma din poșetă. Se uită cu coada ochiului în jur, după poliţişti. Își dădu seama că trebuie să plece imediat de acolo. *Acesta era tatăl ei*! Brusc, lui Kate îi fu frică pentru viaţa ei.

— Acum trebuie să plec, tati.

El făcu un pas în urma ei.

— De ce îl protejezi, Kate? El nu înseamnă nimic pentru tine.

— Nu protejez pe nimeni. Trebuie să te predai. Nu mai pot să te ajut.

Dându-se înapoi, Kate se lovi de o femeie, făcând-o să scape un pachet din braţe. „Hei, unde te uiţi?” Începu să alerge de-a lungul promenadei. Tatăl ei o urmări câţiva paşi, ocolindu-i pe plimbăreţii care-i tăiau calea.

— Am să-l găsesc eu, Kate! Se mai poate și altfel decât prin tine.

Ea grăbi pasul, făcând slalom printre trecători. Tot ce ştia era că trebuie neapărat să plece de acolo. La ieşirea spre Montague Street, aruncă o privire peste umăr. El se oprise. Inima ei bătea nebuneşte. Îl zări prin mulţime, deja departe.

El ridică o mână. Avea pe chip un zâmbet perfect impasibil.

Îi făcu un semn: salutul lor cu un singur deget.

Kate o luă la fugă, mai aruncându-şi ochii înapoi, o dată sau de două ori, în timp ce parcurgea Montague Street. Pe lângă câteva magazine şi cafenele. Strecurându-se printre trecători. După alte câteva sute de metri, Kate se mai uită o dată în spate. Nu, n-o urmărea. *Slavă Domnului*...

Se dezmetici în faţa unei vitrine, a unui local Starbucks, sprijinindu-se cu palmele de geam ca să se odihnească, trăgând adânc aer în plămâni.

Habar n-avea unde să se mai ducă acum.

Nu se putea duce acasă. Acolo era Greg. Şi nici la mătuşa Abbie. Nu se mai putea duce acolo. O îngrozea gândul de a-i implica încă şi mai mult pe Em şi pe Justin.

Privirea lui Kate căzu fără grabă pe propria-i imagine tulburată, reflectată în geam.

Şi văzu la ce se uitase el.

Pandantivele ei. Când o apucase de braţ tatăl ei, şi ea se smucise, probabil că ieşiseră afară.

Amândouă jumătăţile...

Acum tatăl ei ştia că ea se întâlnise cu Mercado.

Capitolul 78

Greg apăsă iar şi iar butonul de formare rapidă pentru numărul de mobil al lui Kate.

Haide, Kate, te rog, răspunde.

Şi, pentru a cincizecea oară, probabil, intră căsuţa ei vocală: „*Kate sunt. Ştiţi ce aveţi de făcut*...” N-avea niciun rost să mai lase un mesaj. Deja lăsase vreo zece. Greg zvârli telefonul şi-şi lăsă capul înapoi pe canapea. Toată noaptea încercase s-o sune.

De la spital venise la apartament, rugându-se ca ea să se întoarcă acasă, sperând că implorările lui avuseseră cât de cât efect. Dormise pe canapea, dar nu cine ştie ce. De câteva ori se trezise, având impresia că-i aude cheia în uşă, paşii pe podea.

Dar de fiecare dată nu era decât Fergus, schimbându-şi poziţia în somn sau atingându-şi vasul cu apă.

Cum să mai aibă ea vreodată încredere în el?

Era adevărat, fireşte, şi totul ieşise la iveală atunci când se deschisese cartea aceea. Faptul că el îi ascunsese un secret îngrozitor. Faptul că se dăduse drept altcineva în faţa ei. *Pentru cine lucrezi, Greg*? Totul era adevărat, mai puţin acuzaţia ei că ar fi fost nu ştiu ce fel de datorie sau de însărcinare.

Nicio clipă n-o minţise în legătură cu ce era în inima lui.

Ce-ar mai putea el să-i spună, care să nu fi fost spus deja? Că totul fusese un lucru independent de voinţa lui. Că se întâmplase cu foarte mult timp în urmă, înainte ca ei doi să se cunoască. O parte din el se străduia să nege realitatea, pretinzând că el nu e decât un doctor, un soţ credincios şi cel mai bun prieten al ei. Susţinând-o în timp ce ea trecea prin oroarea de-a afla acele grozăvii despre tatăl ei – de nenumărate ori se rugase el Cerului ca adevărul să nu trebuiască să fie spus niciodată.

Dar duşmănia de moarte dintre cei de-acelaşi sânge nu rămâne niciodată îngropată. Şi el făcea parte din familia lor.

Totuşi, el o iubise din prima clipă şi nu încetase s-o iubească. Şi-şi dăduse toată silinţa s-o apere. În privinţa asta n-o minţise niciodată. Cum ar putea simţi aşa o durere sfâşietoare în inimă, dacă n-ar fi totul adevărat?

Îi era ruşine de legătura de sânge care-l obligase să facă asta. Ruşine de datoria pe care trebuise s-o plătească. Şi totuşi, fără ele ar fi acum doar încă un terchea-berchea de pe stradă. Nu cineva şcolit în Statele Unite. Un doctor. Un om liber. Ce prost a fost să creadă în tot acest timp că era altcineva.

Fergus se cuibări mai aproape de el. Greg îi trase capul mai aproape şi-l sărută pe bot. Kate era în pericol şi Greg ştia asta. Dar nu putea să facă nimic.

Pe neaşteptate, telefonul mobil începu să sune. Greg se azvârli peste canapea şi-l deschise, fără să se uite cine sună.

— Alo, Kate...?

Dar vocea de la celălalt capăt era aceea de care se temuse cel mai tare s-o audă. Inima lui se prăbuşi în gol.

— *Es su tiempo ahora, hijo,* rosti vocea, încet, dar fără drept de replică.

Acum e rândul tău, fiule.

Capitolul 79

Nu exista decât un singur loc unde Kate se gândea că s-ar putea duce. A luat trenul numărul 5 de la Borough Hall înapoi spre Manhattan, până la capăt, în Bronx. Era o după-amiază de duminică. Nu va fi nimeni acolo. Şi ea ştia că va fi în siguranţă, până se va decide ce are de făcut mai departe. Plus că de două zile nu-şi mai făcuse doza de insulină.

Kate a coborât în staţia 180th Street din Bronx. I s-a părut că-l vede în spate pe același individ cu trăsături hispanice, purtând o şapcă Yankees, pe care-l observase şi în staţia din Brooklyn, dar nu era foarte sigură. Pe stradă a grăbit pasul, înaintând spre Morris Avenue ca prin ceaţă, croindu-şi drum şerpuit prin mulţimea ieşită la cumpărăturile de duminică şi pe lângă localnicii ieşiţi cu tot familionul la taclale în faţa casei.

Apoi a văzut clădirea cu trei etaje, din cărămidă aparentă, aparţinând de facultatea de medicină, cu bine-cunoscuta plăcuţă din alamă pe uşă. Răzvrătirea din sângele ei a început să se domolească.

LABORATOARELE PACKER

Aici era în siguranţă. Cel puţin pentru o vreme. Kate a răsucit cheia în iala uşii exterioare şi a introdus codul pentru sistemul de alarmă. A împins uşa, a intrat, apoi a închis-o cu forţă în spatele ei. S-a rezemat câteva clipe de perete.

Nu se mai ocupase de ea deloc, şi asta începea să se simtă. În metrou fiind, îşi măsurase glicemia: 435. *Iisuse, Kate, iar ai ieșit din orice grafic.* Un pic dacă mai creşte, şi va intra în comă. A clipit des, căutând să-şi risipească ameţeala şi să rămână trează. Înainte de-a lua orice hotărâre, trebuia să-şi vină în fire.

Iar apoi să ia cea mai mare decizie din viaţa ei.

Kate a cotrobăit prin dulapul cu instrumentar medical până a dibuit o cutie cu seringi. Le mai foloseau din când în când ca să injecteze lichid în celule.

Întotdeauna ţinea un flacon de rezervă cu Humulin în frigider. Doar pentru situaţii de urgenţă. Kate a deschis frigiderul, lăsându-se în genunchi, şi a început să caute. Pe fiecare poliţă erau tăvi cu fiole, cu tot felul de soluţii, şi eprubete transparente cu etichete pe ele. *Haide, haide.* Bâjbâi din ce în ce mai neliniștită printre rafturi.

Fir-ar mama ei să fie! Înciudată, se lăsă să alunece pe podea. Nu era acolo. Probabil că o aruncase cineva cât timp lipsise ea de la laborator.

OK, Kate, și-acum ce-ai să faci? Mâine, laboratorul va fi deschis. Vor fi oameni aici. Nu prea putea să-i dea înainte cu ce făcea ea de obicei. Îşi

simţea inima de două ori mai mare decât normal. Își dădea seama că din cauza nivelurilor glicemiei. Ar putea merge la centrul medical – era la doar câteva străzi distanţă. Dar trebuia mai întâi să sune pe cineva.

Cavetti. Mătuşa Abbie... În niciun caz nu mai putea face faţă situaţiei, acum, de una singură. Se gândi la Emily şi la Justin.

Brusc, un spasm de groază căzu ca o ghilotină prin aburul ameţelii.

El ştie unde sunt?

Cerule mare, s-ar putea să ştie. Unde în altă parte să se fi dus? Un gând panicat i se înfipse brusc în gât ca o gheară.

Dacă tatăl ei putuse să-i facă mamei lor aşa ceva, de ce nu le-ar face *şi lor*?

Își aminti ce spusese el: *„Se mai poate şi altfel decât prin tine*..."

Se repezi către masă şi începu să caute prin poşetă. Își găsi telefonul şi se-apucă să apese nervos pe butoane, căutând prin lista de numere cu apelare rapidă. Ce îi spusese el? Oriunde, oricând. Naiba s-o ia de treabă, pe cine altcineva mai avea ea acum, la care să apeleze?

Găsi numele lui Cavetti şi apăsă nerăbdătoare pe tastă, ţinând-o apăsată până se auzi declicul de contact. Cine ştie pe unde-o fi la ora asta? Kate nici măcar nu ştia unde stă.

A trebuit să sune de trei ori, dar în final a răspuns.

— Cavetti.

Slavă Domnului!

— Sunt Kate! strigă ea, răsuflând uşurată la auzul vocii lui.

— Kate, exclamă el, simţind imediat din glasul ei cât e de agitată. Ce s-a întâmplat?

— M-am întâlnit cu tatăl meu. Ştiu ce-a făcut. Dar altceva vreau să spun: e mult mai complicat decât atât. Ştiu care-i treaba cu Mercado. M-am întâlnit şi cu el. Şi cred că tatăl meu încearcă să mă găsească. El crede că ştiu unde e.

— Unde e *cine,* Kate? întrebă el.

— *Mercado*! ţipă ea, abia reuşind să-şi mai ţină firea.

— OK, spuse el.

A întrebat-o de unde îl sună. Kate i-a spus, şi că e în siguranţă acolo. El a rugat-o să rămână unde se află. Să nu iasă afară. Sub niciun motiv. El era la New Jersey. Aşa că îi va suna pe Booth şi pe Ruiz de la FBI.

— Să nu deschizi uşa nimănui până ce nu ajunge unul dintre noi acolo, ai înţeles? Nici tatălui tău, nici soţului tău, nimănui. *Ai priceput*?

— Da. Dar mai e ceva.

I-a povestit despre Justin şi Emily, şi ce-i dăduse tatăl ei de înţeles. *Mai avea şi alte căi*...

— Mi-e frică să nu se ducă la ei, Cavetti. S-ar putea chiar să fi pornit deja într-acolo.

— Mă ocup eu de asta. Dar aşa cum spuneam, Kate, să nu deschizi nimănui, decât FBI-ştilor. *M-ai înţeles*?

— *Da,* strigă ea. *Te-am înţeles*!

După ce Cavetti a închis, Kate a găsit numărul mătuşii Abbie. S-a grăbit să-l formeze, şi, spre disperarea ei, a intrat robotul telefonic. „*Nu suntem acasă*...” A încercat apoi pe mobilul lui Em. Niciun răspuns. Kate începea să se panicheze. I-a lăsat un mesaj surescitat. „Em, ia-l pe Justin şi duceţi-vă imediat undeva unde să fie sigur. Nu staţi în casă. Mergeţi la un vecin, la un prieten. Cât mai repede. Şi, indiferent ce faceţi, vă rog frumos nu vă apropiaţi sub nicio formă de tata. Nici măcar să nu vorbiţi cu el dacă vă sună. O să vă explic după ce ne găsim cumva. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt în chestia asta. Cei de la poliţie se îndreaptă spre voi.”

Stătea acolo pe podea. Şi forma întruna numărul mătuşii Abbie, de fiecare dată cu acelaşi rezultat. Dacă el ajunsese deja acolo? Dacă pusese mâna pe ei? Kate era neputincioasă: n-avea altceva de făcut decât să aştepte.

La fundul poşetei, Kate dădu iar peste arma pe care i-o lăsase Cavetti. O ţinu câteva clipe în mână. Parcă era de jucărie. Oare va fi în stare s-o folosească, dacă va trebui? Împotriva tatălui ei? Închise ochii.

Brusc, se auzi bâzâitul interfonului de la intrare. *Slavă Domnului – au venit*...

Kate ţâşni în picioare, lăsă arma pe masă şi se repezi pe coridor spre uşa principală.

— Cine e? Cine-i acolo?

— Agentul Booth, se auzi o voce de afară. FBI.

În spatele biroului de la recepţie era un monitor video pentru uşa de la intrarea în clădire, iar Kate se duse acolo să verifice. Îl văzu pe Booth, pe ecranul alb-negru, cu bine-cunoscutul lui început de chelie, şi încă un bărbat alături, purtând o şapcă de baseball pe cap, ţinând insigna ridicată în dreptul camerei video.

Kate alergă la uşă şi introduse codul de acces. Ledul verde clipi intermitent. Brusc, începu să-i sune telefonul mobil. *Em*! Kate răsuci zăvorul interior şi deschise uşa în faţa agentului FBI.

— Slavă Domnului...

Ochii lui Booth erau ciudat de goi şi lipsiţi de viaţă. Apoi, spre groaza lui Kate, agentul alunecă pur şi simplu pe jos, lăsând să i se vadă două pete roşii pe piept. Mai era un corp prăbuşit în spatele lui.

Bărbatul care-l susţinuse pe Booth până atunci zvârli la o parte insigna şi legitimaţia de FBI.

— Lasă telefonul ăla, iepuraş.

Capitolul 80

Kate ţipă.

Se holbă la cele două corpuri inerte de pe jos, apoi iarăşi la tatăl ei. În spatele lui era individul hispanic cu şapcă Yankees pe cap, pe care Kate îl observase la ieşirea din metrou. Tatăl ei îi aruncă acestuia o privire conspirativă, spunând:

— Aşteaptă aici.

— Tată, ce naiba faci?

El păşi înăuntrul coridorului de la intrare, lăsând uşa să se închidă fără zgomot în spatele lui, cu grijă să nu se încuie automat iala.

— Unde e, Kate? Ştiu că te-ai întâlnit cu el.

Nu se mai obosise nici măcar să-şi prefacă un ton blând.

— *Le-am văzut, Kate*... pandantivele. Pe amândouă. Acum chiar că nu mai trebuie să minţim niciunul. Ai să-mi spui unde e.

Kate o porni de-a îndărătelea pe coridor. Lăsă să-i cadă celularul. Şi atunci văzu arma pe care el o purta la brâu.

— Nu ştiu... şi ăsta e adevărul.

Agenţii FBI erau morţi. Cavetti era şi el pe undeva, dar ea nu ştia unde. La fel de bine putea să fie şi el mort. Iar ceea ce îi făcuseră ei mamei lui Kate, puteau să-i facă şi ei.

— Ba ştii unde e, Kate, spuse tatăl ei, împingând-o şi mai departe înăuntrul laboratorului. Nu mă forţa să fac ceva ce nu-mi doresc să fac. Trebuie să-nţelegi, am să-l omor indiferent dacă pentru asta va trebui să-ţi fac şi ţie rău.

Ea scutură din cap, terifiată.

— De ce *faci* asta, tati?

— Tu de ce îl protejezi?

Kate îşi munci în zadar creierii, în căutarea unei soluţii. Continuă să meargă înapoi. Laboratorul ei... Uşa se putea închide pe dinăuntru. Dacă reuşea să ajungă înăuntru, putea să sune după ajutor.

— Nu face să-mi fie şi mai greu decât îmi e deja, spuse el.

Kate o zbughi, alergând cât o ţineau picioarele în lungul holului nesfârşit. Se năpusti înăuntru şi încercă să trântească uşa. Dar el o ajunse din urmă, chiar înainte să se închidă. Se propti cu toată greutatea în uşă, încercând s-o deschidă cu forţa. Kate împinse în ea cât o ţineau puterile.

Dar el era mai tare şi reuşi să crape uşa.

— *Nu, tati, nu*!

Kate apucă tot pe ce putea pune mâna – pahare Berzelius, eprubete, borcănele cu substanţe chimice, recipiente cu specimene – şi le aruncă în el cu toată forţa. Apărându-se cu un braţ, el înainta însă inexorabil, printre cioburile care se împrăştiau pe podea. Ea puse mâna pe un vas cu gât înalt din sticlă termorezistentă, îi zdrobi fundul de tăblia din gresie a mesei şi începu să-i fluture gâtul zimţat, ca să-l ţină pe tatăl ei la distanţă. Nu-i venea să creadă că face un asemenea lucru. Acesta era omul lângă care crescuse şi în care avusese deplină încredere, iar acum nu se putea gândi la nimic altceva decât cum să se apere de el, cum să nu-l lase să se apropie de ea.

— Sunt fiica ta! ţipă ea, cu ochii în flăcări. Cum poţi să faci așa ceva? Cum poţi să vrei să-mi faci rău?

El mai făcu un pas spre ea.

Kate încercă să-l lovească cu spărtura de vas, dar el o prinse de încheietura mâinii şi o strânse nemilos, până ce ea se înroşi de durere la faţă și biata armă improvizată îi căzu din mână, sfărâmându-se de podea.

— De ce ai omorât-o pe mama? Te iubea. Toţi te iubeam. I-ai frânt inima, tati. De ce?

Tatăl ei nu-i răspunse, ci o împinse cu spatele în masă până ce muchia dură începu să-i apese dureros coloana vertebrală. Kate nu-şi dădea seama ce vrea el să facă. Căută din ochi un obiect, de orice fel, pe care să-l poată folosi împotriva lui. Un instrument de laborator, un telefon, orice. Apoi văzu pistolul lăsat pe birou. Îngrozitor de departe, în cealaltă parte a încăperii.

Cu o mână, tatăl ei îşi scoase propria armă, iar cu cealaltă o prinse pe Kate de gât şi îi împinse capul spre spate, presându-i traheea cu degetele, împiedicând aerul să-i ajungă în plămâni. Ea tuşi înecat, nevenindu-i să creadă.

— Mă doare, tati...

Apoi, tot atât de brusc, el îi dădu drumul. În continuarea aceleiaşi mişcări, îşi trecu mâna peste faţa ei. O lăsă să alunece pe lângă gulerul bluzei, scoase afară lănţişorul cu cele două pandantive şi rânji.

— Unde e, scumpo? Gata cu minciunile. Acum nu mai poţi să fugi.

În clipa aceea s-a auzit vocea care venea de undeva imediat în spatele lor.

— *Estoy aquí, Benjamín.* Sunt chiar aici.

Capitolul 81

Luis Prado aştepta afară, în hol. Îşi făcuse bine treaba, urmărind-o pe fată până la serviciu. Rezolvându-i pe cei doi agenţi, când au apărut. Acum nu mai era decât o singură treabă de făcut. După care putea să se ducă acasă.

Un pic cam sinistru, să stea acolo, în spaţiul acela strâmt, cu două cadavre alături pe jos. Chiar și pentru el. Oare ce făcea Raab înăuntru?

Luis a ieşit afară şi şi-a aprins o ţigară. Îşi tot arunca privirea pe ceas, aşteptând să apară Raab. Ăsta era un laborator medical. Într-o seară de duminică. Foarte puţini oameni treceau pe stradă. El nu se uita la ei. Nu se temea că ar putea veni cineva să intre înăuntru.

Luis se gândea că treaba asta va fi ultima lui misiune. Dăduse frăţiei tot ce-i ceruse. Acum putea să se întoarcă acasă. La familia lui. Cei din frăţie îi vor da bani şi tot ce trebuie pentru o mică afacere proprie – o cârciumioară, poate, sau o firmă de curierat. Ceva perfect legal. Putea să ia şi o echipă de copii, s-o antreneze – fotbal american, de exemplu, sau baseball. Îi plăceau copiii. Poate că va avea suficienţi bani chiar să-şi aducă toată familia aici.

Lucrurile durau mai mult decât îşi închipuise el. N-avea niciun rost să piardă vremea aici, afară. Poate ar fi mai de folos cu ceva înăuntru. Păi da, şefu' nu-i obişnuit să se murdărească el însuşi pe mâini, s-a amuzat Luis în sinea lui. A zvârlit mucul de ţigară şi-a deschis din nou uşa de la intrare. Cealaltă uşă, de la coridor, era întredeschisă. Poate-ar trebui să meargă şi să arunce o privire.

Atunci a simţit cum îl izbeşte ceva în spate. Ce-a fost asta, o lovitură de pumn? Un cuţit? Fără măcar să-şi dea seama, Luis căzuse în genunchi.

A dibuit cu mâna la spate, spre locul dureros. Când şi-a readus-o în faţa ochilor, era plină de sânge. Încă o izbitură, şi de data aceasta s-a prăbuşit pe burtă, cu faţa lipită de gresia rece a pardoselii.

Din gură i se scurgea un pârâiaş de sânge. Vederea i se împăienjenise. A aruncat o privire cu coada ochiului, în spatele lui. Un tip cu barbă stătea în picioare deasupra lui, cu o şapcă turtită pe cap.

Luis a încercat să râdă – deşi a fost mai mult un spasm de tuse răgușită, având senzaţia unor lame ascuţite în piept ce-l făceau să se înece cu propriul sânge. Dintotdeauna știuse că se va termina aşa. În felul ăsta. Pe bună dreptate. Toate celelalte – visele lui nătânge, echipa de baseball, pacea unei vieţi alături de soţie şi copii – nu erau decât o minciună.

Omul cu barbă îngenunche şi spuse în spaniolă: „E timpul să te duci acasă, de-acum", lipindu-şi ţeava pistolului de ceafa lui Luis. Apăsă pe trăgaci şi Luis nu mai simţi nimic.

„*Su deber es pagado aqui, amigo.* Ţi-ai făcut datoria aici”.

Capitolul 82

— Chiar aici, Benjamín, spuse vocea din nou, pe un ton calm.

Chipul tatălui ei a împietrit dintr-odată. De parcă ar fi văzut, reflectat în ochii lui Kate, cine stă în spatele lui.

Mercado făcu un pas înainte, intrând în raza lui vizuală.

— Întoarce-te, frăţioare. Pune pistolul pe masă.

Tatăl ei se conformă. După ce s-a întors, cei doi fraţi stăteau acum faţă în faţă pentru prima oară în douăzeci de ani.

— Mă voiai pe mine, Benjamín, surâse Mercado, ţinând arma lejer în mâna lăsată pe lângă corp. Aşa că uite-mă, am venit.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă tatăl ei.

— N-am de gând să te împuşc, Ben, dacă asta îţi închipui. Omul tău de afară e mort. Alături de ceilalţi. Cred că au fost destule omoruri, nu ţi se pare? Sharon, Eleanor, soţia mea... Cum spuneai chiar tu, gata cu minciunile.

— Şi-atunci ce vrei? îl săgetă tatăl ei cu o căutătură încrâncenată.

— Ce vreau? zise Mercado, mutându-şi ochii spre Kate. Ce vreau eu este să audă şi Kate.

Mercado făcu un pas mai aproape, cu privirea neclintită şi sfredelitoare.

— Ce urma Sharon să-i spună, Ben? Acum nu mai suntem decât noi trei. Ce anume nu voiai tu să afle Kate?

Raab se uită în jur ca o fiară hăituită. Făcu o mişcare în direcţia lui Kate. Ea vedea că el e disperat. Ar putea încerca s-o folosească drept ostatică. Acum ar fi în stare de orice.

— Tu eşti cel cu pandantivul, Oscar. Tu eşti cel ce pare să aibă adevărul de partea lui. Şi pistolul.

Atunci Mercado a făcut un lucru care a şocat-o pe Kate. Şi-a pus pistolul pe un taburet din apropiere. Şi a rămas pur şi simplu acolo, cu mâinile goale.

— Acum am numai adevărul, Ben. Spune-i. Ce anume ţi-era ţie teamă că va afla? Asta-i tot ce vrea ea să ştie.

Kate vedea bine că el nu se aştepta să scape cu viaţă de aici.

— Ce să-mi spună, tată?

Tatăl ei nu răspunse nimic.

Mercado zâmbi.

— Mda, cred că pentru tine nici măcar n-a contat, Ben, nu-i aşa? Pentru că nu Sharon era ţinta ta, aşa e?

Privirea lui era fermă, dar în acelaşi timp calmă.

— *Nu-i aşa, frăţioare*? Acum a venit momentul adevărului, Ben. Spune-i! Are tot dreptul să ştie.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

Kate rămăsese ţintuită pe loc de ceea ce se citea în privirea lui Mercado, nesigură încă dacă a auzit bine. Apoi, dintr-odată, evidenţa o izbi în plin. Se răsuci înapoi spre tatăl ei.

— *Pe mine*?...

Vorbele i-au ieşit din gură mai mult ca o bâlbâială. Se holba năucită la tatăl ei, încercând să-şi depăşească deruta.

— *Pe mine* ai încercat să mă ucizi? Dar de ce?

În momentul acela, tatăl ei întinse fulgerător mâna la spate, apucându-şi arma. Mercado nu făcu nicio mişcare, ci se mulţumi să stea şi să se uite fix la el. N-a încercat nici măcar să se apere, în niciun fel.

Kate ţipă în chiar clipa când se descărca arma:

— Nu!

Glonţul îl lovi pe Mercado în coapsa dreaptă. Genunchii i se muiară şi el căzu la podea.

— *Spune-i, Ben.* Pentru că prin ea mi-ai fi făcut rău *mie*... nu-i aşa? Ăsta a fost mereu singurul tău scop, singurul tău ţel. Pentru că mi-ai fi făcut rău *mie.* Sângele se spală doar cu sânge, nu aşa sună crezul tău? Deci, ce urma să spună Sharon? Haide, Ben, spune-i. *A venit momentul.*

Mercado ridică o privire de-a dreptul tandră către Kate, care stătea acolo ca hipnotizată.

— Spune-i despre pandantiv, Benjamín. A venit clipa. *Este adevărat*..., îi surâse el lui Kate, în timp ce tatăl ei îl ţintea cu ţeava pistolului. Chiar ascunde nişte secrete, Kate. Mama ta voia să ajungă la tine într-o zi. Nu-i aşa, Ben? *Mama ta,* Kate...

El continuă s-o privească îndelung, cu ochii umezi.

— Atâta doar că nu era Sharon, copila mea.

Capitolul 83

Pustiirea interioară pe care a simţit-o Kate în toată vâltoarea acelui moment nu semăna cu nimic din ceea ce mai simţise vreodată până atunci.

Auzise bine?

Timp de o clipă n-a făcut altceva decât să se uite fix la Mercado. Apoi s-a uitat în jos, fără o vorbă, la fel ca victima unui atac cu bombă, năucită de

şocul loviturii, holbându-se la un picior care brusc nu mai era la locul lui, încercând să cuprindă cu mintea dacă lucrul care tocmai i s-a întâmplat e aievea.

— Spune-i, Benjamín, îşi ridică Mercado privirea spre el. Spune-i cum poţi să răneşti pe cineva care ţi-e apropiat, care-i dintre ai tăi. Cineva la care pretinzi că ţii din tot sufletul.

Tatăl lui Kate apăsă iar pe trăgaci. Pistolul scoase scântei pe ţeavă, lovindu-l pe Mercado din nou, de data aceasta în umăr.

Kate se repezi să-l oprească.

— Nu, tati, nu!

Mercado se cutremură, gata să cadă pe spate. Se sprijini cu o mână de podea. Kate îşi scoase bluza şi-l legă peste picior, în chip de garou.

— Despre ce tot vorbeşte?

Se întoarse spre Mercado.

— Ce vrei să spui despre mama mea?

— Era o femeie foarte inimoasă, Ben, nu-i aşa? Iar eu, bineînţeles, nu duceam genul de viaţă potrivit pentru a creşte un copil aşa cum se cuvine... nu? Eu mă pregăteam să mă duc la închisoare. Urma să lipsesc foarte multă vreme. Iar soţia mea era bolnavă. Nu aşa a fost, Ben? *Diabet,* nu asta avea?

Se uită cu duioşie la Kate. Iar ea îşi aminti brusc cum, prima oară când stătuseră ei doi de vorbă, în parc, el îi vorbise despre o soţie care a murit de diabet, cu mulţi ani în urmă.

Mama mea...?

— Trebuia să iau o decizie, Ben, nu-i aşa? Să aleg... Cum aş fi putut să-mi las copilul singur, fără o mamă... fără o familie?

Îşi puse mâna peste a lui Kate. Era rece.

— Iar tu ai fost mereu familistul convins şi exemplar, nu-i aşa, Benjamín?

— Din toate punctele de vedere.

Ţeava pistolului scânteie iar şi Mercado se rostogoli pe spate, apucându-se cu mâna de coaste.

Kate îşi dădu seama că se uită cum îi este ucis tatăl puţin câte puţin.

— Am crezut că fac ce este mai bine pentru tine, îi spuse Mercado lui Kate. Şi chiar ai fost apărată, în toţi aceşti ani...

— Până când ai început tu să-ţi trădezi familia, spuse Raab. Până când ai uitat cine eşti.

— A trebuit să aleg, răspunse Mercado, uitându-se spre Kate.

Raab ridică piedica.

— La fel şi eu, frăţioare, *la fel şi eu*!

— *Nu*! strigă Kate, repezindu-se la el şi prinzându-l de braţ.

El o smuci de încheietură şi-o împinse cât colo, ca pe-o bucată de lemn. Kate se izbi de masa de lucru din laborator şi căzu, trăgând după ea o tavă cu eprubete care se sfărâmară de podea. De jos, se agăţă cu mâinile de muchia mesei şi se sculă iar în picioare.

— *Eu* l-am trimis pe Greg, spuse Mercado uitându-se la ea. Nu ca să te spioneze, copila mea. Ci ca să vegheze asupra ta. Ca să te apere, Catarina. Acum ştii de ce.

Kate încuviinţă din cap. Brusc, privirea i se mută spre masa de lucru.

— Vezi, Benjamín, uită-te la ce-ai pierdut, spuse Mercado. Tot ce era în inima ta. Uită-te la ea... Chiar a meritat? Jurământul ăsta al tău. Unde mai poţi să te duci de aici?

— Pot să mă duc înapoi, spuse Raab, punându-i vârful ţevii pistolului în dreptul ochilor. Dar ţie, frăţioare, ţi-a sunat ceasul. Nu mai ai unde altundeva să te duci decât în iad.

— Ba nu, tati, spuse Kate ferm.

Ceea ce îl făcu pe el să se întoarcă. Kate îşi ţinea pistolul în mână. Îndreptat spre el. Şi clătina din cap.

— Încă nu.

Capitolul 84

Raab apropie pistolul de capul fratelui său, ţinând degetul pe trăgaci. Iar Kate şi-l potrivi pe *al ei* cu ambele mâini. Dar habar n-avea ce-ar fi în stare să facă mai departe.

Apoi, încet, Raab trase piedica înapoi şi lăsă arma jos.

— N-ai de gând să mă împuşti, iepuraş, nu-i aşa?

— Kate, du-te de-aici, îi spuse Mercado. *Fugi.* Lasă-l să facă ce crede el că trebuie să facă.

— Nu!

Kate îl străpunse cu privirea pe Raab, încercând să-şi alunge din faţa ochilor imaginea a tot ceea ce iubise ea vreodată şi în care crezuse fără ezitare. Să vadă toată suferinţa pe care el o provocase. Se va termina. Aici. Clătină din cap şi îndreptă pistolul spre pieptul lui.

— N-am de gând *să fug.*

— Lasă-l jos, îi spuse Raab. Nicio clipă n-am vrut să-ţi fac rău, Kate. Are dreptate. Acum poţi să pleci.

— O, deja mi-ai făcut destul rău, tati. Nimic pe lumea asta n-ar putea repara tot răul pe care l-ai făcut.

Se vedea din privirea lui că Raab stă să cântărească situaţia. După care, cu un surâs care-i dădu fiori pe spate lui Kate, Raab readuse încet pistolul în dreptul capului lui Mercado.

— Doar n-ai putea să mă împuşti, scumpo, nu-i aşa? Să tragi în omul care te-a iubit în toţi aceşti ani? Care te-a crescut? Asta nu se poate desface, Kate, indiferent ce simţi acum. Şi nu pentru *ăsta*...

Raab îl împinse cu piciorul pe Mercado, care se rostogoli pe podea.

— Te rog, tată, nu mă sili să fac un lucru oribil, spuse Kate, şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— *Du-te,* spuse Mercado. *Te rog*...

O baltă de sânge începu să se răspândească pe jos.

— Dacă te simţi în stare, Kate, dă-i bătaie... *trage*! se întoarse Raab spre ea. Amândoi ştim că îl voi ucide, în niciun minut. Aşa că grăbeşte-te, iepuraş.

El îşi ridică arma spre ea.

— Ucide-mă, scumpo, dacă poţi s-o faci. *Acum e momentul*...

Degetele lui Kate îngheţară. Ea îşi fixă privirea pe ţeava subţire, oţelie, a pistolului lui. Nu ştia ce va face în continuare, de ce ar fi capabilă. *Trage, trage,* stăruia o voce în capul ei. *Nu e tatăl tău. E o bestie.* Ţinti şi ea cu propriul pistol spre pieptul lui şi închise ochii. *Trage.*

Apoi îi deschise iar.

El rânjea ironic.

— Nici nu credeam că ai s-o faci, Kate. Dar el are dreptate. Du-te de-aici, Kate, *acum.* Îţi promit că n-am să vin după tine, spuse el, întorcându-se iar spre Mercado şi apropiind ţeava armei la câţiva centimetri de capul lui. Am obţinut ce voiam.

Se auzi o împuşcătură. Kate ţipă, închizând ochii. Când îi deschise iar, privirea lui Raab era în continuare fixată asupra ei, dar expresia de pe faţa lui se schimbase.

Clătinându-se, el se dădu un pas înapoi. Aruncă o privire şocată spre propriul umăr. Îşi băgă mâna pe sub haină, şi, când o scoase afară, era plină de sânge. Se uită lung la ea, nevenindu-i să creadă. Apoi îşi îndreptă pistolul spre Mercado.

— *Nu*!

Kate apăsă încă o dată pe trăgaci. De data aceasta, Raab se răsuci pe loc şi-şi apucă braţul drept, lăsând pistolul să-i scape; zăngănind, acesta se duse de-a dura pe gresie. Părea derutat. Timp de o secundă, Kate nu ştiu ce avea el de gând să facă.

Apoi, el înaintă un pas, încăpăţânat, spre pistolul de pe pardoseală. Kate mai trase piedica încă o dată.

— Te rog, nu mă sili să fac asta...

Mâinile îi tremurau. Ochii o usturau de lacrimi. Făcu un pas şi aţinti ţeava pistolului spre centrul pieptului lui Raab.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Raab, uitându-se fix în jos la sângele de pe mâna lui, de parcă nu putea crede ce fusese ea în stare să facă. Vrei să-ţi ucizi propriul tată, Kate?

Kate se strădui să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Clătină încet din cap.

— Nu eşti tatăl meu, jigodie ticăloasă.

Raab se opri, aplecat peste armă, respirând greu. Braţul rănit îi atârna moale pe lângă corp. Apoi se întinse după armă.

Degetele lui Kate tremurară pe trăgaci.

— Nu!

Raab se apleacă şi mai mult, cuprinzând pistolul cu degetele. Încet, încet, îl ridică iarăşi.

— Te rog, tati..., strigă Kate.

— Dintotdeauna tu ai fost luptătoarea familiei, nu-i aşa, iepuraş? îngână el, potrivind arma până ce ajunse să ţintească spre ea. Îmi pare rău, iubito, dar nu-l pot lăsa să trăiască.

O împuşcătură răsună din spate. Raab zvâcni brusc înainte, împroşcând stropi de sânge din gaura care-i apăruse în piept. Apoi încă una – şi alte şiroaie de sânge, în timp ce pistolul i se ducea de-a dura, zăngănind pe jos. Raab se răsuci pe loc, cu degetele în continuare încleştate pe după o armă imaginară şi ţintind undeva în aer, lăsându-se în jos şi uitându-se fix la cel care trăgea.

Căzu.

Greg stătea în pragul uşii, palid ca o fantomă, cu braţele întinse. Se întoarse spre Kate şi scutură din cap.

— Nu-l puteam lăsa să-ţi facă rău, iubito. Ţi-am spus, poţi să contezi întotdeauna pe mine.

Capitolul 85

Poliţia a sosit la laborator în câteva minute. Ambulanţele veneau şi ele nu departe în urmă. Parcă era un teatru de război, cu girofaruri scăpărând şi sirene urlând, când maşinile de poliţie şi cele de salvare au oprit scârţâind din frâne la marginea trotuarului. Erau trei cadavre în coridorul exterior. Peste tot, numai sânge. Kate a rămas lângă Greg, care-o cuprinsese cu braţul, cât timp echipele de paramedici s-au ocupat de Mercado. Ea le-a spus

polițiștilor că nu stă de vorbă decât cu agentul Cavetti, de la Programul WITSEC. Care era pe drum încoace.

Raab era mort. Mercado încă mai trăia, dar abia își trăgea sufletul. În timp ce așteptau, Kate l-a mângâiat întruna pe față, rugându-se de el să reziste. Și, cumva, el reușise. Mormăia necontenit, într-o stare de semiconștiență, că mai este ceva, mai e un lucru pe care ea trebuie să-l afle. Kate îl strângea doar de mână.

— *Să nu mori*, *te rog*...

Cavetti ajunsese și el acolo câteva minute mai târziu. De îndată ce l-a văzut, Kate s-a repezit la el și l-a îmbrățișat.

— *Tatăl meu*..., suspină ea înfundat, cu capul pe umărul lui. Tatăl meu a venit... cu individul acela de afară. El i-a ucis pe agenți... Și eu a trebuit să...

— Știu, Kate, încuviință Cavetti, bătând-o ușor pe spate; nu făcu niciun gest s-o îndepărteze. *Știu*...

— Totul a fost pentru răzbunare, spuse Kate. Viața noastră, de la un capăt la altul, a fost o minciună – pentru răzbunare. Ne-a distrus toată familia, doar ca să i-o plătească lui Oscar Mercado pentru că i-a trădat. *Fraternidad.* Propriul lui frate...

Ochii lui Kate se umplură iar de lacrimi.

— *Tatăl meu*... Mercado este tatăl meu, Cavetti.

Se desprinse din brațele lui Cavetti și se uită spre Raab.

— În toată viața mea de până acum, spunea mereu că numai familia contează pentru el. Și ăsta a fost singurul lucru care nu era o minciună.

Paramedicii care se ocupau de Mercado l-au ridicat pe o brancardă cu rotile. Cavetti le-a făcut un semn din cap că pot să-l ia de acolo.

— Unde-l duceți? întrebă Kate panicată.

Voia să vină și ea. Cavetti o prinse pe după umeri. Clătină din cap, încet, abia sesizabil.

— Îmi pare rău, Kate, dar acesta este un lucru pe care nu ai voie să-l știi.

Începură să-l împingă cu brancarda spre ieșire. Kate își dădu seama brusc că povestea se repetă – își va pierde tatăl din nou.

— *Nu*!

Se repezi și ea pe lângă brancardă și-l apucă de mână. Acesta era tatăl ei, pe tatăl ei îl duceau de acolo.

— Am făcut ceea ce se cuvenea, rosti el, întorcându-se ca să se uite la ea.

— Da, încuviință Kate, strângându-l de mână. Ai făcut ce trebuia.

El zâmbi.

L-au cărat așa în lungul coridorului care ducea spre zona de primire, apoi în jos pe scări, spre trotuar. Kate a mers și ea cu ei, pe lângă brancardă. În

stradă se adunase deja o mulţime de curioşi. Câteva ambulanţe cu girofarurile aprinse blocau trecerea altor maşini.

— Să ştii că te iubeşte, spuse Mercado, întinzând mâna şi prinzând-o cu hotărâre de braţ. În tot acest timp a fost lângă tine doar ca să te apere. Trebuie să fii sigură de asta, Kate. A venit doar pentru că l-am trimis eu...

— Știu, dădu Kate din cap.

Aruncă o privire peste umăr. Greg stătea în picioare lângă intrarea în clădire. Mai târziu vor avea timp şi să lămurească lucrurile între ei. Dar nu acum.

— Am ceva în buzunar, un obiect, spuse muribundul. Ia-l.

Kate băgă mâna în haina lui şi scoase afară un obiect micuţ.

Un medalion cu închizătoare.

— Ascunde în el nişte secrete, Kate..., şopti el, apăsându-i strâns degetele în jurul medalionului. Secrete minunate – surâse el – exact ca soarele tău.

— Știu.

Ea se întinse şi-l apucă de mână, şi îl ţinu aşa cât putu de mult, în timp ce paramedicii îl suiau în ambulanţă. Apoi urcară şi ei înăuntru. Sirenele vuiau. Îl duceau departe de ea, înţelese Kate. Nu doar la spital, ci şi înapoi în programul de protecţie. Înapoi în întuneric. Nu-l va mai vedea niciodată.

— Adio..., surâse ea, susţinându-i privirea până ce uşile ambulanţei s-au închis. *Tati*...

Primele două ambulanţe fuseseră deja încărcate. Girofarurile începură să se rotească şi maşinile porniră în josul străzii, escortate de poliţie. Ajunse la colţ, amândouă ambulanţele făcură stânga. Kate era convinsă că se îndreaptă spre Centrul Medical Jacobi, la doar câteva sute de metri distanţă.

Dar, odată ajunse în intersecţie, cea în care se afla Mercado continuă drept înainte pe Morris Avenue, ignorând culoarea semaforului.

Cavetti se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă Kate, în timp ce ambulanţa cu Mercado dispărea în marea de lumini pâlpâitoare.

— Ce se va întâmpla cu *cine,* Kate? surâse el cu subînţeles. Care *el*?

Ea urmări cu privirea luminile din spate ale ambulanţei cât putu de mult. Apoi, într-un târziu, lăsă ochii în jos şi-şi desfăcu degetele. În palmă avea medalionul pe care i-l dăduse Mercado. Era din argint vechi, un model din acelea în care se pun fotografii, cu închizătoare filigranată.

„*Ascunde în el nişte secrete, Kate*”, îi spusese el. „*Exact ca soarele tău*”.

Kate îl desfăcu.

Se uita la fotografia unei femei cu părul de culoare deschisă, împletit în cozi, şi cu nişte ochi verzi, plini de lumină, atât de frumoasă că aproape i se tăie răsuflarea. Pentru prima oară în viaţa ei, realiză Kate, se uita la mama ei.

Zâmbi. Îşi stăpâni lacrimile. Sub fotografie era gravat un nume.
Pilar.

Capitolul 86

I-au trebuit mai multe zile lui Kate ca să se simtă în stare să-l revadă. Zile în care să-şi revină la normal cu medicaţia pentru diabet şi să-şi recapete forţele.

Plus că avusese mai multe întâlniri cu poliţia şi FBI-ul, ca să recapituleze ceea ce se petrecuse la laborator. *Tot* ceea ce se întâmplase, de data aceasta. Retrăise de o sută de ori acele ultime momente. *Ar fi fost ea în stare să apese pe trăgaci*? *Dar el, el ar fi putut*? O întrista ideea, într-un mod cumva definitiv. Măcar se terminase totul, ajunsese la un capăt. Datoria lui Raab fusese plătită. El o crescuse. Exista o parte din ea care în continuare se simţea capabilă să plângă pentru el. Indiferent ce-ar fi făcut.

El avusese dreptate. *Nu poţi să ştergi cu buretele douăzeci de ani.*

Kate şi Greg au decis să se întâlnească pentru o ceaşcă de cafea la Ritz, o cafenea din apropierea apartamentului lor. „Fără secrete, de data aceasta”, promisese Greg, iar Kate fusese de acord. Încă nu era prea sigură pe ceea ce simţea. Nu era convinsă nici dacă avea vreo importanţă ceea ce îi spusese Mercado. Tot ce i-a răspuns Greg a fost: „Nu vreau decât să-mi dai şansa de a-ţi arăta ce simt”.

Ea ce simţea?

Kate a întârziat câteva minute, venind cu trenul din Long Island. Văzându-l acolo, i-a părut în continuare înduioşător de simpatic, cu părul lui cel castaniu veşnic vâlvoi, într-un palton lung şi cu fular de lână. Kate a zâmbit – păi da, sângele lui latino-american. Că doar nu era decât noiembrie.

Când a zărit-o, Greg s-a ridicat. Ea s-a apropiat de masă.

— Ochilor mei le-a fost dor să se uite la tine..., spuse el şi zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul. Prima dată când el, ca hispanic proaspăt venit între americani, încercase să folosească această expresie, adică la a doua lor ieşire împreună îi ieşise ceva gen „Mă dor ochii când mă uit la tine”.

Au comandat cafele, iar el a adus tava la masa lor.

— Cu un pic de scorţişoară, da?

Kate încuviinţă. De patru ani tot făceau asta. În sfârşit, o nimerise şi el.

— Mulţumesc.

La început au vorbit verzi și uscate: Fergus, căruia îi era dor de ea, bineînțeles. La fel cum și ei îi era dor de el. Factura la curent, care venise cam umflată luna asta. Una dintre vecinele lor de pe palier născuse gemeni.

— Cum te cheamă? l-a oprit Kate.

Și s-a uitat în ochii lui verzi-albaștri. Se citea durere acolo și un pic de vinovăție, ca și cum i-ar fi spus: *Kate, mă ucizi*...

— Știi cum mă cheamă, răspunse Greg. Numele meu este Concerga. Sora mamei mele s-a măritat cu cineva din clanul Mercado acum zece ani. Ea este soția lui Bobi, cel mai mic dintre frați.

Kate dădu din cap, închizând ochii. În toți acești ani, trăise cu un străin. Aceștia erau niște oameni de care nu mai auzise niciodată, pe care nu-i cunoscuse nicicând.

Ce simt eu, de fapt?

— Îți jur, nicio clipă n-am vrut să te fac să suferi în vreun fel, Kate, se întinse Greg spre mâna ei. Nu mi s-a spus decât să am grijă de tine, să te protejez. Fusesem trimis aici la studii. La început a fost vorba doar să-i fac o favoare. Nu tatălui tău, Kate, ți-o jur, ci...

— Greg, știu, îl opri Kate. Mercado mi-a spus. Mi-a povestit tot.

Tot ceea ce avea ea nevoie să știe.

Greg îi înlănțui mâna cu degetele.

— Îmi dau seama cât de siropos îți sună ție, probabil, dar să știi că dintotdeauna te-am iubit, Kate. Din prima zi în care te-am cunoscut. De chiar prima oară când te-am auzit cum îmi rostești numele. La templu...

— Și când m-am miorlăit ca o pisică fandosită, spuse Kate, roșind.

— Ba nu, scutură Greg din cap și ochii îi scânteiau de lacrimi. Mie mi s-a părut că ai o voce de înger.

Kate se uită lung la el. Începu să plângă, și nu se mai putea opri. Părea că tot ceea ce ținuse adunat în ea de-a lungul ultimului an – căderea în dizgrație a tatălui ei, felul cum îi murise propria mamă în brațe, răsturnarea de situație cu Raab de la sfârșit – se revărsa acum nestăvilit, ca un râu ce rupsese zăgazurile. Greg veni din cealaltă parte a separeului și se așeză lângă ea pe banchetă. O cuprinse cu brațele și-o ținu strâns lângă el. Iar ea se lăsă pradă suspinelor, incapabilă să le oprească.

— Kate, o să mai poți vreodată să ai încredere în mine? o strânse Greg mai tare, așezându-și fruntea pe umărul ei.

Ea scutură din cap.

— Nu știu.

Poate că, totuși, ceea ce îi spusese bătrânul la sfârșit schimba puțin lucrurile, un pic de tot. Felul cum ridicase privirea spre ea, când nu-i mai

rămăsese nimic în viaţă de apărat, şi spusese, împăcat: „*Trebuia să iau o decizie, să aleg*”.

Poate că toţi a trebuit să facem o alegere, se gândi Kate. Poate că toţi am avut un loc, un spaţiu între certitudine şi încredere, între adevăr şi minciuni. Între ură şi iertare.

O Zonă Albastră.

— Nu ştiu, spuse Kate, ridicându-i chipul lui Greg către al ei. O să încercăm.

Greg îi aruncă o privire strălucind de bucurie.

— Dar vreau să-mi promiţi, să-mi dai cuvântul tău că niciodată n-o să mai ascundem nimic unul de celălalt, spuse ea. Gata cu minciunile.

— Îţi promit, iubito, gata cu minciunile.

El o strânse iar la piept. Kate îi putea simţi emoţia intensă din îmbrăţişare.

— Te rog, Kate, vino înapoi, se rugă el. Am nevoie de tine. Şi cred că şi Fergus ar vrea să te vadă, măcar ca să te salute.

— Mda, încuviinţă ea, ştergându-şi lacrimile cu podul palmei. Cred că şi mie mi-ar plăcea să-l salut pe el.

Au plecat, luând-o pe Second Avenue. Greg şi-a trecut un braţ pe după talia ei. Kate şi-a lăsat capul pe umărul lui şi au pornit-o la pas spre apartament. Totul era familiar acolo. Viaţa lor împreună. Rosa’s Foods, micul lor magazin alimentar. Curăţătoria chimică unde patron era un coreean. Kate se simţea de parcă fusese foarte mult timp plecată departe, iar acum era din nou acasă.

După ce au luat colţul pe Seventh Street, Kate s-a oprit. A zâmbit.

— Bun, deci mai e vreun lucru pe care ai vrea să mi-l spui, înainte de a intra în casă, acum că am scos toate cărţile pe masă, ca să zic aşa?

— Toate cărţile pe masă?...

— Înainte să intrăm pe uşa aceea, Greg. Pentru că, din clipa în care o facem, se cheamă că o luăm de la început. Cine suntem noi. Unde mergem de aici încolo. Nu vom mai putea să dăm ceasul înapoi. E un dar, Greg. O şansă să întoarcem pagina şi să dăm trecutul la spate. O ultimă şansă.

— Da, mai e ceva, îşi lăsă Greg capul în jos, după care o prinse pe după umeri şi se uită adânc în ochii ei. Nu cred că ţi-am spus-o vreodată, o tachină el, dar să ştii că *nu pot să sufăr* câinii.

Capitolul 87

— *Deci cam asta-i treaba,* dădu Kate din umeri, cu degetele înlănţuite pe după pumnul strâns al Tinei, în rezerva ei de la spital. Deja au trecut două săptămâni. Ne străduim acum să vedem cum merge chestia cu încrederea. Greg a făcut tot ce i-am cerut, Teen. Nu ştiu, mă gândesc că poate va fi bine până la urmă.

Kate atinse uşor cu mâna faţa albă și netedă a prietenei ei. Pleoapele Tinei fluturară uşor. Din când în când, gura îi zvâcnea. Dar ăsta era un lucru de care ajunseseră să nu se mai mire. În ultimele câteva săptămâni starea ei se îmbunătăţise. Presiunea intracraniană scăzuse. Bandajele dispăruseră. La fel și tubul pentru respirat. Acum putea să respire singură, fără ajutor. Scorul Glasgow îi crescuse mult, ajungând la 14. La un moment dat se va trezi, de asta doctorii erau chiar foarte siguri. Peste o lună, sau peste o zi.

Da, și pe urmă? Aceasta era întrebarea la care nu putea să răspundă nimeni.

— M-am întors la laborator, spuse Kate.

Se uită, fără să le vadă, la monitoarele de lângă patul Tinei: sinusoida galbenă, uniformă, a bătăilor inimii, nivelul presiunii arteriale.

— Şi mă simt bine. Packer m-a pus să termin proiectul cu Tristan şi Isolda. Două sute şaizeci şi patru de încercări, Teen. Îţi vine să crezi? Am început să scriem rezumatul cercetării. Cei de la *P&S Medical Review* au fost de acord să-l publice. Şi mi-am găsit timp să lucrez şi la teza mea de doctorat. Ai face bine să-ţi pui fundul în mişcare, măi, că dacă mai durează mult, ai să te trezeşti şi-ai să vezi că trebuie să mi te adresezi cu „doamna doctor”...

Kate simţi o smucitură de mână. Un simplu reflex nervos, spuseseră medicii. Se întâmpla frecvent. Kate se uită lung. Pleoapele Tinei zvâcniră.

Atât de multe lucruri se petrecuseră, cum ar putea Kate să i le povestească pe toate?

— Ştii ce-i cel mai ciudat, Teen? spuse Kate, uitându-se în zare pe fereastră. Că m-am împăcat cu asta, chestia care-a fost cu tata. Măcar s-a terminat. Într-un mod destul de straniu, Greg mi-a făcut probabil un serviciu. Tata a primit ce merita. Dar mă întreb, eu aş fi apăsat, Teen? Pe trăgaciul acela. Dacă Greg n-ar fi venit. Şi cred că răspunsul este da, aş fi tras. Acolo, pe jos, zăcea tatăl meu. Aş fi făcut-o... *pentru el*!

Şi totuşi, când Kate se gândea la asta, întotdeauna era un gând care venea cu lacrimi.

— Tu l-ai cunoscut, Teen. Era un tip cum nu sunt mulţi. Şi avea dreptate. Nu poţi să ştergi cu buretele douăzeci de ani...

Kate simţi iarăşi o smucitură. Continuă să se uite fix.

De data aceasta însă degetul care o smucea de mână se încolăci pe după degetul ei mare.

Kate îi aruncă Tinei o privire neîncrezătoare. Sfinte Dumnezeule! Aşa de tare tresări, că era să se ducă de-a berbeleacul pe jos. Tina se uita înapoi la ea. Cu ochii deschişi.

— Cerule mare, Tina!

Kate sări în picioare, vrând să ţipe după asistentă.

Dar chiar înainte s-o poată face, gura Tinei se mişcă infinitezimal şi un foarte slab surâs de recunoaştere se desenă pe buzele ei. Kate reușea cu mare greutate să-şi ţină firea.

— Tina, sunt eu, Kate! Mă auzi? Eşti la spital, iubito. Sunt aici!

Tina clipi din ochi şi o smuci iarăşi de mână. Îşi umezi buzele cu vârful limbii, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Kate se aplecă mai aproape, cu urechea la câţiva centimetri de buzele Tinei, care fluturară abia simţit, lăsând să iasă un singur cuvânt, mai mult un sunet murmurat.

Lui Kate nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— *Leucocitele*...

Privirea Tinei se fixă în ochii lui Kate. Era un licăr de viaţă acolo. O scânteie amuzată. Apoi, colţul gurii i se arcui într-un zâmbet pe care Kate îl cunoştea prea bine.

— Da, leucocitele, încuviinţă Kate, năucită de bucurie.

Leucocitele! Kate se lăsă cu toată forţa pe butonul verde care le chema pe asistente. Tina o strânse iar de mână, făcându-i semn să se apropie din nou. Privirea îi fugea în toate părţile, străduindu-se să-şi dea seama unde se află, de ce are tubuleţe vârâte în venă. Agăţată de braţul lui Kate, schiţă fără glas cuvintele:

— Tot te mai uiţi la ele? Toată ziulica?

— Da, răspunse Kate, simţind cum i se umplu ochii de lacrimi. Din zori şi până-n mama mă-sii ei de noapte!

Tina clipi des spre ea şi şopti:

— Fă-ţi rost de-o viaţă, Kate.

Tina îşi revenise! Kate putea s-o vadă în ochii ei. Prietena ei avea să se facă bine!

EPILOG

OCTOMBRIE, ANUL URMĂTOR...

— Viaţa nu este ceva pe vecie, nici ceva care să ne aparţină. Trupurile noastre ne sunt doar împrumutate, pentru scurtă vreme. Când răgazul s-a terminat şi vine scadenţa, şi ele, ca orice alte lucruri, trebuie să fie înapoiate.

Glasul rabinului răsuna în sanctuar. Era un serviciu memorial de vineri seară. Pe bănci nu vedeai decât ici, colo, câte-un credincios, majoritatea oameni vârstnici. Kate stătea aşezată pe un loc din spate, cu Justin şi Em alături.

Niciunul dintre ei nu mai fusese aici de la înmormântare.

Mama lor murise acum un an.

— O, Doamne, fă-ne să fim drepţi în vorbă şi în faptă, intonă rabinul. Fă-ne să ne vedem aşa cum suntem cu adevărat, prin lumina ta veşnic trează.

Zâmbi, încrucişându-şi privirea cu a lui Kate.

Mulţumită muncii ei din proiectul de cercetare asupra celulelor stern, Kate se alesese deja cu două propuneri de angajare, ba încă pentru posturi cu normă întreagă. Greg se descurca bine la spital. Dar avea dreptate: într-o familie e suficient unul singur care să stea toată ziua cu nasul vârât în eprubete de laborator.

Emily îşi depusese dosarul de admitere cu un an înainte de termen – la Universitatea Brown – şi plănuia să joace squash acolo. Antrenorul de la Brown deja îşi freca palmele de bucurie.

Şi vestea cea mai bună – Kate zâmbi în sinea ei, pe tăcute, în timpul rugăciunilor – era că Tina se întorsese de tot la muncă. Cu program întreg. Ea şi Kate îşi luau pauzele de cafea împreună. Kate promisese că n-o să mai leşine de spaimă la vederea cuiva necunoscut în cantină.

În anul care trecuse, Kate se luptase din răsputeri să se împace în sufletul ei cu tot ceea ce se întâmplase. Îşi purta pandantivele aproape de inimă. Amândouă. Şi acum însemnau pentru ea mai mult decât orice altceva, şi decât oricând altă dată. Cu câteva luni în urmă primise un plic expediat prin biroul Programului WITSEC, fără adresă la expeditor, înăuntru nu era nimic altceva decât o felicitare – de fapt, o jumătate de felicitare – intenţionat ruptă în două. Fără niciun mesaj. Fără nicio adresă.

Nu era nevoie de cuvinte.

Pe cealaltă parte a bucăţii de carton era imaginea unui soare auriu, înjumătăţită.

Era bine aşa. Mai bine să se gândească la el în felul acesta. Kate nu trebuia neapărat să-l vadă. Îi ajungea dacă ştia că trăieşte. *„A trebuit să iau o decizie, să aleg”*, spusese el. Kate își va aminti această alegere pentru tot restul vieţii. Și când o va face, n-avea cum s-o facă altfel decât gândindu-se la el ca la tatăl ei. Un bărbat cu barbă și șapcă pe cap, pe care ea nu-l întâlnise decât de vreo trei ori. Pentru că acesta era adevărul. El *era* tatăl ei. Dovedise acest lucru. Iar ea nu se mai putea ascunde de adevăr.

Kate păstrase şi medalionul. Într-un sertar de la noptieră. Din când în când îl deschidea şi se uita la frumosul chip de femeie dinăuntru. Ochii verzi şi duioşi, părul de un castaniu deschis, împletit în cozi. Şi Kate îşi dădea seama cât de mult trebuie s-o fi iubit cineva ca să renunţe la ea. Şi cât de mult din mama ei adevărată, care-i dăduse viaţă, avea şi ea în sângele ei. Realiza acest lucru în fiecare zi. *De două ori pe zi.* Erau legate una de cealaltă. Un lucru pe care nimic şi nimeni nu l-ar putea desface vreodată. Care va fi întotdeauna adevărat. Kate ridică privirea. Greg apăruse la capătul culoarului dintre bănci. Spusese că va veni şi el, de îndată ce va putea fugi de la spital. Se apropie şi se aşeză lângă ea, întinzându-se s-o prindă de mână. Ea zâmbi. El îi făcu cu ochiul şi schiţă fără glas, pe fondul incantaţiilor rabinului: „*Cuţulică*...”

Serviciul religios ajunsese la final. Rabinul îi rugă pe credincioşi să se ridice şi recită kadişul îndoliaţilor, sfânta rugăciune memorială pentru cei care s-au dus. Greg o strânse de mână.

Apoi rabinul spuse:

— Gândul nostru se îndreaptă spre cei care ne-au părăsit de curând sau ne-au fost luaţi la această vreme ani mai de demult. Sau spre cei care doar au nevoie de rugăciunile noastre, rude şi oameni dragi, care au însemnat foarte mult pentru noi şi rămân o parte din vieţile noastre.

Își aruncă privirea spre toţi cei din templu.

— Îi puteţi cinsti acum, rostindu-le numele.

Cineva din rândul al doilea se ridică în picioare.

— Ruth Bernstein, spuse el.

Apoi cineva din spate:

— Alan Marcus.

Și o femeie dinspre margine, cu un şal petrecut peste umeri, cu o voce stinsă:

— Arthur Levine.

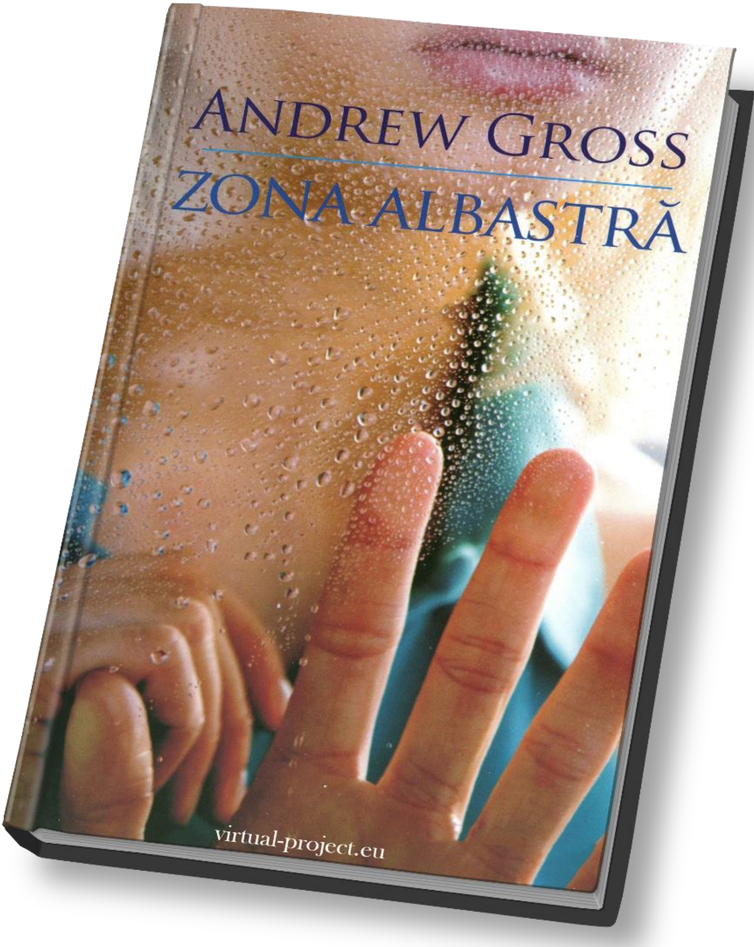
Apoi se făcu tăcere. Rabinul aşteptă. Se uită încă o dată în jur, să vadă dacă mai sunt.

Kate se ridică în picioare. Îi prinse de mână pe Em și pe Justin.

Aşa va rămâne pe vecie Sharon pentru ea. Indiferent de ce s-a întâmplat. Indiferent al cui sânge îi curgea ei prin vene.

— Sharon Raab, proclamă ea cu glas tare. Mama noastră.

Pentru că și acesta era un lucru adevărat.

virtual-project.eu